

செல்ஸ்பர்க்கியம்

மாடியின்

முட்டிக்

கத்தர்க்காய்...!

ஆசி. கந்தராஜா



செல்ஸ்பாக்கியம் மாயியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய்...!

ஆசி. கந்தராஜா



நூல்:
செல்ஸ்பாக்கியம் மாமியின்
முட்டிக் கத்தரிக்காய்...!
(புனைவுக்கட்டுரை)

ஆசிரியர்
ஆசிகந்தராஜா ©
a.kantharajah@hotmail.com

பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு, 2017

பதிப்பகம்
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46^{ஆம்} இழுங்கை, கொழும்பு 6
இலங்கை
தொலைபேசி: + 94 11 2586013
தொலைநகல்: + 94 11 2362862
மின்னஞ்சல்: editor@gnanam.info
இணையத்தளம்: www.gnanam.info

Pages
(xx + 112)

Price
Rs. 400/=

ISBN
978-955-8354-53-7

BOOK:
Sellappakiyam Mamiyin
Muddik Kaththarikkai!
(Creative Essay)

Author
Aasi.Kantharajah ©
a.kantharajah@hotmail.com

Edition
1st Edition, 2017

Publisher
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6
Sri Lanka
Tel: + 94 11 2586013
Fax: + 94 11 2362862
Email: editor@gnanam.info
Web: www.gnanam.info

என்

கலை இலக்கியப் பணிகளுக்கு
என்றும் உறுதுணையாக வாழும்
என்னுடைய சின்பு மனைவி

சத்தியபாமாவுக்கு

இந்நூல்

சமர்ப்பணம்

தமிழ் இலக்கியத்தில் புனைவுக்கட்டுரை என்பது ஓர் இலக்கிய வகைமை. இது விவரணக்கட்டுரை, ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை, தகவல்தரும்கட்டுரை என்பனவற்றிலிருந்து வேறானது. புனைவுக்கட்டுரையில் கற்பனையும் அழகியல் அம்சமும் பாத்திரவார்ப்பும் இணைந்திருக்கும். தமிழிலக்கிய உலகில் இன்று புனைவுக்கட்டுரையின் தலைமைப் படைப்பாளியாகத் திகழ்பவர் ஆசி கந்தராஜா.

அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் ஆசி கந்தராஜா ஓர் ஈழத்து எழுத்தாளர். பூங்கனியியல், உயிரியல் தொழில்நுட்பத்துறைப் பேராசிரியரான இவர், ஜேர்மனி, யப்பான் மற்றும் அவுஸ்திரேலியப் பல்கலைக் கழகங்களில் பயின்றவர். 20க்கும் மேற்பட்ட உலக நாடுகளில் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் பூங்கனியியல் மற்றும் உயிரியல் தொழில்நுட்பம் பற்றி விரிவுரைகள் ஆற்றியவர். இத்துறையில் பல கல்விமான்களை உருவாக்கியவர். இத்துறையில் 70க்கும் மேற்பட்ட ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளை எழுதியவர். ஜேர்மன் நாட்டில் 13 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த இவர், தற்போது 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

பல்கலைக்கழகப் பணி நிமித்தம் இவர் சென்ற நாடுகளில், தான் கண்ட வித்தியாசமான நிகழ்வுகள், வாழ்வியல் தரிசனங்கள் ஆகியவற்றைப் படைப்புகளாகத் தருகிறார். அதேவேளை சாமானியர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அறிவியல் விஷயங்களையும் இவர் புனைவுக்கட்டுரைகளாகத் தருகிறார்.

ஞானம் சஞ்சிகையில் ஆசி கந்தராஜா அவர்கள் சிறுகதைகள், குறுநாவல், புனைவுக்கட்டுரைகள் எனப் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் புனைவுக்கட்டுரைகளே அதிகமானவை. இவர் ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதிய புனைவுக்கட்டுரைகள் பல்வேறு பத்திரிகைகளிலும் முகநூலிலும் மீள்பிரசுரமாகியுள்ளன.

“செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக்கத்தரிக்காய்...!” என்ற இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள புனைவுக்கட்டுரைகளில் ஏழு கட்டுரைகள் ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்து வாசகர்களிடையே பெரும் பாராட்டைப் பெற்றவை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக்கத்தரிக்காய், ஓட்டுக்கன்றுகள், மரங்களும் நண்பர்களே, என்.பி.கே. ஆகிய படைப்புகள் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைப் பகைப்புலமாகக் கொண்டவை.

தான் பிறந்து வளர்ந்த யாழ் மண்ணின் விவசாயம் தொடர்பான பெருஞ் செல்வங்கள் அழிந்து போகின்றனவே அவற்றை மீள்எழுச்சி பெறச் செய்யவேண்டும், அதற்கான அறிவியலை சாதாரண மக்களும் பெறவேண்டும், அவர்கள் விழிப்புணர்ச்சி கொள்ளவேண்டும் என்கின்ற ஆதங்கம் ஆசிரியரின் அடிமனதில் கனன்று கொண்டிருக்கின்றதோ என்ற எண்ணம் மேற்குறிப்பிட்ட படைப்புகளை வாசிக்கும்போது தோன்றுகிறது. “எட தம்பி, யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பெருமை சேர்த்த கறுத்தக்கொழும்பான் மாம்பழமும் கொடிகாமத்துப் பிலாப்பழமும், நீர்வேலி மண்ணில் விளைந்த இதரை வாழைப்பழமும் தங்களின் தூய பரம்பரைச்சுவைகளுடன் இப்ப இல்லையெண்டு சொல்லுறியோ?” என்று ஒரு பாத்திரம் பேசுவது இந்த எண்ணத்துக்கு வலுச்சேர்ப்பதாக அமைகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆக்கங்களில் ஆசிரியர், அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்த யாழ்ப்பாணச்சூழலை அக்கால மக்களின் வாழ்வியலை வாசகர்முன் கொண்டுவருகிறார். கைதேர்ந்த புனைகதையாளனின் திறனுடன் மண்ணின் மைந்தர்களுக்கேயுரிய மண்வளச் சொற்றொடர்களை ஆங்காங்கே புகுத்தி வாசகனைப் படைப்புடன் ஒன்றச் செய்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக, “கத்தரிக்காய்கள் பல்லிளித்தன”, “மனைவிக்குக் குழையடித்து”, “மாமிக் குப் புளிப்பத்தியிருக்க வேண்டும்”, “வெட்டிப் புருடாவிட்டு”, “நீண்டநேரம் பீலாவிடுவார்”, “பேடு கூவித்தான் பொழுது விடியும்” “காதைக்கடித்தன சில ஊர்ப்பெரிசுகள்”, “ஆச்சியின் வாய் நமநமக்க”, “பொட்டளி போலக்கட்டி”, “கை நனைக்காமல் போவதில்லை”, “என்ன விண்ணாணமோ எனப் புறுபுறுத்தபடி” - போன்ற சொற்பிரயோகங்களைக் கூறலாம். இந்த மொழிசார் நளிணங்கள் வாசகனை படைப்புடன் ஓட்டியுறவாடச் செய்வதோடு புனைவின் அழகியல் அம்சங்களுக்கு வலுச்சேர்க்கின்றன.

விலாங்கு மீன்கள் என்ற புனைவுக்கட்டுரையில் அலுஸ்திரேலியப் பழங்குடி மக்களின் வரலாற்றையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் விபரிக்கும் ஆசிரியர், “ஈழத்தமிழர் மத்தியில் மதுவும் போதைப்பொருட்களும் திட்டமிட்டவகையில் அறிமுகம் செய்யப்படுவதை நினைத்து பரமலிங்கம் உணர்ச்சிவசப்பட்டார்” என யாழ்ப்பாணத்துப்

பின்னணியை ஒப்பிட்டுநோக்குவது தற்செயலானதல்ல. ஆசிரியரின் படைப்புலகம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றியே சுழல்கிறது.

வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார் என்ற கட்டுரை லெபனானுக்கு பேராசிரியராகப் போகும் வீரசிங்கம் என்ற யாழ்ப்பாணத்து மனிதரின் அனுபவங்களாக விரிகிறது. இதில் அவர் மரபணு மாற்றம் செய்யப்படும் பயிர்கள் பற்றியும் லெபனானில் கீழைத்தேய மக்களின் வாழ்வு பற்றியும் அந்நாட்டின் அரசியல் வரலாறு பற்றியும் இஸ்லாத்தின் மதப்பிரிவுகள் பற்றியும் பதிவு செய்துள்ளார். “தென்லெபனானில் யாழ்ப்பாணச் சுவாத்தியம் உண்டு. அங்கு மா, வாழை, தோடை, எலுமிச்சை, தொடக்கம் எல்லா உலர்வலயப் பயிர்களும் நன்கு வளரும்” என யாழ்ப்பாணத்துச் சுவாத்தியத்தை தென்லெபனான் சுவாத்தியத்துடன் இணைத்துக் காட்டுகிறார்.

மைனாக்கள் என்ற கட்டுரை பிஜித்தீவு அரசியல் பற்றியும் மக்கள் வாழ்வியல் பற்றியும் அங்கு கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்யச் சென்ற இந்திய வம்சாவளியினரது இன்றைய நிலை பற்றியும் பேசுகிறது.

தம்பித்துரை அண்ணனும் பேரனும் ஐந்து ஐமிச்சங்களும் என்ற கட்டுரை சமகாலத்தில் மக்களிடையே நிலவும் சந்தேகங்கள் சிலவற்றிற்கு அறிவியல் ரீதியான விளக்கங்கள் தருவதாக அமைகிறது.

ஆசி கந்தராஜாவின் புனைவுக்கட்டுரைகளில் யாழ்ப்பாணத்துக் கதாபாத்திரங்கள் வராத கட்டுரைகளைக் காணமுடிவதில்லை.

மொத்தத்தில், விஞ்ஞான பூர்வமானதும் அறிவியல் சார்ந்ததுமான சிக்கலான விடயங்களை இலகு தமிழில் சொல்லிவிடும் சூட்சுமம் ஆசி கந்தராஜாவுக்கு கைவந்த கலையாக இருக்கிறது.

ஈழத்துச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் புனைவுக்கட்டுரை என்ற வகைமையை அறிமுகம்செய்த பெருமையை ஞானம் சஞ்சிகைக்கு அளித்ததோடு தமிழின் உலகத்தரமான சில சிறுகதைகளை ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதி சஞ்சிகையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியவர் ஆசி கந்தராஜா. அவரது இந்தப் புனைவுக்கட்டுரைத் தொகுப்பினை ஞானம் பதிப்பகத்தினூடாக வெளிக்கொணர்வதில் நாம் பெருமை அடைகிறோம்.

தி. ஞானசேகரன்
“ஞானம்” பிரதம ஆசிரியர்

3B, 46ஆவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு 06.

நானும் என் மனைவியும் எங்கள் பூர்வீக வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். வீட்டு முற்றத்தில் நீண்ட காலமாக நின்று சுவையான பழங்களைத் தந்த பலா மரம் பற்றி தங்கையிடம் விசாரித்தேன்.

‘அண்ணை, முந்தி இந்த மரத்தின் பழம் சுவையாக இருந்தது. இப்ப அதன் சுவையே போய் விட்டது’ என்றாள். உடனே என் மனைவி ‘ஓட்டுப் பலாவில் இப்போது ஓட்டுக்கட்டையின் வீரியம் கூடிவிட்டது போல’ என்றாள். நான் மனைவியை அதிசயத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள், ஞானத்தில் வெளிவந்த ‘ஆசி. கந்தராஜாவின் ஓட்டுக்கன்றுகள் என்ற கட்டுரையில் இதை வாசித்தேன். அதில் அவர் இவ்வாறுதான் சொல்கிறார்.’ என்றாள்.

இது ஆசி. கந்தராஜாவின் புனைவுக்கட்டுரைக்கு கிடைத்த வெற்றி. விஞ்ஞானம் சார்ந்த விளக்கங்களை பாடாந்தரமாக உருப்போட்டுக் காட்டாமல் மிக இலகுவான முறையில் அவர் அதை எழுதியிருந்தமையினால் அது இவ்வாறு கடைசி வாசகர் வரையும் சென்று சேர்ந்திருக்கின்றது.

அறிவியல் சார்ந்த விடயங்களை தமிழில் தருதல் என்பது மிகுந்த சிரமமான விடயம். ஏனென்றால் வாய்க்குள் நுழைய முடியாத ஆங்கிலப் பதங்களும் அது தொடர்பான விபரணங்களும் நம்மை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி விடுவதுண்டு. அவற்றை நெட்டுருப் பண்ணலாம். ஆனால், விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. இந்த அவலத்தை சிலர் தீர்த்துவைத்தனர். கோவை வேளாண் பல்கலைக்கழகம் இந்த தமிழாக்க முயற்சியில் கூடிய அக்கறை காட்டியது. தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த கலைக்கதிர் என்ற சஞ்சிகை அறிவியல் தொடர்பான பல தகவல்களை எமக்குத் தந்தது. நமது நாட்டில் கூட ஏ. ஜே. கனகரத்தினா பல அறிவியல் கட்டுரைகளை எமக்குத் தந்திருக்கிறார். இ. சிவானந்தன் கண்டறியாதது என்ற பெயரில்

கவிதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளார். எனினும், அறிவியல் சார்ந்த விடயங்களை கட்டுரைகளாக தரும் விதத்தில் தமிழ் இன்னமும் குழந்தை நிலையிலேயே இருக்கிறது எனலாம். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பலர் அறிவியல் விடயங்களை புனைகதை வடிவில் தர முனைந்துள்ளனர். நீல பத்மநாபன், சஜாதா முதலியோர் சில புனைவுக் கதைகளை எழுதியுள்ளனர். இத்தொடர் வளர்ச்சியின் ஒரு படிநிலையாகவே நண்பர் ஆசி கந்தராஜாவின் எழுத்துக்களையும் அடையாளம் காணமுடிகின்றது.

பேராசிரியர். ஆசி கந்தராஜா ஜேர்மனிப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் உயர்கல்வி கற்றவர். மேற்கு பேர்லின் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டு கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றவர். பின்னர், டாக்டர் பின் பயிற்சியை யப்பான் பல்கலைக்கழகமொன்றில் உயிரியல் தொழில்நுட்பத்தில் பெற்றவர். அத்துறையிலேயே ஆய்வும், ஆசிரியமும் செய்த பழுத்த அனுபவமும் மிக்கவர். மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களிலும் அதே துறையில் பணியாற்றியவர். மத்திய கிழக்கிலும் தாவரவியல் தொடர்பாக பல நிறுவனங்களில் நிபுணத்துவ ஆலோசகராகவும் விளங்கியவர். இப்போது தன் அனுபவங்களை தமிழில் தர முயற்சிக்கின்றார். அந்த முயற்சியில் இரண்டு வகையான பரிசோதனைகளை மேற்கொள்கின்றார். முதலாவது, உள்ளதை உள்ளபடி எழுதுவது. மற்றையது உள்ளதை புனைவு சேர்த்து எழுதுவது. இதில் இரண்டாவது வகை அவருக்கான லாவகமான வாகனமாக அமைந்து விடுகின்றது. அவரது 'கறுத்தக் கொழும்பான்' புனைவு இலக்கியம் இதற்கு நல்ல உதாரணம் ஆகும். இப்போது மீண்டும் 'செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய்...!' என்ற மகுடத்தில் தன் புலமைத்துவத்தையும் புனைவையும் ஒன்றாகக் குழைத்து நமக்குப் படைபயல் செய்திருக்கின்றார். மைனாக்கள், ஒட்டுக்கன்றுகள், வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார், விலாங்கு மீன்கள், மரங்களும் நண்பர்களே, செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய், என்.பி.கே, தம்பித்துரை அண்ணையின் ஐமிச்சங்கள் ஆகிய எட்டு கட்டுரைகள் இத்தொகுதியில் அடங்கியுள்ளன.

ஆசி. கந்தராஜாவின் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக அமைபவை அறிவியல் உண்மைகளும், அனுபவங்களுமே. அந்தவகையில் செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய், ஒட்டுக்கன்று, மரங்களும் நண்பர்களே, என்.பி.கே, தம்பித்துரை அண்ணையின் ஐமிச்சங்கள் என்ற ஐந்து கட்டுரைகளும் தாவர அறிவியல் சார்ந்த புனைவுகளாக உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல்யம் மிக்க கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்களும், பலாமரங்களும், எலுமிச்சைகளும் ஒட்டுவழியாகத்தான் வந்தவை. மேலும், 'நாகமுத்துப்பரியாரிக்கு அடுத்த வீட்டில் வசித்த அன்னம்மாவின

வீட்டு எலுமிச்சை, இயல்புமாறி நாரத்தங்காய் காய்த்தது, கந்தையா அம்மானின் ஒரே மகள் வேதவல்லியக்காவின் வாழைத்தோட்டத்தில் வாழைப்பூக்களின் மகரந்தச் சேர்க்கை, செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் வீட்டுத் தோட்டத்து முட்டிக் கத்தரிக்காய் நிறமும் வடிவமும் மாறியது, உடையார் பேரன் ஐயாத்துரையின் தோட்டத்தில் நெல் விளைய வேண்டிய காலத்தில் விளையாமல் நெல் மதாளித்து நின்றது.' முதலிய பிரச்சினைகளுக்கான பண்டைய நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்து பல அறிவியல் விளக்கங்களைச் சுவாரஸ்யமாக முன்மொழிகிறார் எழுத்தாளர். பலா மரத்தினுடைய மகரந்தச் சேர்க்கை, இலைகள் சேகரித்து வைக்கும் சத்து மரத்தின் வேரைச் சென்றடையாமல் முன்னோர்கள் செய்த தடுப்பு நடவடிக்கை, வாழைத் தண்டு குலையாதல், வாழைக் கிழங்கு இனவிருத்தி செய்தல், தக்காளியும் உருளைக் கிழங்கும் ஒரு குடும்பப் பயிர்கள், அபல் மகரந்தச் சேர்க்கையால் இனக் கலப்புக்கள் ஏற்படுதல், மலட்டு விதைகளை உற்பத்தி செய்கின்ற பஸ்தேசியக் கம்பனிகள் ஆகிய எல்லாச் செய்திகளையும் நாசக்காக வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல திறந்த உரையாடல்களாகவும், சம்பவங்களாகவும், அனுபவங்களாகவும் எமக்குத் தருகின்றார். இத்தொகுதியில் உள்ள விலாங்கு மீன்கள், மைனாக்கள், வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார் ஆகிய மூன்றும் அவருடைய அனுபவத்தளத்தை விபரிப்பவை. அவர் தனது இரண்டாவது தாயகமாக வரித்துக் கொண்ட அவுஸ்திரேலியாவில் வாழுகின்ற ஆதிவாசி மக்கள் தொடர்பாக பல பண்பாடு சார்ந்த எச்சங்களை விபரணம் செய்கின்றார். அவற்றைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடனும் ஒத்துப் பார்க்கின்றார். ஆனால் இந்த ஆதிவாசிகள் ஏமாற்றப்படுவதை மிக நுணுக்கமாகப் பதிவு செய்கின்றார். ஆங்கிலேயர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்குள் நுழைந்தபோது அவர்களது காம இச்சைக்குப் பலியான ஆதிவாசிப் பெண்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் வாழ்வு முறையில் வெள்ளைக்காரர்களாகவும், சலுகைபெறும் வகையில் ஆதிவாசிகளாகவும் வாழுகின்ற இருமை நிலையினையும் இதனால் உண்மையான ஆதிவாசிகள் புறக்கணிக்கப் படுவதனையும் மிகவும் அனுதாபத்துடன் பொருத்தமான தலைப்பில் பதிவு செய்கின்றார்.

'வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார்' என்ற கட்டுரை லெபனானுக்குப் பேராசிரியராகச் செல்கின்ற வீரசிங்கம் என்பவருடைய அனுபவம் பற்றியது. லெபனானில் தயாரிக்கப்படும் 'ஷவர்மா' என்கின்ற உணவுப் பதார்த்தத்துடன் தொடங்கும் இந்தப்புனைவு மரபணு மாற்றப்பட்ட பயிர்கள் விவகாரத்தில் தொடங்கி லெபனானில் அவருடையதும் அங்கே வேலை செய்யவந்த கீழைத்தேயத்தவர்களது வாழ்வு மற்றும் லெபனானின் அரசியல் வரலாறு எனப் பல தகவல்களை தந்து மரபணு விவசாயம் ஏற்படுத்திய

பாதிப்பில் முடிவடைகின்றது. மைனாக்கள் என்ற புனைவு பீஜித் தீவிலே கூலியாட்களாகப்போன இந்தியர்கள் பற்றியது. குறிப்பாகத் தமிழர்கள் பற்றியது. பீஜித் தீவில் சகல நிகழ்வுகளிலும் பரிமாறப்படுகின்ற போதை தரவல்ல 'காவா' என்கிற பானம் பற்றிய விபரிப்புடன் அந்தக் கட்டுரை ஆரம்பமாகிறது. அந்த பானத்தின் வரலாறு, சுவைபட விபரிக்கப்படுகின்றது. காவாவை அருந்தி சோம்பேறிகளாகக் கிடந்த பீஜித் தீவு மக்களை விட சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யக்கூடிய தென்னிந்திய தமிழர்கள் கரும்புத்தோட்டத்திற்கு கூலிகளாக வரவழைக்கப்பட்ட கதை இங்கே தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றது. பீஜித் தீவில் இந்தியர்கள் மைனாக்கள் என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அவை இந்தியர்களைப் போலவே சுறுசுறுப்பானவை, இனப்பெருக்கம் செய்பவை. இதனால் பீஜித் தீவில் இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து, அதிகாரத்தை கைப்பற்றும் வரை உயர்ந்தது. ஆனால் இராணுவச்சதி அதைத் தடைசெய்தது. இந்த வரலாற்றை அங்குள்ள நான்காம் தலைமுறையிலுள்ள இளைஞரால் அவர் அறிகின்றார். அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது. ஆனால், பீஜி-ஹிந்தி பேசுகிறார்கள். தாத்தாவுக்குத் தமிழ் தெரிகிறது. மகனுக்கு தமிழ் ஓரளவு புரிகிறது. பேரனுக்கு தமிழ் சுத்தமாக வரவில்லை. இது இன்றைய தமிழ் புலம்பெயர் சமூகத்திற்குச் சமர்ப்பணம்.

பேச்சுமொழி என்பது தொடர்ந்து வினையாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்ற காரணத்தினால் அது விரைவில் மாறிவிடும் தன்மையைக் கொண்டதாக இருக்கும். பேராசிரியர் ஆசி. கந்தராஜா தன் வாழ்வில் பெரும்பகுதியை ஜேர்மனியிலும், அவுஸ்திரேலியாவிலும் கழித்திருக்கின்றார். அதனால் சமகாலத்து வடபுலத்து பேச்சு மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை அவருடைய எழுத்தில் காணமுடிவதில்லை. மாறாக தான் புலம்பெயர்ந்த காலத்தில் வடபுலத்தில் நிகழ்ந்த பேச்சு மொழிக் கூறுகள் அவரிடம் நிறையவே பதியம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு அவை புதிய சொல்லாடல்களாக இருக்கலாம். பத்தியம் தீரும், குழைச்சு அடிகின்ற, பொரியல் கரியல், சட்டப்புழைவாய், அம்மாவின் வாகடம், பதகளிப்பு, கியாதி, புளிப்பத்துதல், சொரியல் காணி, மட்டுமட்டு, காடுவாசாரி, வள்ளிசாக, வைப்பு சொப்பு இவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்தில் பழைய காலத்தில் நிலவிய சொற்கள் அங்காங்கே தலைகாட்டுகின்றன. இது ஒரு முக்கியமான பதிவாகும். பேராசிரியர் சி. கணபதிப்பிள்ளை தன்னுடைய நாடகங்களில் வடமராட்சிப் பிரதேசப் பேச்சுவழக்கினையும் வழக்குச் சொற்களையும் பதிவு செய்ததை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. இவ்வாறான பதிவுகள் நமது மொழி வரலாற்றுக்கு அவசியமானவை. இது போலவே ஆசி.கந்தராஜாவின் பேச்சு மொழி பிரயோகத்தில் இலகுத்தன்மையையும்

பண்பாட்டுக் கோலங்களும் விரவிக் கிடப்பதை அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறான பதிவுகள் நமக்கு அவசியம் வேண்டப்படுபவை.

இந்தப் புனைவுக் கட்டுரைகளில் இன்னுமோர் முக்கியமான அம்சம் அவற்றின் நகைச்சுவைக் கலப்பு ஆகும். எல்லாக் கதைகளிலும் நகைச்சுவை இழையோடி இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஒட்டுக்கன்றுகள் என்ற புனைவில் அவர் குறிப்பிடுகின்ற நாட்டுப்பரிகாரிகள் பற்றிய அவரது விபரிப்பு, செல்லப்பாக்கியம் மாமியினுடைய நடவடிக்கைகளை அவர் விபரிக்கும் விதம், 'வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார்' என்ற புனைவில் வீரசிங்கத்தாருக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்குமிடையிலான நகைச்சுவை கலந்த உறவுச்சித்தரிப்பு ஆகியவை எல்லாம் இப்புனைவுகளைச் சுவாரஸ்யத்துடன் படிக்கத் தூண்டுகிறது. மேற்குறித்தவை பதச்சோறான உதாரணங்கள் மட்டுமே. புனைவு முழுமையும் அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு சுவாரஸ்யத்துடன் இழையோடி உள்ளது.

விஞ்ஞான விளக்கத்தை சம்பவச் சித்தரிப்புக்களின் ஊடாக தருவது மட்டுமல்ல, வாசகனிடம் அவற்றை தொற்சச் செய்வதும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்துவதும் ஆசிரியரது நோக்கமாக அமைந்ததால் புனைவுகள் அனைத்திலும் அவர் அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முனைந்திருக்கின்றார். மரங்கள் நண்பர்களே என்ற கதையின் முடிவின் அவரின் கதாபாத்திரமான வேதவல்லி அக்கா சவாரிமாடு முட்டி குழந்தைப் பேற்றுடன் இறந்து போவதை "குலையை ஈன்ற பின், தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளும் 'வாழை' என வேதவல்லி அக்கா சொல்லும் கைக்கூ கவிதை அசரீரியாக இன்று ஒலிக்கின்றது." என்ற கூற்றும்,

"இந்த வயதிலை நான் அங்கை போய் என்னத்தைச் பார்ப்பேன் தம்பி. என்னுடைய பேரன் அங்கு போய் வருவதற்கு நீ பணம் கொடுத்தியே அதுவே பெரிய காரியம் என்றார் தாத்தா என் கைகளைப் பிடித்தபடி அப்பொழுது தாத்தாவின் கண்களிலே சுரந்து நின்ற கண்ணீரை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை." என்ற, பீஜித்தீவுக்கு புலம்பெயர்ந்த தாத்தாவினுடைய கூற்றும் எமது கண்களில் நீரை வரவைப்பவை. விலாங்கு மீன்கள் என்ற புனைவில் "தாங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளோம் என கூப்பாடு போடுபவர்கள் அனைவரும் அதை வைத்து ஆதாயம் அடைந்தவர்களே என்பார், முதுபெரும் எழுத்தாளர் எஸ். பொ. இது தமிழருக்கு மட்டுமல்ல கலப்பின ஆதிவாசிகளுக்கும் எப்படி பொருந்துகின்றது என வீரசிங்கம் நினைத்துப் பார்த்தார்." என்ற கூற்றும்,

ஒட்டுக்கன்றுகள் என்ற புனைவில், உண்மைதான்; பிரிவினைகளும் நம்பிக்கைகளும் கலந்து நகரும் ஊர் வாழ்க்கை சற்று விசித்திரமானது.

மழைக்காலத்தில் யார் யாரோ நட்டு வளர்த்த ஓட்டு மரங்கள் இன்றும் இயல்புமாறி காய்க்கக்கூடும். நாங்கள் நினைப்பதுபோல மரங்கள் என்பது மரங்கள் மட்டுமே அல்ல!”

என்ற கூற்றும் நம்மை சிந்திக்கத் தூண்டுபவை.

செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய் என்ற புனைவில் செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் நடவடிக்கைகள் நகைச்சுவையுடன் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு “சிவன் கோயில் வாசலிலே செல்லப்பாக்கியம் மாமி விஸ்வரூபமாக எல்லோரின் முன்னும் உயர்ந்து நின்றார்” என்று ஒரு இலட்சியப் பெண்ணாக அவரை உயர்த்துகின்ற கூற்றில் இருந்தும் ஆசி. கந்தராஜா என்கின்ற கட்டுரையாளனுள் புதைந்து கிடக்கின்ற எழுத்தாளன் விஸ்வரூபம் கொள்கிறான்.

பேராசிரியர் ஆசி. கந்தராஜா அவர்களுடைய எழுத்துக்களின் சுவாரஸ்யத்திற்கு மெருகூட்டுபவையாய், அவருடைய பண்பாடு பற்றிய விபரிப்புக்களும் நகரமயமாதல், அந்நியமயமாதல், உலகமயமாதல் நெருக்கடிளால் நாம் மறந்துபோன பல பண்பாடுகளை நமது நினைவுகளில் மட்டும் வாழ்கிற பண்பாடுகளை, அவர் மீள பதிய முயற்சி செய்வதும் அமைகின்றன. குறிப்பாக பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோவில் மோதகமும் பொங்கலும் அவருடைய சொல்லாடலில் மீட்டுருவாக்கம் பெறுகின்றன.

யாழ்ப்பாண சமூகம் தம்முடைய வாழ்வியலை கடின உழைப் பினூடாகவே கட்டமைக்கிறது என்பதை பல சம்பவங்களினூடாக அவர் வெளிப்படுத்துகின்றார். அவற்றுள் முதலாவது, அவர்களுடைய விவசாய முயற்சியாகும். கலட்டி நிலங்களை உழுது கொத்தி பண்படுத்தி அதில் பல்வேறு விதமான பணப்பயிர்களையும் தானியங்களையும் அவர்கள் விளைவித்ததை ஆங்காங்கே குறிப்பிடுகின்றார். இந்த இடத்தில் எனக்கு மஹாகவியின்,

‘மய்யீர் காலமழை காணா மண்ணிலே
சப்பாத்த முள்ளும் சரியாய் வளையாது
ஏர் ஏறாது காளை இழுக்காது
ஆனாலும் சிந்தப் பாறை யளந்து
பயர் வளைவியான் என் ஊரான்”

என்ற அடிகள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. இது போலவே கைம்பெண்கள் இயற்கைச் சூழலை தமக்கு சாதகமான பொருளியல் சார்ந்து பயன்படுத்திக்கொண்டு, தம் பிள்ளைகளை உயர்த்தினார்கள் என்ற செய்தியை பதிவிடுகின்றார். மேலும், யாழ்ப்பாணத்து நாட்டு வைத்தியர்களுடைய கபட நாடகங்கள் பரியாரி என்று அழைக்கப்படும்

நாவிதர்களின் முக்கியத்துவம் யாழ்ப்பாணத்து உணவுப் பாரம்பரியம் ஆகிய பண்பாட்டுக் கோலங்கள் ஆங்காங்கே தலைகாட்டுவதை அவதானிக்கலாம். மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயின் ஒரு வகையும் யாழ்ப்பாண பண்பாட்டின் அடையாளந்தான். அது ஒரு வகையில் புனிதமான கறி உணவாக கோயில்களில் சமைக்கப்படுவது. அதேவேளை அது ஆட்டுக்கறியின் காரத்தைச் சம்பபடுத்துகின்ற அசைவுச் சேர்க்கைக்கும் உதவுகின்றது. ஒரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்து வைரவ கோயில்களிலும் ஐயனார் கோயில்களிலும், பேச்சியம்மன் கோயில்களிலும் வேள்வி என்ற பெயரில் நிகழ்ந்த உயிர்ப்பலி விழாக் காலங்களில் இந்த மட்டுவில் கத்தரிக்காய்க்கு பெரும் கிராக்கி ஏற்பட்டது. இது ஓர் உணவுப்பண்பாட்டின் அடையாளம். இன்று ஆசி கந்தராஜா சொல்வதுபோல முட்டிக் கத்தரிக்காய் போய், ஊதா கத்தரிக்காய்க்கு நாம் யாவரும் மாறிவிட்டோம். மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயின் சுவை நூலாசிரியருக்கு நேர்ந்ததைப் போலவே நம்முடைய நாவினும் சுவை மாறாமல் நிலைத்துள்ளது. நமக்கு அதிகமான செல்லப்பாக்கியம் மாமிகள் தேவை.

நிறைவாக ஆசி. கந்தராஜா என்ற அறிவியல் அறிஞரின் ஆக்கங்கள் நமக்கு அவசியம் வேண்டுபவை. அவை அறிவியலை கூற முனைந்த போதும் அதனுள்ளே மொழி, பண்பாடு என்ற விடயங்கள் தேங்கி நிற்கின்றன. அவை இலகு நடையில் நகைச்சுவை கலந்து விளங்கவைப்பவை. அவற்றை வெறும் அறிவியலாகவோ அல்லது புனைவாகவோ கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டும் கலந்த கலவை. அறிவியல். உண்மைகளைத் தான் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கோலங்களை மிக நுணுக்கமாகப் பயன்படுத்தி அந்த பண்பாட்டிற்கேயுரிய மொழி வழக்குகளைச் சேகரம் செய்தும் பதிவிட்டும் தருகிற புதிய புனைவு உத்தி. இது புதிய வரவு. தமிழுக்குக் கிடைத்த நன்கொடை. மாணவ சமூக நலன் கருதியும், பொதுவாசகனுக்கு அறிவுபடுவது கருதியும் நண்பர் ஆசி. கந்தராஜா தொடர்ந்து எழுதிக்க குவிக்க வேண்டும் என்பது எனது அவா.

புராசீர்யர் வ.மகேஸ்வரன்

தமிழ்த்துறை தலைவர்

புராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

திரு. ஆசி கந்தராஜா ஒரு தாவர இயல் வல்லுனர் மட்டுமல்ல, அதன் அறிவியல் நுட்பத்தைக் கதைபோலச் சொல்லுவதிலும் வல்லவர் என்பது அநேகருக்குத் தெரிந்திராது. இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கும் அவரது கட்டுரைகள் ஒரு இன்ப வாசிப்பு அனுபவத்தை எனக்குத் தந்தன. புனைவுக் கட்டுரை என்ற வடிவில் அவர் தமது படைப்பிலக்கிய திறமையைத் தாவர உலகம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை மிக சுவாரஸ்யமாகச் சொல்வதில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். பல அரிய விவரங்களை, வாழ்வியலோடு சம்பந்தப்படுத்தி வெகு யதார்த்த நடையில் வெளிப்படுத்தும் இந்தக்கட்டுரைத் தொகுப்பு அ-புனைவு எழுத்தில் ஒரு புதிய முயற்சி மட்டுமல்ல, பாராட்டப்பட வேண்டிய யுத்தியும் கூட. அவரது இனிமையான யாழ்ப்பாணத் தமிழ் படிக்கும்போது கீதம் இசைக்கிறது. துள்ளும் நடையில், பேச்சு மொழியில் கதை பின்னும் பாணியில், நமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள், கிண்டலும் ஹாஸ்யமும் கொண்ட கதையாடலில் ஊடுபாவாக புகுத்தியிருப்பது மிகுந்த சுவாரஸ்யம். படிப்பவரைத் தூண்டில் போட்டு இழுப்பது ஆசிரியருக்குக் கைவந்த சாகசம். அடர்ந்த எழுத்துக்குப் பழகிப்போன அறிவியல் வல்லுனர்கள், பாமரருக்கும் புரியும்படி எழுதுவது என்பது எளிதல்ல. அதைத்தான் செய்திருக்கிறார் ஆசி கந்தராஜா.

கந்தராஜா ஆஸ்திரேலியாவில் வாழ்பவர் என்பதால் ஆஸ்திரேலிய ஆதிபிரஜைகளான 'அபோர்ஜினி' களைப்பற்றி நேரிடையான பார்வையை மனத்தாங்கலுடன் சொல்வதில் வியப்பில்லை. அதையும் இலங்கையில் இனக் கலவரம் நடந்தபோது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவுக்கு அகதியாக வந்துசேர்ந்திருந்த பரமலிங்கம் என்பவரின் வாயிலாகக் கதையாகப் பின்னுகிறார். ஆதிவாசிகளுக்கு சட்டப்படி அரசு நிறுவனங்கள் கல்விச்சாலைகள் போன்றவற்றில் சலுகை உண்டு என்றாலும் அவை பலருக்குச் செல்வதில்லை என்று அவருக்குத் தெரியவரும்போது அந்த

அந்தியைக் கண்டு அவருக்குப் பொறுக்கவில்லை. சொந்தமண்ணைத் துறந்து, சூழ்நிலை காரணமாக நாடோடிகளாகப் பல நாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்த தமது இனத்தினர் படும் துன்பத்தை அவர் தனது அனுபவத்தின் மூலம் உணர்ந்தவர். ஆனால் இந்த அபோர்ஜினிகளோ பூமி புத்திரர்களாக இருந்தும் நாடோடிகளாக வாழ்வது அக்கிரமமாகப் பரமலிங்கத்திற்குப் படுகிறது. யார் இந்த அபோர்ஜினிகள்? அவர்களுக்கு ஏன் இந்த கதி ஏற்பட்டது? அவர்களுக்கு அந்தி இழைத்தவர் யார்? அபோர்ஜினிகளின் வரலாறு, கலாசாரம் என்ன? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில்கள், கந்தராஜா அநாயாசமாக விரித்துக் கொண்டு போகும் கதையில் வருகிறது. இயற்கையுடன் இணைந்து வாழும் அபோர்ஜினிகளுக்குத் தாவர இயல் பற்றின அறிவு இயல்பாக இருக்கும் ஒன்று. பூமரங் பற்றின விவரம், அவர்களது சடங்குகள் ஆகியவற்றில் தமிழர் பண்பாட்டு ஒற்றுமையின் சாபல்கள். வெள்ளையர் ஆதிவாசி கலப்பின குழந்தைகளுக்கு நேர்ந்த வாழ்வு போன்ற கனமான தகவல்களை சம்பாஷணை மிகுந்த கதையாடலில் ஆசி கந்தராஜா மிக அழகாகச் சொல்கிறார்.

வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார் என்ற புனைவுக் கட்டுரை அட்டகாசம். வீரசிங்கத்தின் சாப்பாட்டு ருசியும் அவரது மனைவி அலுத்துக் கொள்வதும், சட்டதிட்டமாக, காரசாரமாக வகையாக உண்ணும் பழக்கமுள்ள வீரசிங்கம் பெய்ருத்துக்கு வேலை நிமித்தம் செல்வதிலிருந்து லெபனனின் சரித்திரமும் அங்கு கிடைக்கும் உணவும் 'மரபணு மாற்றப்பட்ட பயிர்கள்' விவரமும் வெகு எளிதாகப் படிப்பவர் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு உண்மையில் மரபணு மாற்ற விவரங்கள் முன்பு இத்தனை தெளிவாக விளங்கியிருக்கவில்லை. மலட்டு விதைகள், செயற்கை முறையில் மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட விதைகளைத் தனியார் நிறுவனங்கள் உற்பத்தி செய்வதும், அவற்றிற்குக் காப்புரிமை வாங்கியிருப்பது, விதைகளை வாங்க ஆரம்பித்தவர்கள் தொடர்ந்து வாங்கும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாவதும் எளிய வார்த்தைகளில் ஒரு கதையில் வரும் சம்பாஷணையாக அவர் சொல்வது வியப்பை அளிக்கிறது.

மரங்களும் நண்பர்களே என்ற கட்டுரையை அவரது சொந்தக் குரலில் சொல்கிறார். அதில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் தேனாய் ஒழுகும். 'எங்கள் ஊர்' என்றுதான் வருகிறது. பெயர் தெரியாமல் போனாலும் அதன் வீதிகளில் அவருடன் கைகோர்த்து நாமும் செல்வோம். துலாக்கிணறு, அரிக்கன் லாம்பு, விறகடுப்பு ஆகிய உபகரணங்கள் கொண்ட வாழ்வு. 'அது ஒரு கனாக்காலம்.' நமக்கும் கனவில் நடப்பதுபோலத்தான் இருக்கிறது. அங்கு இருந்த ஆச்சியின் தயவால் நமக்கு மாமரங்கள் பற்றின விவரங்கள் கிடைக்கும். அதைப்பற்றின அறிவியல் பாடமாக இருக்காது. ஆச்சி

படிப்பறிவு இல்லாவிட்டாலும் பட்டறிவு உள்ளவள். அவளுக்கே அறிவியல் விளங்கும்போது நமக்கு விளங்காதா என்ற தைரியத்தில் அவள் கூடப் பயணிப்போம். வேதவல்லி அக்கா என்று ஒரு படித்த அக்காவும் உண்டு. வாழைகள் பற்றின விவரத்தை நமக்கு வியப்பூட்டும் வகையில் சொல்வார். வாழையில் மகரந்தச் சேர்க்கை இல்லை என்னும் விவரத்தை அவளிடமிருந்துதான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். யாழ்ப்பாணத்தின் புகழ்பெற்ற செண்பகவரியன் பலாப்பழத்தைப்பற்றின விவரங்களை ஆச்சி வழி மாமா ஒருவர் சொல்கிறார். வேதவல்லி அக்கா பெரியவர்கள் பார்த்து வைத்த வரன்களையெல்லாம் ஏன் நிராகரித்தார் என்ற ரகசியம் ஆசி கந்தராஜாவுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அக்காவின் தாவரத்தைப் பற்றின அறிவு அவரை ஆசிரியரின் ஆதர்ஷமாக்கியிருந்தது. வாழைத்தோட்டத்துக்கும் வேதவல்லி அக்காவுக்குமான உறவு தனித்துவமானது. 'குலையை ஈன்றபின் தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொள்ளும் வாழை' என்ற அக்காவின் வார்த்தையில் அறிவியல் மட்டுமல்ல, கவித்துவமும் இருந்தது.

மைனாக்கள் என்று ஒரு கட்டுரை. அதைப்புனைவு என்று ஆசிரியர் சொல்லவில்லை. .பிஜி நாட்டின் தலைநகர் சுவாவில் நடந்த விவசாய மாநாட்டில் தாம் கலந்து கொண்டதைப்பற்றிச் சொல்கிறார் ஆசிரியர். நான் எண்பதுகளில் பிஜி நாட்டிற்கு 15 நாட்கள் அந்த அரசின் விருந்தினராகச் சென்றிருக்கிறேன். மிக அழகான தீவுகள், கண் கவரும் மனத்தை அள்ளும் தாவரம், இயற்கை எழில். ஆசிரியர் விவரிக்கும் காவா பானத்தை நானும் சிறிதளவு சுவைத்திருக்கிறேன். .பிஜி பூமி புத்திரர்களின் கிராமங்களுக்குச் சென்று அளவளாவி அங்கிருக்கும் இந்திய சந்ததியினரைப்பற்றியும் பல ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பேட்டிகள் மூலம் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனால் கந்தராஜா சொல்வதெல்லாம் ஒரு அறிவியல் களஞ்சியத்திற்கு ஒப்பானவை. காவா அருந்தும் பழக்கம் அங்கு எப்படி வந்தது என்று எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அது அங்கு கரும்புத் தோட்டங்களை வாங்கி அரசியல் அதிகாரத்துக்கே வந்திருந்த பிரித்தானிய அரசின் ஒரு திட்டமிட்ட சோக வரலாறு என்று இப்போது புரிகிறது. அதற்கு அவர்கள் அடிமையாகி இருக்காவிட்டால், இந்தியர்கள் அங்கு செல்வதற்கு அவசியமே ஏற்பட்டிராது. மைனாக்களின் இனப்பெருக்கம் போல இந்தியர்களின் இனப் பெருக்கத்தால் அவர்களின் எண்ணிக்கை பிஜித்வ வாசிகளைவிட அதிகமாகி, அரசியல் சண்டையையும் இன வெறுப்பையும் ஏற்படுத்திற்று. ஆளும் வர்க்கத்தின் மனித வக்கிரம் எப்படியெல்லாம் இயற்கையையும் மனித இயல்பையும் கொடுமாதத் தனது சௌகர்யத்துக்காக மாற்றுகிறது என்பது விசனத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சிந்திக்க வைக்கும் கட்டுரை.

'ஓட்டுக்கன்றுகள்' என்ற கட்டுரையில் கந்தராஜா மீண்டும் சொந்த ஊர் நினைவில் ஆழ்கிறார். நாவிதர்களை பரியாரி என்று ஏன் அழைத்தார்கள் என்ற கேள்வியுடன் ஆரம்பிக்கிறார். நாகமுத்து என்ற 'புருடா'விடும் பரியாரி அவரைக் கண்டுகொள்ளாத அந்தஸ்து மிகுந்த அன்னம்மா. அவர்களுக்கு இடையே ஒரு 'ஓட்டுக்கன்று' எலுமிச்சை மரம் இருக்கும். அன்னம்மா வீட்டில் உயர் ஜாதி நாயும் உண்டு. இது பரியாரியைப் பாடாய் படுத்திற்று. பரியாரி ஒரு நாள் நாய்க்கு விஷம் வைத்துக் கொன்றுவிடுகிறார். அதற்கு அன்னம்மா பரியாரியைப் பழிவாங்குவார் தனக்குத் தெரிந்த விதத்தில். அது அல்ல கதை. எலுமிச்சை மரத்தின் அடியில் நாய் புதைக்கப்படும். மழைக் காலத்துக்குப்பின் எலுமிச்சைமரம் அட்டகாசமாக வளர்ந்தது. எலுமிச்சை பழங்களின் உருவம் மாறி பெரிது பெரிதாக நாரத்தங்காய் தோன்றின. ஊர் முழுவதும் அதைப்பற்றின பேச்சாக இருந்தது. அந்த மாற்றத்தின் காரணத்தை விளக்க பத்மன் என்று ஒரு ஆள் வருவார். கதைபோல விளக்கம் வரும். தண்டு ஓட்டல் அரும்பு ஓட்டல் என்று பல விஷயங்கள் நமக்குத் தெரிய வரும். நாம் நினைப்பது போல மரங்கள் என்பது மரங்கள் மட்டுமே அல்ல!

செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய் என்ற படைப்பு அருமையான ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுவில் எனும் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த செல்லப்பாக்கியம் மாமிக்கு ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தபின்னும் கிராமத்து முட்டிக் கத்தரிக்காயின் சபலம் போகவில்லை. முட்டிக்கத்தரிக்காயின் அழகே அலாதி. பால்வெள்ளை நிறத்தில் உருண்டு திரண்டு முட்டி வடிவில் மினுமினுப்பாக இருக்கும். ஊரைப்பற்றி மாமி சொல்லும் கதைகள் ஏராளம். பன்றித்தலைச்சி அம்மனிலிருந்து கோவிலும் அதைச் சுற்றின வயல் காணிகளும் அதில் விளையும் முட்டிக் கத்தரிக்காய்களும் என்று கடைசியில் கத்தரிக்காயில் முடியும். மாமியின் ஏக்கம் வெளிப்படும். சிட்னியிலும் மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரியை ஆஸ்திரேலிய குவாறன்ரினின் கெடுபிடிகளையும் மீறி விதை கொண்டு வந்து வளர்த்தது அசகாய சூரத்தனம். மாமி யாழ்ப்பாணக் கத்தரிக்காயின் ஏகப்பிரதிநிதியானாள். ஆனால் மாமி ஒரு தவறு செய்தாள். மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் செடிகளுக்கு இடையே ஊதா நிறத்தில் நீண்டு வளரும் லெபன்ஸ் கத்தரி செடிகளை நட்டாள். அடுத்த போக விளைச்சலில் மட்டுவில் கத்தரிக்காய் நிறம் மாறி இளம்பச்சை நிறமானது. உருண்டை உருவம் நீண்டுபோனது. மூன்றாவது வருடம் அதன் பாத்திரத்தன்மையே மாறி முட்டிகள் அதன்மேல் தோன்றின. அதற்கான அறிவியல் விளக்கம் எளிமையாகச் சொல்லப்படுகிறது. கத்தரி இனங்கள்

இலகுவில் கலப்படையும் விவரத்தை மாமிக்கு விளக்குவது சுவாரஸ்யம். லெபனீஸும் யாழ்ப்பாணமும் சேர்ந்தால், பாத்திரத்தன்மை மாறாதோ? தாவரங்கள் இயற்கையாகக் கலப்படைவது அயல் மகரந்த சேர்க்கையூடாக. ஆனால் செயற்கை மரபணு மாற்றம் எப்படி இயற்கை தாவர இயல்பை மாற்றும், ஆபத்து விளைவிக்கும் என்பதை மிக அழுத்தமாகவே ஆசிரியர் ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் சொல்கிறார். நமது முன்னோர்கள் இயற்கை விஞ்ஞான அறிவைப் பெற்றிருந்தார்கள். முட்டிக்கத்திரிக்காயை தனியாக மற்றதுடன் ஒட்டாமல் பயிர் செய்தார்கள். பாரம்பரிய விதைகளைப் பாதுகாக்க விதைக் கலசங்களை உபயோகித்தார்கள். ஊரில் கோவில் குருக்களின் தோட்டத்தில் பாரம்பரிய மரியாதையுடன் வளர்க்கப்பட்ட மட்டுவில் கத்திரிக்காய் இப்பவும் வளர்வதை செல்லப்பாக்கியம் மாமி அறிந்துகொண்டு நிம்மதி அடைந்தார். பயிர்களின் பரம்பரை அலகுகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை ஆசிரியர் வெகு அழகாக கதை சொல்லும் பாணியில் வலியுறுத்துவதில் வெற்றி பெறுகிறார்.

எல்லா தமிழ் பள்ளிகளிலும் இந்தப் புத்தகத்தைப் பாடமாக வைக்கவேண்டும். இன்றைய இளைஞர்கள் நிச்சயம் படிக்க வேண்டிய புத்தகம் இது. படிப்பவருக்கு இயற்கை வளத்தைப் பாதுகாக்கும் ஆர்வம் கொள்ளவைக்கும் தொகுப்பு இது. ஆசி கந்தராஜாவுக்கு எனது நன்றியும் வாழ்த்துக்களும்.

வாஸந்த்
டெல்லி, இந்தியா

உள்ளே.....

செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் மூட்டிக் கத்தரிக்காய்.....!	1
ஒட்டுக்கன்றுகள்	15
மராங்களும் நண்பர்களே.....!	26
வீரசிங்கம் பயணம் போகிறார்	43
விலாங்கு மீன்கள்	66
என்.பி.கே.....!	79
கைனாக்கள்	87
தம்பித்துரை அண்ணையும் பேரனும் ஐந்து ஐமிச்சங்களும்!	98

செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காய்...!

1

செல்லப்பாக்கியம் மாமி என்றவுடன் முதலில் நினைவுக்கு வருவது, மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய்! இது பால்வெள்ளை நிறத்தில் உருண்டுதிரண்டு முட்டிவடிவில் மினுமினுப்பாக இருக்கும்.

செல்லப்பாக்கியம் மாமி மட்டுவில் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்து, அங்கேயே பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர். அவர் பிறந்ததும் வாழ்க்கைப்பட்டதும் மேட்டுக்குடி. இதனால், சிட்னிக்கு புலம்பெயர்ந்த பின்பும் அந்த “மிடுக்கு” சற்றும் குறையாமல் மகள் குடும்பத்துடன் வாழ்ந்தார். சுற்றிவளைத்து எப்படியோ என்னுடைய மனைவியின் பாட்டன், சிங்கப்பூர் பென்சனியர், தனக்குச் சொந்தமெனச் சொல்லிக்கொண்டு எமது வீட்டுக்கும் அடிக்கடி வந்துபோவார். சரிகைக்கரை வைத்த நூல்சேலை கட்டி, தங்கச்சங்கிலி கோத்த மூக்குக் கண்ணாடியுடன் மிடுக்காக வலம்வரும் அவரை, எல்லோரும் மாமி என்றே அழைத்தார்கள். அதனால் எனக்கும் அவர் மாமியானார். அடிமட்டத்திலிருந்து நான் மேலே வந்தவன் என்பதும், அவரது பருப்பு என்னில் வேகாது என்பதும் அவருக்கு நன்கு தெரியும். இதனால் மாமியின் வடிகால் பெரும்பாலும் என்னுடைய மனைவியே!

அவுஸ்திரேலியாவிலும் பல “சைசில்” முட்டிக்கத்தரிக்காய்கள் உண்டு. ஆனால் அவை ஊதா நிறமானவை. அம்மா எங்களுடன் வாழ்ந்த காலங்களில், அவுஸ்திரேலியாவில் கிடைக்கும் ஊதாநிற

முட்டிக் கத்தரிக்காயில் பால்க்கறி வைக்கமாட்டார். அது வேகும்போது ஊதா “நிறமணிகள்” வெளியேறி, பால்க்கறி ஊதா நிறமாகிவிடும் என்பது அம்மாவின் வாகடம். சுவையிலும் மட்டுவில் கத்தரிக்காய்க் கறிக்கு கிட்டவும் நிக்காது என்றும் வாதிடுவார்.

யாழ்ப்பாணத்தில், மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவில் பிரசித்தமானது. இது தென்மராட்சி பெருநிலப் பரப்பின் சாவகச்சேரி-புத்தூர் வீதியில், மட்டுவில் கிராமத்தின் வடக்குப் பகுதியில், வயலும் வயல் சார்ந்த இடத்தில், மருதமரமும் புளியமரமும் ஓங்கி வளர்ந்த சூழலில் அமைந்துள்ளது. அம்பாளின் ஆலயம் 1750ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் நிர்மாணிக்கப்பட்டதாக சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தகவல் ஆலய மூலஸ்தானத்தின் பின்புறமாக, பித்தளையில் பொறிக்கப் பட்டிருப்பதாக மாமி சொன்னார். பக்தர்கள் நீராடுவதற்கு வசதியாக ஆலயத்தின் தெற்குப் பக்கத்தில் நூறு அடி நீள அகலத்தில் தீர்த்தக் கேணியும் உண்டு.

“பன்றித்தலைச்சி” என்ற காரணப்பெயர் வந்தமைக்கும் மாமி ஒரு கதை சொன்னார். ஆலயத்தில் பறையடிக்கும் பக்தன் ஒருவன் தனது குலத்தொழிலான புலைத் தொழிலையும் செய்து வந்தானாம். அன்றொருநாள் அவனெறிந்த கூரிய ஆயுதம் இலக்குத் தவறி பசு ஒன்றின் மீது பட்டது. உடனே அப்பசு துடிதுடித்து இறந்தது. அம்மன் மீது அளவற்ற பக்தி கொண்ட அந்த பக்தன் வருந்தி, பின்னர் தெய்வத்தின் துணை இருக்கிறதே என்ற துணிவோடு அந்தப் பசுவை ஆலயத்திற்கு தென்கிழக்கு பகுதியில் புதைத்து விட்டான். நடந்த சம்பவத்தை எப்படியோ தெரிந்துகொண்ட மாட்டுச் சொந்தக்காரன் பக்தன் மீது நடவடிக்கை எடுத்தானாம். பசுக்கொலை புரிந்த பாதகத்திற்காக தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டுக்குப் பயந்த பக்தன் தனக்கு அபயம் அளிக்கும்படி அன்னையிடம் வேண்டினான். அன்றிரவு அடியவனின் கனவில், முதிய விதவைக் கோலத்தில் காட்சி கொடுத்த அம்மை “நாளைய தினம் பன்றி எச்சங்களை புதைத்தேன்” என்று கூறு என்று அருள்புரிந்தாள். அடுத்த நாள் மாட்டுத்தலை புதைக்கப்பட்ட இடத்தில் பன்றித்தலை காணப்பட்டதாம். அதைக் கண்ட பக்தன்

ஆடிப்பாடி கைகூப்பி, கண்ணீர்மல்க, வாய் குழறியபடி “பன்றித் தலைச்சி” என்று பக்தியோடு பலமுறை பணிந்தாகச் சொன்ன மாமி, வேறு ஒரு கொசுறுத் தகவலையும் சொன்னார். கனவிலே தனது பக்தனுக்கு கிழக் கோலத்தில் காட்சி கொடுத்த காரணத்தால், தாயை இன்றும் “கிழவி” என்றே மட்டுவில் கிராமத்தில் அழைக்கும் வழக்கமுண்டாம். இப்பொழுதும் மட்டுவில் அம்மன் கோவில் பூசை திருவிழாவுக்கு தவில் நாதஸ்வரம் வாசிக்கப்படுவதில்லை. பறையே அடிக்கப்படும். இந்த நடைமுறை செல்லச் சந்நிதியிலும் உண்டென என்னுடைய அம்மா சொன்னார்.

“பன்றித்தலைச்சி” என்ற சொற்றொடரோடு பங்குனித் திங்களும் சேர்ந்து வரும். யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் உள்ள சைவ மக்கள் பங்குனித் திங்களில் கோவில் கேணியில் தலைமுழுகி, பொங்கலிட்டு வணங்குவார்கள். பொங்கலுடன் மோதகமும் பொரிக்கப்படும். இவை அவித்த மோதகத்திலும் சுவையானவை. பொரித்த மோதகத்துக்காக நான் சிறுவயதில் காத்திருந்த தருணங்கள் இனிமையானவை. மாட்டுக்கு நேர்த்திவைக்கும் பெரியம்மா, மாட்டுவண்டிலில் தில்லையம்பல்ப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போவதும் மோதகம் பொரித்துப் படைப்பதும், இன்றும் என் நினைவுக்கு வருகின்றது.

அயல் கிராமங்களிலிருந்து மட்டுவில் அம்மன் கோவில் பொங்கலுக்கு, பலவகையான மாட்டு வண்டில்களில் வருவார்கள். அறுபதாம் ஆண்டுகள்வரை இது ஒரு கண்கொள்ளாக் காட்சி. பொங்கலுக்கு உவப்பான கறி மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயில் ஆக்கிய வெள்ளைக் கறியே. வெள்ளைக் கறி என்றவுடன் தேங்காய்ப் பால் சேர்க்க வேண்டுமென்று எண்ணக்கூடாது. பச்சை மிளகாய், சின்ன வெங்காயத்துடன் கல்லுப்பு மட்டும் சேர்க்கப்படும். சிவத்தப் பச்சை அரிசிப் பொங்கலுடன், மட்டுவில் தண்ணியில் அவிந்த முட்டிக் கத்தரிக்காய்க் கறியின் சுவை அலாதியானது.

செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் குடும்பமும் கோவிலுடன் தொடர்புடைய ஆசாரமான குடும்பமே. மட்டுவில் கிராமத்தில் அவரது குடும்பத்துக்கு பெருமளவு காணிபூமிகளுண்டு.

குத்தகைக்கு விடப்பட்ட அவரது வயல் காணிகளில் முட்டிக் கத்தரிக்காய்கள் அபரிதமாக விளைந்தன. மாமி பெருமைப்படும் விடயங்களில் இதுவுமொன்று. கோடை காலத்தில் பங்குனி மாதம் தொடக்கம் முட்டிக்கத்தரிக்காய் அறுவடை செய்யப்படும். வேறு இன கத்தரிகள் மட்டுவில் கிராமத்தில் குறைந்த அளவிலேயே (புறம்பாகப்) பயிரிடப்படும் என்றும், இதற்கான அறிவியல் காரணத்தை மட்டுவில் விவசாயிகள் அநுபவரீதியாக தெரிந்து வைத்திருப்பதாகவும் தென்மராட்சி கிராமங்களுக்குப் பொறுப்பான விவசாய ஓவசியர் சொன்னார்.

கத்தரிச் செடியின் உயிரியற் பெயர் "சொலனும் மெலோங்கேனா" (*Solanum melongena*) என்பதாகும். இவை சொலானேசியே (*Solanaceae*) என்னும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவகை செடி. இக் குடும்பத்தில் தக்காளி, உருளைக்கிழங்கு போன்ற பிறவும் அடங்கும். தென்னிந்தியாவும் இலங்கையுமே கத்தரிச் செடியின் தாயகம் எனவும், ஆங்கிலேயர்களும் ஐரோப்பியர்களும் இதனை பதினோராம் நூற்றாண்டிலேயே அறிந்து, தமது நாடுகளில் பயிரிட்டதாகவும் உசாத்துணை நூல்கள் சொல்கின்றன.

சிட்னியிலும், மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காயின் ஏக பிரதிநிதியாக செல்லப்பாக்கியம் மாமி இருக்கவிரும்பிய விஷயம், அது கைநழுவிப்போன பின்பே எனக்குத் தெரிய வந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் குவாறன்ரின் கெடுபிடிகள் அதிகம். வெளிநாடுகளிலிருந்து தாவரங்களின் விதைகள், கிழங்குகள், பதியன்களை உள்ளே கொண்டுவர அவர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள். தாவரங்களுக்கு தீங்கு செய்யும் நுண்ணுயிர்களைத் தடுக்கும் நடைமுறையே இது. சட்டத்தை மீறுபவர்கள் கடும் தண்டனைக்கு உள்ளாவார்கள். இருப்பினும் மட்டுவில் கத்தரிக்காய் மீது, சடைத்து வளர்ந்த மாமியின் காதலுக்கு முன்னால், அவுஸ்திரேலிய குவாறன்ரின் கெடுபிடிகள் தோற்றுப் போயின. கத்தரி விதைகளை சரையாக மடித்து, மாமி தனது ரவிக்கைக்குள் செருகி, சிட்னிக்கு கொண்டுவந்த செய்தியை, என்னுடைய மனைவி ஒரு நாள் கதையோடு கதையாகச் சொன்னாள். அடுத்த வருடமே மாமியின் பின் வளவில், மட்டுவில் கிராமத்தின்

பெருமையைப் பறைசாற்றிய முட்டிக் கத்தரிக்காய்கள் காய்த்துக் குலுங்கின. அவை இந்திய மளிகைச் சாமான்கள் விற்பனையாகும் சிட்னிக் கடைகளில் பெருமளவில் விற்பனையானது. மாமியின் புழுக்கத்தைக் கேட்க வேண்டாம். சிட்னிக்குப் புலம்பெயர்ந்தாலும் மட்டுவில் கத்தரிக்காயின் ஏக பிரதிநிதி தானே, என்ற இறுமாப்பில் செல்லப்பாக்கியம் மாமி காற்றில் மிதந்தார்.

தமிழ் வாத்தியாரின் அடிசிற்கினியாளாக, மட்டுவில் கிராமத்தில் பெருவாழ்வு வாழ்ந்த மாமிக்கு, மரபணு மாற்றங்களின் உட்கூக்குமங்கள் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. சொலானேசியே (Solanaceae) குடும்பத் தாவரங்கள் “பன்மியத்தன்மை” (Diversity) கொண்டவை. இதன் மரபணுக்கள் வெகு இலகுவில் கலப்படையக் கூடியன. குறிப்பாக கத்தரி இனங்கள் கலப்படையும்போது அதன் தாக்கம் அடுத்த சந்ததி பூத்துக் காய்க்கும்போது, துல்லியமாகத் தெரிந்துவிடும்.

செல்லப்பாக்கியம் மாமி விட்ட பிழை இதுதான்!

மாமிக்கு ஊர் அரிசிப் புட்டுக்கு, நல்லெண்ணெய்யில் வதக்கிய கத்தரிக்காய் பொரியல் வேணும். பொரியலுக்கு மட்டுவில் வெள்ளைக் கத்தரிக்காய் தோதுப்படாது என்பது மாமியின் அபிப்பிராயம். இதற்காக ஊதா நிறத்தில், நீட்டாக காய்க்கும் “லெபன்ஸ்” கத்தரிச் செடிகளை மட்டுவில் கத்தரிக்கு இடையே நாட்டி வளர்த்தார். அடுத்தபோக விளைச்சலில், மாமிக்கு சிக்கல் துவங்கியது. முதல் வருடத்து விதைகளில் முளைத்து வளர்ந்த மட்டுவில் கத்தரியில், இளம்பச்சை நிறத்திலும் நீள்வட்ட வடிவிலும் கத்தரிக்காய்கள் பல்லிளித்தன. மூன்றாவது வருடம் மட்டுவில் கத்தரிக்காய் மூளில், பாரிய முட்கள் தோன்றி மாமியைப் பயமுறுத்தவே மாமி என்னிடம் வந்தார்.

மட்டுவில் கிராமத்து வயல் வெளியில் முட்டிக் கத்தரிகளை “தனித்து” நடும் மரபு இதற்காகத்தான் என்பதையும், கத்தரி இனங்கள் இலகுவில் கலப்படையும் விபரத்தையும் மாமிக்கு முடிந்தவரை விளக்கினேன். மாமியின் பதகளிப்பு அடங்கவில்லை. “இதுக்கு என்னடா தம்பி செய்யலாம்...? உன்ரை ஆய்வு கூடத்திலை பழையபடி மாத்தேலாதோ?” எனக்கேட்டு பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்தார்.

மரபணுக்கள், கண்களால் பார்க்கமுடியாத “கலங்களின்” நடுவேயுள்ள “அணுக்கருவில்” அமர்ந்திருக்கும். ஆய்வு கூடங்களில், செயற்கை முறையில் மரபணு மாற்றமென்பது, காரகராஜில் “ஒரு நட்பைக் கழட்டி அதற்குப் பதிலாக இன்னொரு நட்பைப் பூட்டும் சமாச்சாரமல்ல. ஆய்வுகூட மரபணு மாற்றம் எல்லாத் தாவரங்களிலும் வெற்றி பெறுவதுமில்லை. இதற்கும் மேலாக, இதற்குப் பல சட்ட திட்டங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். பல செளக்கிய சோதனைகளின் பின்னர், தாவரத்தை சந்தைக்கு விட அரசு அனுமதியும் பெறவேண்டும். இவையெல்லாம் செல்லப்பாக்கியம் மாமிக்கு இலகுவில் புரிய வைக்கிற விஷயங்களல்ல. நிலமையைச் சுமுகமாக்க, “ஊரிலை இருந்து கொண்டுவந்த கொட்டைகளிலை மிச்சம் ஏதும் இல்லையோ மாமி?” எனக்கேட்டாள் என்னுடைய மனைவி.

“ஐஞ்சாறு கொட்டையள் இருந்ததடி பிள்ளை. போட்டுப்பாத்தன், முளைக்கேல்லை...” என்றார் மாமி பரிதாபமாக. விதைகளின் முளைக்கும் திறன் ஆகக் கூடியது மூன்று வருடங்கள் மட்டுமே! மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர், சிட்னிக்கு கடத்திவந்த கத்தரி விதைகள் முளைக்காததில் வியப்பொன்றுமில்லை. செல்லப்பாக்கியம் மாமியை அன்று ஆசுவாசப்படுத்தி வீட்டுக்கு அனுப்புவது எமக்குப் பெரும்பாடாயிற்று. மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் விடயத்தில் மாமியின் மண்பற்றை நான் நன்கு அறிவேன். அதற்கும் மேலால், மரபணு சார்ந்த விடயங்களில் இயல்பாகவே எனக்குள்ள ஆர்வம் காரணமாகவும், இது பற்றிய தேடலில் தொடர்ந்து இறங்கினேன்.

2

நான் பிறந்து மண்ணழைந்த கைதடிக் கிராமத்தின் வடக்குப் பகுதியிலிருந்து, “நவபுரம்-காரைதூ” கடலூடாக நடந்து சென்றால், மட்டுவில் சிவன்கோவில் மேற்கு வீதியில் ஏறலாம். கோடை காலங்களில் கடல் வற்றி தரவையாகும் போது, கைதடி மக்கள் இதனூடாக நடந்து சென்றே புரட்டாதிச் சனிக்கு, மட்டுவில் சிவன்

கோவிலில் எள் எண்ணெய் எரிப்பார்கள். சிவன் கோவிலைச் சுற்றிவர ஏராளமான நாவல் மரங்கள் சடைத்து நின்றன. கோடை காலத்தில் கொழுத்த நாவல் பழங்கள் குலை குலையாகத் தொங்கும். அவற்றைப் பறித்து சாப்பிட்டது இன்றும் இனிமையான நினைவுகள்.

இலங்கையில் போர் ஓய்ந்து போக்குவரத்து சீரான காலத்தில்(2012) மனைவியும் நானும் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டோம். “நானும் ஊருக்கு வாறனடி பிள்ளை” என்று என்னுடைய மனைவிக்கு குளையடித்து செல்லப்பாக்கியம் மாமியும் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டார். போர்க்காலத்தில் அவரது மட்டுவில் வீடு இடிந்து சீரழிந்ததும், அதனால் கைதடியில் எங்களுடன் நிற்பது வசதியென்பதும் இதற்கான மேலதிக காரணங்கள்.

நாங்கள் மூவரும் ஒரு நாள் “நவபுரம்-காரைதூர்” தரவையூடாக மட்டுவில் கிராமத்துக்கு நடந்தே சென்றோம். சிவன் கோவிலைச் சுற்றியுள்ள நாவல் மரங்கள் போர்க்காலத்தின் சுவடுகளாக மொட்டையாக நின்று எங்களை வரவேற்றன. கத்தரிச் செய்கைகள் போர் காரணமாக கைவிடப்பட்டதாகவும், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அரிதாக வளர்ந்த மட்டுவில் கத்தரிகள் பராமரிப்பில்லாமல் கலப்படைந்து விட்டதாகவும் சிவன் கோவில் குருக்கள் சொன்னார். மட்டுவில் கிராமம் எங்கும் சுற்றி அலைந்தபோது குருக்கள் சொன்னது உண்மையெனத் தெரிந்தது. அங்கு விளைந்த கத்தரிகள் நீள்வட்ட வடிவமாகவும் பால்வெள்ளை நிறம் மறைந்து, பச்சை கலந்தும் தோன்றின.

மட்டுவில் கிராமத்துக்கு காலாதிகாலமாக “கியாதி”யை ஏற்படுத்திய முட்டிக்கத்தரியின் தூய மரபணுக்களை இனி எங்கே போய்த் தேடுவது என்ற அங்கலாய்ப்பில் மனம் அலைக்கழிந்த போது, “மரபணு என்றால் என்ன...?” என்று, ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு நிலைமையைச் சுமுகமாக்கினான் குருக்களின் மகன் சர்வேஸ்வரன். அவன் இந்த வருடம் பத்தாம் வகுப்பு சோதனை எடுக்கிறான். அவனிடம் விஞ்ஞான ஆர்வம் நிறையவே இருப்பதை அவனுடன் பேசிய சிறிது நேரத்தில் தெரிந்துகொண்டேன். இதனால்

என்னால் முடிந்தவரை, இலகுவாக அவனுக்கு இதுபற்றிய விஞ்ஞானத் தகவல்களை சொல்லத் துவங்கினேன்.

“மரபணுவை, பரம்பரை அலகு என்றும் இலங்கையில் சொல்வதுண்டு. ஆங்கிலத்தில் அதை Gene என்பார்கள். இது ஒரு கலத்தின் (Cell) கருவினுள், கண்ணுக்குத் தெரியாத நூல் போன்ற குரமசோமில் (chromosome) ஒழுங்காக அடுக்கப் பட்டிருக்கும். ஒரு உயிரினத்தின் பாரம்பரிய இயல்புகளை, சந்ததி சந்ததியாக கடத்தக்கூடிய ஒரு அலகே(unit), மரபணு எனப்படும். உயிரினங்களின் இனப்பெருக்கத்தின் பொழுது பெற்றோர்களிடமிருந்து அவர்களின் சந்ததிகளுக்கு இந்த மரபணுக்கள் கடத்தப்படுகின்றன...”

“இதனால்தான் பாட்டன் பாட்டி, தாய் தகப்பனின் இயல்புகள் பிள்ளைகளுக்கும் வருகுதெண்டு கொஞ்சம் இலகுவாய் சொல்லுங்கோவன். பட்டப் படிப்புக்கு விரிவுரை எடுத்தமாதிரி சொன்னால் தம்பிக்கு என்னெண்டு விளங்கும்” என்று, என்னை மடக்கினாள் என்னுடைய மனைவி.

“உடலில் நிகழும் ஆயிரக்கணக்கான “இரசாயன செயல் முறை”களுக்கும், “உயிரியல் இயல்பு” களுக்கும் தேவையான தகவல்கள் இந்த மரபணுக்களில் பதியப்பட்டுள்ளது” எனத்து வங்கிய என்னை மீண்டும் மறித்து, “ஒரு கணினியிலுள்ள சிறிய மென்தகட்டில் (Computer-Chip) எப்படி பல்லாயிரக்கான தகவல்கள் சேமிக்கப்படுகின்றனவோ, அதேபோல மரபணுக்களிலும் உயிரியல் தரவுகள் பதியப்பட்டிருக்கும்” எனச் சொல்லி விஷயத்தை இலகுவாக்கினாள் மனைவி. எங்கள் வீட்டில்கூட பல சிக்கலான விஷயங்களை பிள்ளைகளுக்கு இலகுவாகச் சொல்லிப் புரியவைப்பவள் அவளே!

நான் தொடர்ந்தேன். “உயிரியல் தரவுகள் என்னும் போது அது பார்த்தறியக்கூடிய இயல்புகளாகவோ (நிறம், வடிவம்), முகர்ந்து அல்லது ருசித்து அறியக் கூடியதாகவோ அன்றி பார்த்து அறிய முடியாத இயல்புகளாகவோ (பரம்பரை நோய்கள்) இருக்கலாம்..”

எனது அறிவியல் விளக்கங்கள் சர்வேஸ்வரனின் பத்தாம் வகுப்பு அறிவுக்கு கடினமாக இருந்திருக்க வேண்டும். தன்னுடைய தலையைச் சொறிந்தபடி “மட்டுவில் கத்தரிகள் கலப்படைந்து விட்டதாக அப்பா சொன்னாரே, அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாய்ச் சொல்லுங்கோ...” எனக்கேட்டு கதையின் போக்கை மாற்றினான்.

“தாவரங்கள் இயற்கையாகக் கலப்படைவது அயல் மகரந்தச் சேர்க்கையூடாகவே! வெள்ளை நிற மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிச் செடியின் அருகே ஊதாநிற கத்தரிச் செடிகளை நட்டுவளர்த்தால் அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை இயல்பாகவே நடைபெறும். ஊதாநிறக் கத்தரியின் மகரந்த மணிகளிலுள்ள “விந்தணு”க்கள், வெள்ளை நிற மட்டுவில் கத்தரியின் “சூல்முட்டை”யுடன் இணைந்து கருக்கட்டி, கருமுளை (Embryo) உருவாகும்...”

உரையாடலின் நடுவே, குருக்களம்மா சிவன்கோவிலில் அன்று அபிஷேகம் நடந்ததாகச் சொல்லி பொரித்த மோதகங்களை என்முன்னே வைத்தார். கோவில் மடப்பள்ளியில் பொரித்த, மோதகங்களின் சுவையை சொல்லிப் புரியவைக்க முடியாது. அதைச் சுவைத்தவர்களுக்குத்தான் அதன் அருமை தெரியும். ஒரு வாய்க்குள் அடங்கக்கூடிய இனிப்பான சின்னச்சின்ன மோதகங்கள் அவை. பொரித்த மோதகங்கள் ஒவ்வொன்றாக என் வாய்க்குள் சங்கமமாகிக் கொண்டிருந்தன.

“இனிக்காணும். “சுகர்” ஏறப்போகுது. தம்பி கேட்டதுக்கு மறுமொழியைச் சொல்லி முடியுங்கோ. “கருமுளையிலை” (Embryo) நிப்பாட்டி, மோதகம் சாப்பிடத் துவங்கினீங்கள்...” எனச்சொல்லி விட்ட இடத்தை நினைவுபடுத்தினான் என்னுடைய மனைவி.

“விந்தணு”க்களும், “சூல்முட்டை”யும் இணைந்து உருவான “கருமுளை” யில், ஒவ்வொரு இயல்புக்கும் (நிறம், வடிவம், காய் கணிகளின் சுவை...) தாயினதும் தந்தையினதும் இரு மரபணுக்கள் பொறுப்பாக இருக்கும். இவற்றில் எது ஆட்சியுடையதாகவும் வீரியமுள்ளதாகவும் இருக்கிறதோ, அந்த இயல்பே அடுத்த சந்ததியில் வரும்...”

“அப்ப, ஊதாநிறமான காய் காய்க்கும் கத்தரிச் செடியின் மகரந்த அணுக்கள், மட்டுவில் கத்தரியில் கருக்கட்டினால் என்ன நடக்கும்?” எனக் கேட்டு நான் விளக்கம் சொல்லுவதை இலகுவாக்கினான் சர்வேஸ்வரன்.

“மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிச் செடியிலுள்ள பல இயல்புகள் (வெள்ளை நிறம், வடிவம், சுவை ஆகியன), ஊதாநிறக் கத்தரிச் செடிகளின் இயல்புகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது பின்னடைவானதாகவும் வீரியம் குறைந்ததாகவும் நம்பப்படுகிறது. இதனால்தான் கலப்படைந்த வெள்ளை நிற மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரி, அடுத்த சந்ததியிலேயே தனக்கே உரித்தான இயல்புகளை இழக்கின்றன...”

அதுவரை குருக்கள் வீட்டு சைவச்சாப்பாடு தந்த மயக்கத்தில், தூணில் சாய்ந்து அரைத்தூக்கம் போட்ட செல்லப்பாக்கியம் மாமி மெல்ல எழுந்து எங்களருகில் வந்தார். தூக்க மயக்கத்திலும் எங்கள் சம்பாஷணை அனைத்தையும் அவர் கேட்டிருக்கவேண்டும்.

“எட தம்பி, அப்ப எங்கடை யாழ்ப்பாணத்துக்கு பெருமை சேர்த்த கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழமும், கொடிகாமத்து பிலாப்பழமும், நீர்வேலி மண்ணில் விளைந்த இதரை வாழைப் பழமும் தங்களின் தூய பரம்பரைச் சுவைகளுடன் இப்ப இல்லை எண்டு சொல்லுறியோ...?”

“அப்பிடி நான் சொல்லேல்லை மாமி. உண்மையான இயல்புகளெல்லாம் கொண்ட இந்த மரங்கள், யாரோ ஒருவருடைய பின்வளவில் இன்றும் இருக்கக்கூடும். அவை முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டு, கலப்படையாமல் தொடர்ந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றுதான் சொல்லுறன்’.

“பரம்பரை அலகுகள் கலப்படையாது, எங்களின் பாரம்பரியமான தாவரங்களை எப்பிடி பாதுகாக்கிறது எண்டு சொல்லுங்கோ...” என ஆக்கபூர்வமானதொரு கேள்வியுடன் குறுக்கிட்டான் சர்வேஸ்வரன்.

“பரம்பரை அலகுகளை (மரபணுக்கள்) விதைகளாகவும் பதியன்களாகவும் எமது முன்னோர்கள் பாதுகாத்து வந்தார்கள்.

விதைகளை அயல் மகரந்தச்சேர்க்கை நடைபெறாத தாவரங்களிலிருந்து சேகரித்தே அவர்கள் பாதுகாத்தார்கள். பதியன்களை அல்லது வெட்டுத் துண்டங்களை பதிவைத்தோ அல்லது ஓட்டியோ (grafting and budding) இயல்புகள் மாறாமல் பாதுகாக்கப்பட்டன. நவீன முறையில் பரம்பரை அலகுகள் இணைய வளர்ப்பின் மூலமும் (Tissue Culture) திரவ நைதரசனில் உறைகுளிரில் (Cryopreservation) பாதுகாத்தலின் மூலமும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன”.

எனது விஞ்ஞான விளக்கங்களைக் கேட்டுக்கேட்டு, செல்லப் பாக்கியம் மாமிக்கு “புளிப்பத்தி” இருக்கவேண்டும்.

“கண்டறியாத விஞ்ஞான விண்ணாணங்களை விட்டிட்டு விஷயத்துக்கு வாதம்பி. கத்தரிக்கண்டு ஓராண்டுப் பயிர். வருசம் வருசம் கொட்டை போட்டுத்தான் பயிர் செய்யிறனாங்கள். கத்தரிக் கொட்டைகளை எப்பிடி பாதுகாக்கிறதெண்டு முதலிலை சொல்லு” எனச் சீறிவிழுந்தார், செல்லப்பாக்கியம் மாமி. இதுவரையில் இப்படி அவர் என்முன்னால் கதைத்தது கிடையாது. மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் மீதுள்ள அடங்காத பாசம் அவரை இவ்வாறு பேசவைத்துள்ளது என்பதை நானறிவேன். இந்நிலையில் கத்தரிக் கண்டுகளை “ஓட்டி” (Graft) ஓராண்டல்ல, பல வருடங்கள் தொடர்ந்து பயிர் செய்யமுடியுமென்ற விஞ்ஞான உண்மையைச் சொல்லி அவரை மேலும் வெறுப்பேற்ற விரும்பவில்லை. அத்துடன் மட்டுவில் விவசாயிகளுக்கு அதை இலகுவில் சொல்லிப் புரியவைக்கிற சமாச்சாரமுமல்ல. எனவே விதைகளை எப்படி நமது முன்னோர்கள் பராமரித்தார்கள் என்பதை சொல்லத் துவங்கினேன்.

“காலாதிகாலமாக, மண் பானைகளில் விதைகளைப் பாதுகாக்கும் முறையே தொடர்ச்சியாக பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. பாரம்பரிய விதைகளை பாதுகாக்க முன்னோர்கள் “விதைக்கலசங்களை”ப் பாவித்தார்கள். மண்ணாலான கலசங்கள் விதைகளை குறைந்த வெப்ப நிலையில், குளிர்ச்சியாக வைத்துக் கொள்ளும். பாரம்பரிய குயவர்களின் உதவியுடன் உறுதியான, பல தடுப்புக்கள் கொண்ட மண் கலசங்கள் உருவாக்கப்படும்.

வேம்பு, நொச்சி மற்றும் தங்கள் பகுதியில் கிடைக்கும் மருத்துவ குணமுள்ள மூலிகைகளை, சிறிய துண்டுகளாக வெட்டி மஞ்சள் கலந்து மண்கலசங்களில் தூவுவார்கள். பின்னர் கலசங்களிலுள்ள தடுப்புகளில் விவசாயிகள் விதைகளை வைத்து நீண்ட காலத்துக்கு பாதுகாப்பார்கள். மூன்று வருடங்களுக்கு ஒருமுறையாகுதல் இந்த விதைகள் புதுப்பிக்கப்படல் வேண்டும்...”

அதுவரை எமது உரையாடல்களை பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கோவில் குருக்கள், “என்னோடை ஒருக்கா வாருங்கோ...” என எங்களை கோவில் பூங்கொல்லைக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு அபிஷேகத் தீர்த்தம் வழிந்தோடும் வாய்க்கல் அருகே, வில்வ மரத்தையொட்டிய ஒரு மூலையில், நான்கைந்து காய்களுடன் மட்டுவில் முட்டிக்கத்தரிச்செடி ஒன்று எங்களை வரவேற்றது. பல வருடங்களாக அந்தச்செடி அங்கேயே நிற்பதாகவும், சில கத்தரிக்காய்கள் முத்தி அமுகிவிழ, அதன் கொட்டை மீண்டும் முளைத்து சந்ததி சந்ததியாக அதே இடத்திலேயே கத்தரிச்செடி நிற்பதாகச் சொல்லி செல்லப்பாக்கியம் மாமியின் வயிற்றில் பால்வார்த்தார், கோவில் குருக்கள். சந்தேகமேயில்லை, “சாட்சாத்” அது ஒறிஜினல் மட்டுவில் முட்டிக்கத்தரிச் செடியேதான்!

இந்த சம்பவத்தின் பின்னர், மாமி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள வில்லை. தெளிந்த முகத்துடன் அடிக்கடி தரைவையூடாக மட்டுவில் கிராமத்துக்குச் சென்றுவந்தார். கார் பிடித்து சாவகச்சேரிக்கும் போனார். ஆறேழு நாட்களின் பின்னர் “மட்டுவில்லை ஒரு கூட்டம் இருக்குத் தம்பி, நீ வரவேணும்” என்று மொட்டையாகத் தகவல் சொல்லி, என்னையும் மனைவியையும் வலுக்கட்டாயமாக “திநீவீலர்” பிடித்து கூட்டிச் சென்றார்.

சிவன்கோவில் வெளிமண்டபத்தில் பழைய விதானைமார், கிராம சேவகர்கள், ஆசிரியர்கள், விவசாய ஓவசியர், தென்மராட்சிப் பகுதிக்கான விவசாய அதிகாரி, பல்கலைக்கழக விவசாயபீடத்தினர், விவசாயிகள் என பலர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“இது எமக்கே உரித்தான பாரம்பரிய பயிர்களைப் பாதுகாப்பதற்கான ஆலோசனைக் கூட்டம், உனது தலைமையில்...”

என்று மாமி சொன்னதும், செல்லப்பாக்கியம் மாமிக்கு இவ்வளவு ஓர்மமா? என வியப்பால் விறைத்துப்போனேன்.

கூட்டத்தை கோவில் குருக்கள் தேவாரம்பாடி துவக்கிவைத்தார். பயிர்களின் பரம்பரை அலகுகள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்தை, விவசாயிகளுக்கும் புரியும்படி சொல்லுமாறு தென்மராட்சிப் பகுதிக்கான விவசாய அதிகாரி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். கூட்டத்தில் செயற்குழு தெரிவு செய்யப்பட்டு பல ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

கூட்ட இறுதியில் ஏகமனதாக கீழ்கண்ட முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

1. புதிய இனங்கள், வழக்கத்திலுள்ள இனங்கள், மற்றும் பாரம்பரிய இனங்களை பதிவு செய்தல்.
2. பதிவுசெய்யப்பட்ட இனத்தின் சிறப்பியல்புகளை கண்டறிந்து ஆவணம் செய்தல்.
3. மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் போன்ற விவசாயிகளின் தனித்துவமான இனங்களை குறியீடு செய்தல், பட்டியலிடுதல்.
4. புதிய இனங்களுக்கான தனித்தன்மை, ஒத்த குணாதிசயம், மற்றும் நிலைப்புத் தன்மை ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்யப் பயன்படும் நெறிமுறைகளை விவசாய இலாகாவுடன் இணைந்து உருவாக்குதல்.
5. மரபணு (பரம்பரை அலகு) சேமிப்பு நிலையமொன்றை (Germplasm center) பிரதேச ரீதியாக நிறுவி தாவர இனங்களைப் பராமரித்தல்.

நிறைவாக செல்லப்பாக்கியம் மாமி எழும்பினார்.

“இதுக்கெல்லாம் பணத்துக்கு எங்கை போறதெண்டு யோசியாதையுங்கோ. இப்ப சொல்லப்போற முடிவை நான் விவசாய அதிகாரிக்கு சொன்ன பிறகுதான் அவர் கூட்டத்துக்கு வரவே ஒத்துக்கொண்டவர். என்றை சீமான், வாத்தியார் விட்டிட்டுப்போன காசும், மாதாமாதம் எனக்கு வரும் விதவைப்

பெஞ்சன் சாகும் சேர்ந்து, அறுபது லட்சம் ரூபா வங்கிக் கணக்கிலை இருக்கு. அதை நிரந்தர வைப்புக் கணக்கிலை போட்டுவிடுறன். அதிலைவாற வட்டிக்காசை எடுத்து இதுக்குப் பாவியுங்கோ. காலதிகாலமாய் நாங்கள் ஆண்டனுபவிச்ச காணியள், பிறந்து வளர்ந்த வீடு வளவெல்லாம் இப்ப அழிஞ்சுபோச்சு. இந்தக் காசெண்டாலும் நல்ல விஷயத்துக்கு பயன்பட்டும்” எனச் சொல்லி அமர்ந்தார் மாமி.

நான் உட்பட சபையிலுள்ள அனைவரும், உறை நிலையிலிருந்து மீண்டுவர சிறிது நேரம் பிடித்தது.

செல்லப்பாக்கியம் மாமிக்கு இவ்வளவு பரந்த மனசா...? என மனைவிக்குக் கேட்கும்படி குசுகுசுத்தேன்.

“இனிமேலெண்டாலும் மற்றவையைக் குறைச்ச மதிப்பிடுகிறதை இண்டையோடை விட்டிடுங்கோ...” என என் மண்டைக் “கெறு”வில் ஓங்கிக் குட்டுவைத்தாள் என்னுடைய மனைவி.

உண்மைதான்! மாமி செய்தது சின்ன விஷயமல்ல.

சிவன் கோவில் வாசலிலே, செல்லப்பாக்கியம் மாமி விஸ்வரூபமாக அன்று எல்லோர் முன்னிலையிலும் உயர்ந்து நின்றார்!



ஒட்டுக்கன்றுகள்

1

எங்கள் ஊரில் அப்போது முடிவெட்டும் நிலையங்கள் இல்லை. இதனால் ஐயாவுக்கு முகச்சவரம் செய்ய, நாவிதர் சின்னப்பொடி வீட்டுக்கு வருவார். நாவிதர் வந்தவுடன் “பரியாரி வந்திட்டார்...!” என ஐயாவுக்கு தகவல் சொல்வார், அம்மா.

நாவிதர்களை ஏன் “பரியாரி” என்கிறார்கள்...? என்ற கேள்வி, நெடுங்காலமாக என் மனதைக் குடைந்தது. காரணம் வேறு “பரியாரி”மார்களும் அப்போது ஊரிலிருந்ததே. அவர்கள் மருந்துக் குளிசைகள் கொடுக்கும் தமிழ் வைத்தியர்கள்.

அலோபதி, ஹோமியோபதி, யுனானி, சித்தவைத்தியம், ஆயுர்வேதம் என வைத்தியத்தில் பலவகைகள் உண்டு. ஆனால் இந்த ஊர்ப் பரியாரிமார்கள், மேலே சொன்ன எந்த வகை மருத்துவத்திலும் அடங்காத “பரம்பரை” வைத்தியர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளுக்கு முன்பு, இலங்கையில் நடந்த இந்த விஷயம் சற்று விசித்திரமானது. தகப்பன் பரியாரியாக இருந்தால், மகனுக்கு வைத்திய அறிவு இருக்கோ இல்லையோ, தகப்பனிடம் வைத்தியம் படித்ததாகச் சொல்லி, மகனும் பரியாரியாக பதிவு செய்துகொள்ளலாம். இதற்கு ஊரிலுள்ள பெரியவர்கள் சிலர் சிபார்சு செய்யவேண்டும். எழுபதாம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, இந்த பதிவுமுறை நீக்கப்பட்டது சற்று ஆறுதலான விஷயம். கொழும்பில் அப்போது “கிளறிகல்” உத்தியோகம் பார்த்த நம்மவர்கள், யாழ்ப்பாணத்துக்கு லீவில் வந்தால், தங்களின் லீவை நீடிக்க,

ஊர்ப் பரியாரிமார்களிடம்தான் “மெடிக்கல்சேட்டிபிக்கற்” வாங்கு வார்கள். வாதம், பித்தம், அஜீரணக் கோளாறு என, ஏதோ ஒன்றை அவர்களின் “லெட்டர்பாட்டில்” எழுதிக் கொடுப்பார்கள். மறுபேச்சின்றி இவை “கந்தோர்”களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். இதேவேளை, சொந்தமாக மருந்துகளையும் எண்ணெய் வகை களையும் தயாரிக்கும் பயிற்றப்பட்ட சித்தவைத்தியர்களும் சில ஊர்களில் இருந்தார்கள். இவர்களிடம்தான், பதிவு செய்த பரியாரிமார்களில் பலர், காச்சலுக்கு தலையிடிக்கு வயித்துப் போக்குக்கு என குளிசைகளையும், நோவுக்கு, சுழுக்குக்கு என எண்ணெய்களையும் வாங்கி வைத்தியம் செய்வார்கள். வெட்டிப் புருடாவிட்டு, கிராமத்து மக்களை பயமுறுத்தி வைத்திருப்பது, பரம்பரை பரியாரிமார்களின் தொழில் மூலதனம். இவர்களுள் சிலர் செய்வினை சூனியத்தையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டதால், இவர்களின் பிழைப்பு பிரச்சினையின்றி ஓடியது.

நாகமுத்து பரியாரியும் இப்படிப்பட்ட ஒரு தமாஷா வகைப் பரியாரியே. அவரிடம் மருந்துக்குப் போனால் நாடி பிடித்துப்பார்த்து, கண்களை சுருக்கி யோசித்து, நோய் அறிவது போல பாவனை செய்வார். தன் வைத்தியம் பற்றி நீண்டநேரம் “பீலா” விடுவார். பின்னர் சில மருந்துக் குளிசைகளை சரையில் மடித்து, முலைப்பால் அல்லது வெற்றிலைச்சாறில் உரைத்து குடிக்குமாறு கொடுப்பார். முலைப்பால் வாங்க சிரட்டையும் கையுமாக அப்போது சின்னக்கடைவரை அலைந்து திரிந்தவர்களும் உண்டு. சின்னக்கடைக்குப் போன தம்பித்துரை அண்ணை, முலைப்பால் வாங்கும் சாட்டில் மீன்காறியிடம் சேட்டைவிட்டு, திருக்கைவாலால் அடிவாங்கிய சங்கதி இப்போதும் சாயம்போகாமல் நினைவில் இருக்கிறது. ஊரில் ஆராவது தன்னை மதிக்காமல், அயல் கிராமங்களிலுள்ள வைத்தியர்களிடம் சென்றால் பரியாரிக்கு கெட்டகோவம் வரும். சென்றவர்களின் படலைக்கு முன்னால் எலுமிச்சம்பழங்களை வெட்டி, குங்குமம் தடவி நள்ளிரவில் எறிந்து விடுவது, அவரின் ஆரம்பகட்ட வெருட்டல் “ரெக்னிக்”. இதற்கும் மசியாவிட்டால் அடுத்த “ஸ்டெப்” எலுமிச்சம் பழங்களுடன்

குங்குமம் பூசிவெட்டிய, நீத்துப்பூசணிக்காய்! பெரும்பாலானவர்கள் இதோடு மடங்கி விடுவார்கள்.

ஊரிலே, தங்கபிரேம் போட்ட மூக்குக்கண்ணாடியுடன், பின் கொய்யகம் வைத்த சேலை உடுத்து, மிடுக்காக வலம் வந்தால், அது அன்னம்மா. நாகமுத்து பரியாரிக்கு அடுத்த வீட்டில் அவர் குடியிருந்தார். சுத்திவளைத்துப் பார்த்தால் சொந்தக்காரியும் கூட. புருஷன் சிங்கப்பூர் “பென்சனியர்”. சிங்கப்பூர்க் காசில் கட்டின பெரிய நாற்சார வீட்டில் வசதியான வாழ்க்கை. அவரை சிங்கப்பூர் வீட்டுக்காரி என்றால்தான் ஊரில் தெரியும். அன்னம்மா நாகமுத்துப் பரியாரை எப்பனும் சட்டை செய்வதில்லை. காணிப் பிரச்சினையால் வந்த விரோதம். “வெட்டிறன், குத்துறன், “எறிமாடன்” பேயை ஏவுறன்” என்று பரியாரி அவ்வப்போது எகிறிவிழுவார். பரியாரியின் இந்த புருடா அன்னம்மாவுக்குத் தெரியுமாதலால் நாகமுத்துவை அவர் ஒரு பரியாரியாகவே ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எனவே அன்னம்மா மருந்துக்குச் செல்வது கள்ளியங்காட்டு முருகேசு பரியாரியிடம். தமிழ் மருந்து சரிவராவிடில் “இங்கிலீஸ்” வைத்தியம்தான். எங்கள் ஊர் நாகமுத்து பரியாரியின் பிழைப்பே, கள்ளியங்காட்டு முருகேசு பரியாரியின் மருந்தை வைத்துத்தான். இது அன்னம்மாவுக்கும் தெரியுமென்பதால் வேலிச்சண்டை வரும்போதெல்லாம் இந்த விஷயத்தை ஊர் முழுக்கச் சொல்லித்திரிவார். அயல்வீட்டு அன்னம்மா, தன்னிடம் மருந்துக்கு வராததைக்கூட சகித்துக் கொண்ட நாகமுத்துவால், அவர் கள்ளியங்காட்டுக்கு மருந்துக்குச் செல்வதைத்தான் பொறுக்க முடியவில்லை. தருணம் வரட்டுமென காத்திருந்தார்.

அன்னம்மா வீட்டில் எப்போதும் பேடு கூவித்தான் பொழுது விடியும். புருஷன் உரத்துப் பேசமாட்டார். கோவில் மாடு மாதிரி தலையாட்டுவதுடன் சரி. இவர்கள் ஒரு உயர்சாதி அல்லே ஸியன் நாயும் ஒஸ்ரின் காரும் வைத்திருந்தார்கள். இது ஊரில் அவர்களது அந்தஸ்தின் அடையாளமாக பார்க்கப்பட்டது. நாயை தினமும் குளிப்பாட்டி, காரைக் கழுவிப் பராமரிப்பதுமட்டுமே புருஷனின் பொறுப்பு. மற்றதெல்லாம் அன்னம்மாவின்

கட்டுப்பாட்டில். நாய்க்கான கூண்டு நாகமுத்துவின் காணியை பிரிக்கும் வேலிக்கும் எலுமிச்சை மரத்துக்கும் இடையில் இருந்தது. அந்த எலுமிச்சை ஒரு “ஓட்டுக்கன்று” (Grafted Lime). நிறையக் காய்க்கும், கொட்டை இல்லை, நல்ல புளி. இதனால் ஆடுவெட்டி, ஊரில் பங்குபோடும்போது, அன்னம்மா வீட்டு எலுமிச்சங்காய்க்கு நல்ல கிராக்கி ஏற்படும்.

அன்னம்மா வீட்டு உயர்சாதி நாய் சம்மா இருக்குமா? உரத்த சத்தத்தில் எந்த நேரமும் குரைத்தது. இரவு நேரங்களில் வேலி பாய்ந்து அட்டகாசம் பண்ணியது. பரியாரி வைத்தியம் பார்க்கும் தலைவாசலுக்குள் மலம் கழித்தது. மொத்தத்தில் ஊர்ச்சனங்களை கட்டியாண்ட பரியாரிக்கு அன்னம்மாவையும் அவரின் நாயையும் அடக்க முடியவில்லை. எலுமிச்சங்காய்களை வெட்டி குங்குமம் தடவி நாய் படுக்கும் கொட்டிலருகே போட்டுப் பார்த்தார். நாயிலும் மாற்றமில்லை, அன்னம்மாவும் மசியவில்லை. கடைசி ஆயுதமாக அன்னம்மா ஊரில் இல்லாதவேளை, நாய்களுக்கு நலமடித்து குறிசுடும் சின்னக்கண்டுவைக் கொண்டு, நாய்க்கு நஞ்சு வைப்பித்தார். நாயின் கதை அதோடு முடிந்தது.

கிடாரிமாடு செத்துக் கிடப்பது போல, உடல் குளிர்ந்து, நுரை தள்ளி, எறும்புகள் மொய்த்துக் கிடந்த நாயைக் கண்ட அன்னம்மா ஆடிப்போனார். தாமதிக்க நேரமில்லை. சகல மரியாதைகளுடனும் புதுத்துணி விரித்து அன்னம்மாவின் அல்லேஸியன் நாய், எலுமிச்சை மரத்தின் கீழ் புதைக்கப்பட்டது. பரியாரி ஏவிவிட்ட எறிமாடன் பேயின் வேலைதான் இதுவென, சின்னக் கண்டு கைகால் மூக்கு வைத்து ஊரில் கதை பரப்பிவிட்டார். ஊரிலே சின்னக்கண்டுதான் அப்போதைய மிருக வைத்தியர். இதனால் அவர் சென்னதை மறுப்பில்லாமல் ஊர்ச்சனம் ஏற்றுக் கொண்டது. இதற்காக சின்னக்கண்டு, பரியாரி நாகமுத்துவிடம் பெருந்தொகையான பணம் வாங்கியது கொசுறுச் செய்தி. அன்னம்மா சம்மா இருப்பாரா? மலையாள மாந்திரீகரைக் கூப்பிட்டு எறிமாடன் பேய்க்கு “மறுத்தான்” போட்டார். காகம் இருக்க பணம்பழம் விழுந்த கதையாக, பாரிய இரத்த அழுத்தத்தால்

பாதிக்கப்பட்டிருந்த பரியாரியும் கைகால் இழுத்து பாரிசுவாதத்தில் படுக்கையில் விழுந்தார்.

இது நடந்து சில மாதங்களின் பின்பு மழைக்காலம் வந்தது! “கிளைமாக்ஸ்” காட்சியாக, நாய் புதைத்த எலுமிச்சை மரம் பூத்துக் காய்த்தபோது ஒரு அதிசயம் நடந்தது. மரத்தின் சில கிளைகளில், எலுமிச்சங் காய்களுக்குப் பதிலாக பெரிது பெரிதாக “கைச்சல்” நாரத்தங்காய் (Lemon) தொங்கியது. ஊர்வாயை மூடமுடியுமா? அதையும் இதையும் முடிச்சப் போட்டு ஊரில் கதை பரவியது. அன்னம்மா மனசார பயந்து போனார். இதன் தொடர்ச்சியாக வெள்ளிக்கிழமைகளில், அன்னம்மா வீட்டு எலுமிச்சையின் கீழ் “செய்வினை” எடுக்க “கழிப்பு” நடந்தது.

எங்கள் ஊரில் “முற்போக்கு இளைஞர்கள் சங்கம்” என்ற ஒரு அமைப்பு இருந்தது. இதை துவக்கி வைத்தவர் ஆறுமுகம் வாத்தியார். அவரை வாத்தியார் என்பதிலும் பார்க்க “கம்யூனிஸ்ட்” ஆறுமுகம் என்றால்தான் ஊரில் தெரியும். அந்த அளவுக்கு அவர் பொதுவுடமைவாதி. வாத்தியார் தலைமையில் அடிக்கடி நாம் ஊர் வாசிகசாலையில் ஒன்று கூடுவோம். நாம் என்பது நாவிதர் சின்னப்பொடியின் மகன் பத்மநாதன் என்கிற பற்பன், துரையன், பாலன், சொர்ணன், லிங்கன், நான் மற்றும் பலர். அங்கு அறிவியல் சம்பந்தமான பல விஷயங்களை பேசுவோம். பற்பன் அப்போது பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் விவசாயம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வகையில் ஒருநாள் அன்னம்மா வீட்டு எலுமிச்சைபற்றி பேச்சு வந்தது. பற்பனிடம் இது பற்றிக்கேட்டோம். இதற்காகவே காத்திருந்தவன்போல அவன் ஆரம்பித்தான்.

“தண்டு ஓட்டல் (Grafting), அல்லது அரும்பு ஓட்டல் (Budding) போன்ற கலவியற்ற (Non Sexual) இனப்பெருக்கம் மூலம், பல விரும்பப்படும் இயல்புகள் கொண்ட தாவரங்கள் பெறப்படுகின்றன”.

“எடுத்த எடுப்பிலை, விஞ்ஞான கலைச்சொற்களைப் பாவிக்காமல், கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லப்பா” என்றார் ஆறுமுகம் வாத்தியார்.

“தாவரங்கள் இயற்கையிலே இனவிருத்தி செய்வது கலவி முறையிலான (Sexual) அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை மூலமே. இதேவேளை, செயற்கையாகவும் தற்போது மரபணு மாற்றம் செய்யப்படுவது தனிக்கதை. இது ஆய்வு கூடங்களில் செய்யப்படுவது”.

“ஓஹோ!”

“விவசாயத்தில் அதிக விளைச்சலைப் பெறுவதற்காக, இரு தாவரங்களின் தண்டுப் பகுதிகளை இணைத்து, ஒரு புதிய தாவரத்தை உருவாக்குவதே “ஒட்டுதல்” (Grafting) எனப்படும். குறைவான விளைச்சலை உண்டாக்கும் தாவரத்தின் தண்டு வெட்டப்பட்டு, அதனுடன் அதிக விளைச்சலைத் தரும் தாவரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கிளை (ஒட்டுத்தண்டு, Scion) அல்லது அரும்பு (ஒட்டரும்பு, Bud) ஒட்டப்படும். சிறந்த வேர்த்தொகுதியைக் கொண்ட தாவரமே ஒட்டுக்கட்டையாகப் (Root stock) பயன்படும். மேலே ஒட்டப்படும் தாவரம், ஒட்டுக் கட்டையைவிட அதிக விளைச்சலைத் தரக்கூடிய தாவரமாக இருந்தால் மாத்திரமே, இம்முறை பயனுள்ளதாக அமையும்”.

“அப்படியென்றால், ஒட்டுக்கட்டையும் ஒட்டுத்தண்டும் ஒரே இனம் அல்லது ஒரே சாதியைச் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுமா?”

“ஆம்! செம்பாட்டான் ரக மாமரத்தில் கறுத்தக் கொழும்பான் மாங்கிளையை ஒட்டலாம். ஆனால் தோடையில் மாமரத்தை ஒட்ட முடியாது”.

“ஓகே! உருளைக்கிழங்கில் தக்காளியை ஒட்டி, கீழே உருளைக்கிழங்கும் மேலே தக்காளியும் பெறலாமாமே..?” என விஞ்ஞான சஞ்சிகையில் நான் வாசித்த தகவலை, எனக்கும் விஷயம் தெரியுமென்று காட்ட, சமயம் பார்த்து அவிட்டு விட்டேன்.

“உண்மைதான். தக்காளியும் உருளைக்கிழங்கும் ஒரே குடும்பத் தாவரங்கள். இவற்றை ஒட்டலாம். ஆனால், இது அதிக விளைச்சலைக் கொடுக்காது. கீழே உருளைக்கிழங்கையும் மேலே தக்காளியையும் ஒரேநேரத்தில் விளைவிக்கக்கூடிய “சக்தி” அந்த ஒட்டிய தாவரத்துக்கு இருக்காது. ஆனால், ஒரே

குடும்பத் தாவரமான நாரத்தையையும் தோடையையும் அல்லது நாரத்தையையும் எலுமிச்சையையும் ஒட்டி நல்ல விளைச்சலைப் பெறலாம். இதுதான் சிங்கப்பூர் வீட்டு, அன்னம்மாவின் எலுமிச்சைக்கு நடந்தது” என “சஸ்பென்ஸ்” வைத்து நிறுத்தினான் பற்பன்.

பற்பன் சொன்னதைக் கேட்டு நாங்களெல்லாம் உஷாரானோம். “இதைக் கொஞ்சம் புரியும்படி விளக்கமாகச் சொல்லு” என கதிசேர்த்தார் ஆறுமுகம் வாத்தியார்.

“அன்னம்மா வீட்டு எலுமிச்சை, நாரத்தை மர ஒட்டுக்கட்டையில் (Root stock) ஒட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதில் முக்கியம் என்னவென்றால் எந்தவொரு ஒட்டுக் கன்றிலும், ஒட்டு சந்திப்புக்கு (Graft-union) கீழேயுள்ள ஒட்டுக் கட்டையிலிந்து கிளைகள் வராமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்”.

“வந்தால்..?”

“ஒட்டுக்கட்டையில் தோன்றிய கிளைகள், உரமாக வளர்ந்து ஒட்டுத் தண்டிலுள்ள கிளைகளை ஆக்கிரமிக்கும். அன்னம்மா வீட்டில் செத்தநாயை எலுமிச்சையின் அடியில் புதைத்தது மட்டுமல்லாமல் நாய் மேலுள்ள பாசத்தால் அது விரைவில் உக்கி விடவேண்டுமென்று தினமும் அவர்கள் நீர்பாச்சியிருக்க வேண்டும். நாய் உக்கியதால் உண்டான பசளையாலும், தினமும் கிடைத்த நீரினாலும் ஒட்டுக்கட்டையிலுள்ள (நாரத்தை) அரும்புகள் உக்கிரமாக வளர்ந்து எலுமிச்சையின் (ஒட்டுத்தண்டு) கிளைகளை ஆக்கிரமித்திருக்க வேண்டும்:.

“எனக்கிப்ப விஷயம் விளங்குது. ஒட்டுக் கட்டையிலிருந்து வளர்ந்த கிளைகளிலை தான் நாரத்தங்காய் காச்சிருக்கு” என பற்பன் சொன்ன அறிவியல் விஷயத்துக்கு உரிமை கொண்டாடினான் துரையன்.

ஆறுமுகம் வாத்தியார் பேச்சோடு நிற்பவரல்ல. அன்னம்மாவிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி எலுமிச்சை மரத்தை பார்க்க அனுமதியும் வாங்கிவிட்டார்.

அந்த நாளும் வந்தது.

மரக்கிளைகளை வெட்டும் கத்திரிக்கோல் (Secateurs), மெழுகு (Pruning wax) மற்றும் பிறஷ் (Brush) சகிதம், தொழிலுக்கு ஆயத்தமாகவே வந்திருந்தான் பற்பன். செய்தி அறிந்த ஊர்ச்சனம் விடுப்புப் பார்க்க கூடிவிட்டது. வாசிகசாலையில் பற்பன் சொன்னது உண்மைதான். ஒட்டு சந்திப்புக்கு கீழேயுள்ள நாரத்தையிலிருந்து பாரிய கிளைகள் வளர்ந்து, அதிலே கரடுமுரடான தோலுடன் நிறைய நாரத்தங்காய்கள் பல்லிளித்தன.

“ஒட்டுக்கட்டையிலிருந்து கிளைகள் வளர்ந்த மாதிரி, ஒட்டு சந்திப்புக்கு மேலேயுள்ள எலுமிச்சையும் வீரியமாக வளர்ந்து காய்த்திருக்கலாம் அல்லவா? ஏன் “குறண்டி”ப்போய் இருக்கு?” என நியாயமான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டான் பாலன்.

“ஒட்டுக் கன்றுகளை உருவாக்கும்போது ஆணிவேருடன் கூடிய நல்ல வேர்த்தொகுதி கொண்ட தாவரங்களே ஒட்டுக் கட்டைகளாகப் பாவிக்கப்படும். அதன்மேல் ஒட்டப்படும் ஒட்டுத்தண்டு, நல்ல பழம் பூக்களைக் கொடுக்கக் கூடிய பயனுள்ள இயல்புகளைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். இத்தகைய ஒட்டுத்தண்டுகள் இயற்கையாவே ஒட்டுக்கட்டையிலும் பார்க்க வளர்ச்சி வேகம் குறைந்தனவாக இருக்கும்”.

“நல்லன எல்லாம் நலிந்தனவே, என்னைப்போல..!” என “கைக்கூ” கவிதை சொன்னான் சொர்ணன். அவனது வழமையான “விழல்” கவிதையை சட்டைசெய்யாத பற்பன், ஒட்டுக் கட்டையிலுள்ள கிளைகளையும் அரும்புகளையும் வெட்டி, அவை மேலும் வளராதிருக்க, தான் கொண்டுவந்த சாம்பல் நிறமெழுகைப் பூசி நிமிர்ந்தபோது, ஊர்ச்சனம் குசுகுசுத்தது. இதற்கான காரணத்தை வாத்தியார் அறிவார்.

“இது மெழுகுதான், பயப்படாதேங்கோ! ஒட்டுக்கட்டையிலை முளைக்கிற கிளைகளை கத்தியாலையும் நறுக்கிவிடலாம்” என்ற வாத்தியார், எப்பொழுதோ தான் “கமத்தொழில் விளக்க” சஞ்சிகையில் வாசித்த தகவலையும் எங்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டார்.

“எப்படி ஒட்டுக்கட்டையிலிருந்து கிளைகளை வளரவிடக் கூடாதோ அதேபோல ஒட்டு சந்திப்புக்கு மேலேயுள்ள ஒட்டுத்தண்டிலிருந்தும் வேர்களை வளரவிடக் கூடாதாம்”.

“உண்மைதான். ஒட்டுக் கன்றுகளை நடும்போது, ஒட்டுச் சந்திப்பு (Graft Union) மண் மட்டத்திலிருந்து ஒரு அடியாகுதல் மேலே இருக்கவேண்டும். ஒட்டுச் சந்திப்பை மூடி மண் இருந்தால் ஒட்டுத் தண்டிலிருந்து (இங்கு எலுமிச்சை) வேர்கள் முளைத்து ஒட்டுக்கட்டையை பலவீனப் படுத்திவிடும்” என மேலும் விளக்கம் சொன்னான் பற்பன்.

எலுமிச்சை மரத்துக்கு “சுபம்” போட்டுவிட்டு வெளியே வந்த பற்பனுக்கு, அன்னம்மா பதியமிட்டிருந்த ரோஜாத் தடிகள் கண்ணில்பட்டன. பதியமிட்ட தடிகளிலிருந்து இலைகளுடன் பாரிய அரும்புகள் துளிர்ந்து அவை வாடிச் சோர்ந்து கருகியிருந்தன.

“இதுவும் பக்கத்து வீட்டு பரியாரி ஏவிவிட்ட “எறிமாடன்” விளையாட்டோ..?” என பாலன் கமெண்ட் அடிக்க, அதைக் கண்டுகொள்ளாத பற்பன், ஒரு பதியனை வெளியே இழுத்து எங்களிடம் காண்பித்தான். பதியத் தண்டின் அடியில் வேர்கள் அரும்பவில்லை. விழிகளை விழித்து, அவன் சொல்வதைக் கேட்க நாம் ஆர்வமானோம்.

“பிரச்சனை இதுதான்! வேர்கள் வளர முன்பு, மேலே அரும்புகள் வளர்ந்தால் பதியத்தின் சத்து முழுவதையும் அரும்புகள் இழுத்துவிடும். இதனால் பதியன்கள் செத்துவிடும்”.

“புரியும்படி சற்று விளக்கமாய் சொல்லு பற்பன்” எனக் கேட்டேன் நான்.

“தாவரங்களின் வெட்டுத் துண்டங்களை (Cutting) பதியனிடும் போது மேலே கிளைகள் வளர முன்பு, கீழே வேர்கள் வளரவேண்டும்.”

“அதற்கு?”

துண்டங்களைப் பதிவைத்த மண்ணின் வெப்பநிலை, மேலேயுள்ள காற்றின் வெப்பநிலையிலும் அதிகமாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் முதலில் வேர்கள் தோன்றும்.

அதற்காகத்தான் விவசாய பண்ணைகளில் பதியன்களை இளம் சூடுள்ள மேசையில் (Heated bench) வைப்பது”.

“இதையே வேறுமாதிரி சொன்னால், காற்றின் வெப்பநிலை, மண்ணின் வெப்பநிலையிலும் கூடுதலாக இருந்தால், வேர்கள் வரமுன்பு கிளைகள் வளர்ந்து பதியன்கள் செத்துவிடும், அப்படித்தானே?”

“ஆம், அதுதான் இங்கு நடந்திருக்கிறது” என்ற பற்பனை இடைமறித்து, வீடுகளில் Heated Bench இருக்காது, இதுக்கென்ன மாற்றுவழி..?” எனக்கேட்டேன்.

“வைக்கல் சூட்டுக்குள் கையை வைத்தால், சூடாய் இருக்கு மெல்லே..? பதியன் வைத்த நிலத்தை வைக்கோலால் மூடி, ஒழுங்காக தண்ணியை ஊற்றிவிடு” என்றான் பற்பன்.

“அட, இதற்குள்ளும் இவ்வளவு விஷயங்கள் இருக்கோ?” என நாங்கள் வியந்தோம்.

பற்பன், எங்கள் ஊர் நாவிதரின் மகன். அவனை நண்பனாகப் பெற்றதில் எங்கள் எல்லோருக்கும் பெருமை. ஊர்ச்சனங்களுக்கு? ஒரே நேரத்தில் எப்படி அவர்களால் ஹிட்லராகவும் சார்ளி சப்பிளினாகவும் மாற்றமுடிகிறது? ஊரின் நன்மை கருதி விஷயத்தை விளங்கப்படுத்தினார் வாத்தியார்.

சில மாதங்களுக்குப் பின்னர், அன்னம்மாவீட்டு எலுமிச்சையில் மீண்டும் எலுமிச்சங்காய் காய்த்துக் குலுங்கியது.

“என்னதான் இருந்தாலும் பற்பன் படித்தவனெல்லோ” என்றார்கள் விஷயம் தெரிந்தவர்கள். “பேராதனையிலை படிக்கேக்கை சிங்கள மாந்திரீகமும் பழகினதாம்” என காதைக்கடித்தன சில “ஊர்ப்பெரிசுகள்”. மொத்தத்தில் ஊர்ச்சனங்கள் இதற்குப் பிறகு பற்பனுக்கு பயம் கலந்த மரியாதை காட்டியது. அதுவரை சாதிப் பெயர் சொன்னவர்களும், பற்பனின் தகப்பனை பின்னர் “பரியாரி” என்றார்கள்.

ஊரிலே, நாவிதர்களை ஏன் பரியாரி என்கிறார்கள் என்ற கேள்வி நீண்டகாலமாக என்மனதை குடைந்து கொண்டிருந்தது. அதுபற்றி ஆறுமுகம் வாத்தியாரிடம் கேட்டேன்.

“ஆதிகால ஆங்கில மருத்துவத்தில், சிறுசிறு Surgery செய்தவர்கள் பாபர்களே (Barber). அவர்கள் தங்களிடமுள்ள கூரிய சவரக்கத்தியால் பருக்கள் மற்றும் சீழ் பிடித்த கட்டிகளைக் (Abscess) கீறி குணப்படுத்தினார்களாம். இதேபோல ஊரிலும் முள்ளுக் குத்தி சீழ் பிடித்தால், அல்லது ஆணிக்கட்டி வளர்ந்தால், நாவிதர்களே சவரக்கத்தியால் கீறி குணப்படுத்தினார்கள். இதை “கத்திவைத்தல்” என்போம். எனவேதான் அவர்களைச் சாதிப்பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடாமல், மரியாதையாக “பரியாரி” என்கிறோம்” என விளக்கம் தந்தார் வாத்தியார்.

உண்மைதான்! பிரிவினைகளும் வன்மங்களும் நம்பிக்கைகளும் கலந்து நகரும் ஊர் வாழ்க்கை சற்று விசித்திரமானது. மழைக் காலத்தில் யார் யாரோ நட்டு வளர்த்த ஒட்டு மரங்கள் இன்றும் இயல்புமாறி காய்க்கக் கூடும். நாங்கள் நினைப்பதுபோல மரங்கள் என்பது மரங்கள் மட்டுமேயல்ல!



மரங்களும் தண்பர்களே...!

1

“என்னை ஒரு டாக்குத்தர் ஆக்கிப் போடவேணும்” என்பதில் அம்மா வலு குறியாக இருந்தார். அம்மா மட்டுமல்ல ஊரிலுள்ள மற்ற அம்மாக்களும் தங்கள் பிள்ளைகளுள் ஒருவரையாவது என்ஜினியர் அல்லது டாக்குத்தராக்க வேணுமென, “குத்திமுறி”வார்கள். என்ஜினியர் ஆவதற்கு கணக்கில் கெட்டிக்காரனாய் இருக்க வேணும். எனக்கு அது மட்டுமட்டு. இருந்தாலும் நல்ல ஞாபக சக்தி. எனவே டாக்குத்தர் படிப்புத்தான் எனக்கு சரிவரும் என்பது அம்மாவின் முடிவு. அம்மாவின் முடிவுக்கு அப்பீல் கிடையாது. இதனால் அம்மாவின் கட்டளைப்படி, நான் உயிரியல் பிரிவில் சேர்ந்து படித்தேன்.

எங்கள் ஊருக்கு அப்போது மின்சாரம் வரவில்லை. துலாக்கிணறு, அரிக்கன் லாம்பு, விறகடுப்புடன்தான் வாழ்க்கை. நாங்கள் குடியிருந்த காணி, அம்மாவுக்கும் பெரியம்மாவுக்கும் சொந்தமான சீதன வளவு, சொரியல் காணி. அடி வளவிலுள்ள துலாக்கிணறும் சொரியல் கிணறுதான். இது அயல் வீட்டாருக்கும் சொந்தமானதால், குளிக்கிற தண்ணி எந்த வாய்க்காலில் பாய்வதென்பதில் சண்டைவரும். எங்களுடன் வாழ்ந்த ஆச்சி, வலு கெட்டித்தனமாக இதைச் சமாளிப்பார். அவர் ஒரு கைம்பெண். எத்தனையோ விஷயங்களைத் தனித்து நின்று சமாளித்ததால் வைரம் பாய்ந்த மனுஷி. வெற்றி தோல்விகளை யதார்த்தமாக எடுத்துக் கொள்ளும் பக்குவத்தை ஆச்சியிடம்தான்

கற்றுக்கொள்ள வேணும். இப்படிப்பட்ட ஆச்சியின் வழிகாட்டலில் நாங்கள் கூட்டுக்குடும்பமாக குடியிருந்தோம்.

எங்கள் ஊர், ஒரு கலட்டிப் பாங்கான பூமி. இருந்தாலும் பலர் கமத்தை நம்பியே வாழ்ந்தார்கள். பாட்டன், பூட்டன் காலத்தில், கல்லுக் கிழப்பி, மண்கொட்டி, இருவாட்டி மண்ணாக்கப்பட்ட தோட்டங்களில், காசுப் பயிர்களான தறிகாம்பு புகையிலையும், மிளகாயும், பட்டை இறைப்பிலும், மாட்டெருவிலும் அமோகமாக வளர்ந்தன. மேலதிகமாக, கலட்டி நிலங்களை உழுது, விவசாயிகள் வரகு விதைத்தார்கள். புகையிலை வெட்டிய கையோடு தோட்டத்தில் சாமையும் குரக்கனும் பயிரிட்டார்கள்.

சுந்தரமுர்த்தி அண்ணையின் தாயும் ஓர் கைம்பெண். தாயும் மகனுமாக தங்களுக்குச் சொந்தமான பனங்கூடலுக்குள், வீடுகட்டி வாழ்ந்தார்கள். உரமாக வளர்ந்த பனை மரங்களை நம்பியே அவர்களின் வாழ்க்கை. பனை மரங்களின் கீழே, கால் நடைகளின் பட்டி. ஊடு பயிர்களாக மரவெள்ளி. வீட்டைச் சுற்றி உலாந்தா முருங்கை மரங்கள். மகன் பிறந்த அடுத்த வருஷமே கணவன் இறந்துவிட, கிராமிய சாதூர்யத்தாலும், சிக்கன புத்தியாலும் சுந்தரமுர்த்தி அண்ணையின் தாய், வாழ்கையை தேர்போல நகர்த்தினார். ஊரிலுள்ள பல இளவல்களுக்கு சுந்தரமுர்த்தி அண்ணைதான் “றோல் மொடல்”. ஆண்களையே திரும்பிப் பார்க்க வைக்கும் ஆறு அடுக்கு (Six pack) உடம்பு. விளையாட்டுப் போட்டிகளில் மாகாண ரீதியாக அவர்தான் சம்பியன். இருந்தாலும் “மகன் கொம்மினிஸ்டர் பொன்னரோடை சேர்ந்து திரியிறான், அழியப்போறான்” என்ற மனப்பயம் தாய்க்கு.

சின்ன வயதில் நான் சுகமாய் இருந்த கனாக்காலம் அது.

மனிதர்கள் மட்டுமல்ல, மரம் செடி கொடி பூண்டு யாவும் எனது நண்பர்கள். வீட்டைச்சுற்றி நிறைய பூமரங்களை நடடிருந்தேன். அவற்றுக்கு நானே அடிவளவுக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணி அள்ளி, ஊற்றுவேன். அவற்றின் வளர்ச்சி என்னைப் பூரிக்க வைத்தது. பாட்டன் காலத்தில் நட்ட தென்னை மரங்கள் நிறையக் காய்த்தன. இடையிடையே கமுக மரங்கள். கிணத்தைச்

சுற்றி கதலி, கப்பல், மொந்தன், என வாழை மரங்களை பெரியம்மா நட்டிருந்தார். இவைகளுக்கு குளிக்கிற தண்ணீர் ஒழுங்காகப் பாய்த்தது. அடி வளவில் இரண்டு பலா மரங்கள் நின்றன. அதில் ஒன்று, கிணத்தையொட்டி சடைத்து நின்ற செண்பகவரியன் இனம். சோக்கான பழம், தேன் ஒழுகும். மற்றது கூழன் பலா. இதன் சளைகள் சிதம்பிய நிலையில் இருக்கும். தொண்டையால் இறங்காது. இதனால் பழுக்க முதலே அதை பிஞ்சிலே ஆய்ந்து, அரிந்து ஆச்சி ஆட்டுக்கு வைத்துவிடுவார். ஆட்டுக் கொட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரம், அரைப் பரப்புக் காணியை ஆக்கிரமித்திருந்தது. வீட்டுக் குசினியை அண்டி, சட்டி பாளை கழுவும் இடத்தில் அம்மா இதரை வாழைகளை நட்டிருந்தார். இது யாழ்ப்பாணத்து இனம். பழம் சிறிது, ஆனால் சவை அதிகம். இந்த இனத்தை “குருக்கன்” எனப்படும் வைரஸ் நோய் தாக்காது. இருந்தாலும் இந்த இனம் இப்பொழுது பராமரிப்பின்றி அழிந்துவிட்டதால், கொழும்பு இதரையே குடாநாட்டிலும் பயிரிடப்படுகிறது. இவற்றின் பழம் பெரிதென்றாலும், சவையில் யாழ்ப்பாண இதரைக்கு கிட்டவும் நிக்காது.

ஊரிலுள்ள மரங்களெல்லாம், பெரும்பாலும் “காடுவசாரி”யாய், கட்டுப்பாடின்றி வளர்ந்தனவே. மரங்களை முறைப்படி கவ்வாத்துப் பண்ணி வளர்த்தால், ஒரு மரம் நின்ற இடத்தில் பல மரங்களை நட்டு நிறைய பலன் பெறலாம் என, இந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் கமத்தொழில் விளக்க சஞ்சிகையில் வாசித்தேன். மாமரங்களை வரிசையாக நடவேண்டுமாம். கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்களை நடும்போது, வரிசைகளுக்கு இடைப்பட்ட தூரம் ஏழு மீற்றரும், வரிசையிலுள்ள மரங்களுக்கிடையில் ஆறு மீற்றரும் இருக்க வேண்டும் என்கிறது கட்டுரை. இது கறுத்தக் கொழும்பான் ஒட்டுக் கண்டுகளுக்கே பொருந்தும். இலங்கையில் தற்போது அறிமுகமாகியுள்ள புளொறிடா இன ரொமி-அட்ஹின்ஸ் (Tommy Atkins) மாமரத்தின் கிளைக்கூடல் சிறிதாகையால், மேலே சொன்ன அளவில் ஒவ்வொரு மீற்றர் குறைத்தும் நடலாம் என்கிறது உசாத்துணை நூல்.

படிப்பறிவு இல்லாவிட்டாலும், ஆச்சி பட்டறிவுள்ளவர். ஒருமுறை சொல்லிக் கொடுத்தால் “பக்”கென பிடித்துக் கொள்ளும் கற்பூர புத்தி. விவசாய ஆராய்ச்சி நிலையத்துக்கு அடிக்கடி போய், புதுப்புது விஷயங்களை அறிந்து கொள்வார். அங்கு மரங்களைக் கவ்வாத்துப் பண்ணும் முறைகள் பற்றி குறும்படம் பார்த்தவர், அதை அப்படியே செயல் முறை விளக்கங்களுடன் வீட்டில் ஒப்புவித்தார். “மா மரத்தின் நுனிக் குருத்தே (Apical bud) பூக்காம்பாக மாறும்” எனத் துவங்கி, அபிநயங்களுடன் சொல்லத் துவங்கினார் ஆச்சி.

“மாங்காய் பிடுங்கியவுடன் மரத்திலுள்ள அரைவாசிக் கிளைகளை, குத்து மதிப்பாக நான்கு சென்றி மீற்றர் கீழே வெட்டிவிட வேண்டும். இந்த “வெட்டு”, கிளையிலுள்ள கணுவுக்கு மேலே இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அடுத்துவரும் மாரி மழைக்கு, கணுவில் இருந்து பக்க அரும்புகள் தோன்றி வளர்ந்து, அதன் நுனிக் குருத்து அடுத்த வருடம் பூக்காம்பாகும். இதேபோல அடுத்த வருடமும் மிகுதிக் கிளைகளை வெட்டிவிட வேண்டும்...”

“மாமரங்கள் ஓகே. மற்ற மரங்கள்?”

“கொய்யா, அவக்காடோ, மாதுளை போன்ற மரங்களில் பக்க கணுவிலிருந்தே பூக்கள் தோன்றுவதால், இவற்றை ஆழமாகவும் கவ்வாத்து பண்ணலாம். வருடாவரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கிளைகளைக் கவ்வாத்துப் பண்ணினால், பழங்களின் எண்ணிக்கை சீராக இருக்கும். கவ்வாத்து என்பது அந்த தாவரத்தின் உடற்தொழிற் பாட்டுக்கும் காலநிலைக்கும் இயைந்ததாக இருக்கவேண்டும். கண்டபடி கிளைகளை வெட்டி எறியக்கூடாது” என விஞ்ஞான விளக்கங்களை அவிட்டுவிட்ட ஆச்சியின் வாய் நமநமக்க, நாறல் பாக்கை நறுக்கத் துவங்கினார். அவரின் வெத்திலைத் தட்டத்தில் பாக்குவெட்டி, கொட்டைப்பாக்கு, நாறல்பாக்கு, சுண்ணாம்புக் கறண்டம் எல்லாம் இருக்கும். ஆனால் வெத்திலை இருக்காது. ஆச்சிக்கு எப்பொழுதும் பி.ரஸ்ஸான வெத்திலை தேவை. இதனால் குசினியடி இதரை வாழையின், வெளி மடலுக்குள்ளே வெத்திலையை வைத்து ஒவ்வொன்றாக எடுப்பார். இஞ்சி,

பச்சை மிளகாய் போன்ற சமையல் சாமான்களைக் காயாமல் பாதுகாப்பதும் இந்த வாழை மடலுக்குள்தான். உண்மையைச் சொன்னால், மின்சாரம் இல்லாத ஊரில், அதுவே எங்களுக்கான குளிர்சாதனப் பெட்டி.

2

வேதவல்லி அக்காவின் வீடு, வாழைத் தோட்டத்தின் நடுவில் இருந்தது. அது நாலாயிரம் கண்டு தோட்டம். ஆயிரம் கண்டு தோட்டம் என்பது யாழ்பாணத்தில் மூன்றரைப் பரப்பு. வடமராட்சியில், செம்மரி ஆடுகள் அடைக்கும் பட்டிக் கணக்கில் தோட்டப் பரப்பை சொல்வார்கள். அங்கு முப்பது பட்டி, ஆயிரம் கண்டு, மூன்றரைப் பரப்பு. வேதவல்லி அக்காவின் தகப்பன் கந்தையா திறம் விவசாயி என ஊரில் பெயரெடுத்தவர். அவரின் தோட்டத்தில் கதலி வாழைகள் வலு மூச்சாக வளர்ந்து ஆள் உயரத்துக்கு குலை தள்ளும். இடையிடையே கப்பல், இதரை, மொந்தன் வாழைகளும் வஞ்சகமில்லாமல் குலைபோட்டன. வருஷா வருஷம் சித்திரை வருஷத்திலன்று நடக்கும் மாட்டுவண்டிச் சவாரிப் போட்டியில், கந்தையா அம்மாள்தான் சம்பியன். அவரின் சவாரி மாடுகள், முந்தி ஓடும் காட்சி, இன்றும் என் நினைவில் சித்திரமாக பதிந்திருக்கிறது.

வேதவல்லி அக்கா, கந்தையா அம்மாவின் ஒரே மகள். தோட்டம், துரவு, வயல், என அளவில்லா சொத்துக்களுக்கு சொந்தக்காரி. நல்ல நிறமும் வடிவும். படிப்பில் வலு கெட்டிக்காரியும் கூட. அவர் டாக்குத்தர் படிப்புக்கு எடுபடுவார் என பள்ளிக் கூடமும், ஊரும் நம்பியது. ஆனால் தரப்படுத்தல் காரணமாக அவருக்கு விவசாயப் படிப்புக்கே பல்கலைக்கழகத்தில் இடம் கிடைத்தது. அக்காவுக்கு டாக்குத்தர் படிப்புக்கு இடம் கிடைக்காத சங்கதி “என்னை டாக்குத்தராக்கிப் போடவேணும்” என்ற அம்மாவின் நினைப்பில் விழுந்த சம்மட்டி அடி. இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஒழுங்கான சாப்பாடு தண்ணி இல்லாமல், கோவிலுக்குப் போய்வந்த பின், அம்மாவின் ஆய்க்கினை இரட்டிப்பானது. வேதவல்லி அக்காவோ டாக்குத்தர் படிப்புக்கு எடுபடாததைப் பற்றி எப்பனும் அலட்டிக்

கொள்ளாமல், ஜாலியாகத் திரிந்தார். இதற்கான காரணம் எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

அக்கா பல்கலைக் கழகத்தில் விவசாயம் இறுதி ஆண்டு படித்தபோது நான் பிரபல பாடசாலை ஒன்றில் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்தேன். அங்கு வாத்தியாரின் கெடுபிடிக் அதிகம். இதனால் தெரியாததை கேட்டுப் படிக்க வேதவல்லி அக்காவிடம் போவேன். வீட்டைச் சுற்றி, மூச்சாக வளர்ந்துநின்ற கதலி மரங்களுக்கு கீழே, கந்தையா அம்மான், மரக்குத்திகளால் இருக்கைகள் அமைத்திருந்தார். அக்காவுக்கு பேச்சுத் துணைக்கு யாரும் இல்லாததால், படிப்பு முடிந்தாலும் நீண்ட நேரம் என்னை மறித்துவைத்து பேசிக்கொண்டிருப்பார். அது அறுவையாக இருந்தாலும் அவர் தரும் பனங்காய் பணியாரத்துக்கும், பாணிப் பிண்டாட்டுக்குமாக பொறுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எங்களின் மரக்குத்தி இருக்கையின் மேலே, கதலி வாழை குலை தள்ளி, பொத்தி கைக்கு எட்டிய தூரத்தில் இருந்தது. அப்பொழுது நான் உயிரியல் பாடத்தில் மகரந்தச் சேர்க்கை பற்றி படித்துக் கொண்டிருந்தேன். “மகரந்த மணிகள் சூலகத்தின் குறிக்கு கடத்தப்படுவதே மகரந்தச் சேர்க்கை என்றும், இதன் மூலம் கருக்கட்டி காய் தோன்றுகிறது” என்றும் முத்தையா வாத்தியார் உதாரணங்களுடன் படிப்பித்தார். மற்றய பூக்களுக்கு வாத்தியார் சொல்வது சரி, ஆனால் வாழைப் பொத்தி(பூ) விரியும்போதே காய் வருகிறதே? என என் மனதில் தோன்றிய நியாயமான கேள்வியை, “சுடுதண்ணி” வாத்தியிடம் கேக்கப் பயம். கேள்விக்கு மறுமொழி தெரியாவிட்டால் “மடக்கிப் போட்டான்” என பழிவாங்கும் பயங்கரப் பேர்வழி முத்தையா வாத்தி. இதனால் வேதவல்லி அக்காவிடம் கேட்டேன்.

பொத்தி விரிந்து இரண்டு சீப்பு காய்வந்த நிலையில், காத்துக்கு முறிந்து சரிந்து கிடந்த, வாழைப் பொத்தியை முறித்து, செயல்முறை விளக்கம் தந்தார் வேதவல்லி அக்கா. எதையும் எப்போதும் வள்ளிசாகச் செய்வதுதான் அக்காவின் இயல்பு.

“வாழைப்பொத்தி ஒரு மாறுபட்ட பூங்கொத்து. இதில் ஆண்பூக்களும் பெண்பூக்களும் இருக்கும். பொத்தியின் மடல்

விரியும்போது முதலில் சீப்புச்சீப்பாக வருவது பெண்பூக்கள். பெண்பூவில் சூல்பையும், சூல்முட்டையும் இருந்தாலும், அதில் கருத்தரிப்பது இல்லை. வாழையில் மகரந்த சேர்க்கை இல்லாமலேயே வாழைக் காய்கள் உற்பத்தியாகின்றன”.

“ஓஹோ, இதாலை தான் பொத்தியின் மடல் விரிய, காயும் வெளியிலை வாறார்...”

“உண்மைதான். வாழையில் மகரந்தச் சேர்க்கையும் கருக்கட்டலும் நடைபெறாததால், வாழைக்காயில் விதைகள் இல்லை. இதை “பார்த்தினோகார்பி” (Parthenocarpy) என்று அழைக்கப்படுகிறது. பெண் பூக்கள் வந்து முடிந்தபின் வருவன ஆண் பூக்கள். இவைக்கு அங்கு வேலை இல்லாததால் உதிர்ந்துவிடும்” என்ற அக்கா, பொத்தியின் மடல்களை அடுக்கடுக்காக விரித்து, ஆண் பூக்களைக் காட்டி விளங்கப்படுத்தினார்.

“ஒரு முறை பொத்தி தள்ளி குலை போட்டதும் வாழைமரம் மடிந்துவிடுகிறதே, மற்ற மரங்களைப் போல அடுத்தடுத்து குலை போட்டால் என்ன?” என எனது ஆதங்கத்தை அடக்க முடியாமல் கேட்டேன்.

“முதலில் நீ சொன்ன “மரம்” என்ற பதம் வாழையைப் பொறுத்த வரையில் தப்பு. வாழை மரம் என்பது போலி” என்றவர், சரிந்து கிடந்த வாழைக் குத்தியின் மடல்களை, துச்சாதனன் துகில் உரிவதுபோல கழட்டத் துவங்கினார். இறுதியில் எதுவுமே அங்கு எஞ்சவில்லை.

“பார்த்தாயா, வாழை மரம் என்பது வாழை மடல்கள் ஒன்று சேர்வதால் உருவான போலித் தண்டு (Pseudo stem). பெரும்பாலான செடியினங்களில் தண்டுப்பகுதி மண்ணுக்கு வெளியே, சூரிய வெளிச்சத்தை நோக்கி வளரும். ஆனால், வாழையில் அது கிழங்கு வடிவில் மண்ணுக்கடியில் மட்டும் வளர்கிறது. வெளியில், செங்குத்தாக வளர்ந்து நிற்கும் தண்டு போன்ற பகுதி, இலைக் காம்புகளின் அடிப்பகுதிகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்று பற்றிநிற்பதால் உருவாகிய பகுதியாகும். வளர்ந்த செடியில் இவற்றின் ஊடே, நடுவில் சற்றே உறுதியான நாராலானதுபோல்

தோன்றும் தண்டுப்பகுதி மலர்க்காம்பாகி, காலக்கிரமத்தில் குலையாக வெளியே வரும். பொதுவாக ஒருமுறை குலை போட்டதும் அந்த முளையிலிருந்து வந்த செடி மடிந்துவிடும். புதிய கன்றுகள் கிழங்கிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்து குலை தள்ளும். வாழையின் பண்பு என்ன தெரியுமா? மற்றவர்களுக்கு பயன் கொடுத்து தன்னை அழிப்பது” என நீண்டதொரு விளக்கம் தந்தார் வேதவல்லி அக்கா.

அக்கா சொன்ன பல விஷயங்கள் எனது ஒன்பதாம் வகுப்பு அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட தென்றாலும், அதை செயல் முறையில் விளக்கியதால் இலகுவில் புரிந்து கொண்டேன்.

கந்தையா அம்மானின் சவாரி மாடுகள் கட்டப்படும் கொட்டகை நவீனமயமானது. மாட்டுக் கொட்டகையை அடுத்து சவாரி வண்டில் விட விசாலமான அறை கட்டியிருந்தார்கள். வண்டில் சவாரிக்குத் தேவையான முக்கிய சாமான்களை, அறைக்குள் இருந்த மரப் பெட்டகத்துள் பத்திரப்படுத்துவார்கள். கொட்டகையை சுத்தமாகவும் நேர்த்தியாகவும் பராமரிப்பது வேதவல்லி அக்காவின் வேலை. அவரின் அந்தரங்க வைப்புச் சொப்பம் அதற்குள்தான். வாழைக் குத்தி வெட்டிய கத்தியை துடைத்து, கொட்டகையின் இறப்புக்குள் செருகிய அக்கா, பெட்டகத்தை திறந்து கடிதம் ஒன்றை எடுத்து வந்தார். கைத்தொலைபேசிகள் இல்லாத அந்தக் காலத்தில், தகவல் பரிமாற்றம் கடிதமூலம்தான். வேதவல்லி அக்கா தந்த கடிதத்தை சுந்தரமூர்த்தி அண்ணையிடம் பத்திரமாகச் சேர்க்க வேண்டியது எனது பொறுப்பு. சுந்தரமூர்த்தி அண்ணையிடம் மயங்காத அக்காமார் அப்போது இல்லை என்றே சொல்லலாம். ஆனால் சுந்தரமூர்த்தி அண்ணையின் “சொயிஸ்” வேதவல்லி அக்காதான். அதையிட்டு நானும் பெருமைப்பட்டேன். விளையாட்டு, அரசியல், ஊர்வேலை என சுந்தரமூர்த்தி அண்ணைக்கு சோலிகள் அதிகம். இதனால் தரப்படுத்தல் இல்லாத காலத்திலும் அவரால் டாக்குத்தராக முடியவில்லை. இருந்தாலும், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தாவரவியல் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று எங்கள் பாடசாலையில் பட்டதாரி ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். ஆனால் இவர் கொம்மியுனிஸ்ட் பொன்னருடன் சுற்றித் திரிந்தது,

கலியாணச் சந்தையில் ஒரு கரும் புள்ளியாகவே பார்க்கப்பட்டது. அக்கா டாக்குத்தரானால், தகுதி காரணமாக காதல் நிறைவேறாது என்ற நினைப்பிலேதான், டாக்குத்தர் படிப்புக்கு எடுபடாததையிட்டு அக்கா கவலைப்படவில்லை, என்ற உண்மை எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

3

செண்பகவரியன் பலாப்பழம் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரசித்தமானது. இதில் இளம் சிவப்பும், மஞ்சளும் கலந்த நிறத்தில், நிறைய சளைகள் இருக்கும். மிகவும் இனிப்பான, நார்த்தன்மை அற்ற இச் சளைகளைக் கடித்தால் தொதல் போல இரண்டு துண்டாகும். எங்கள் வளவிலும் ஆச்சி செண்பகவரியன் பலாக்“கட்டை”யை, சாவகச்சேரி சந்தையில் வாங்கி நட்டிருந்தார். அது கிசகிசவென வளர்ந்து வஞ்சகம் செய்யாமல் காய்த்தது.

பலாக்“கட்டை”என்ற பதம் சற்று விசித்திரமானது . இதுபற்றி விவசாய போதனாசிரியராக இருந்து, ஓய்வுபெற்ற, ஆச்சிவழி மாமா ஒருவரைக் கேட்டேன்.

“பலா மரத்தின் நீண்ட கிளையை வெட்டிப் பதிவைத்த வெட்டுத் துண்டை, பலாக்கட்டை என்பார்கள். பதிவைத்த நிலத்தை வைக்கோலால் அல்லது வாழைத் தடலால் மூடித் தண்ணீர் ஊற்றும்போது, காற்றின் வெப்ப நிலையிலும் மண்ணின் வெப்பம் கூடுவதால், மேலே குருத்து வரமுன்பு கீழே சல்லி வேர்கள் அரும்பும். வேர் வந்த கட்டையை மண்ணுடன் கிளப்பி ஒரு சாக்குத் துண்டால், வேரையும் மண்ணையும் சேர்த்து, பொட்டளி போலக் கட்டி, சந்தையில் விற்பார்கள்”என விளக்கினார் மாமா.

“ஏன் மாமா இந்த வில்லங்கம்? செண்பகவரியன் பலாக் கொட்டையை முளைக்க வைக்கலாமே? அதற்கு நல்ல ஆணிவேர் இருக்குமல்லவா?”

“ஆணிவேர் இருக்குமென்பது உண்மைதான். ஆனால், விதையில் முளைக்கும் தாவரத்தில், தாய் மரத்தின் இயல்புகள் இருக்குமென்பதற்கு உத்தரவாதமில்லை. ஆனால் பதியன்களில், தாய்மரத்தின் இயல்புகள் சகலதுமிருக்கும். அத்துடன் அது

விரைவில் காய்க்கும் திறனும் கொண்டது. உங்கள் வீட்டு 'கூழன் பலா, விதையில் முளைத்ததுதான். அது கூழன் பழம் காய்க்குமென முன்னரே தெரிந்திருந்தால் ஆச்சி அதை நட்புருப்பாரோ?" என, நியாயமான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டார் மாமா.

அன்று வைகாசி விசாகம். எங்கள் குடும்ப வைரவருக்கு ஆச்சி முக்கனிகள் சகிதம் படையல் வைப்பார். கந்தையா அம்மானின் தோட்டத்தில் வெட்டிப் புகைப்போட்டு, பழுக்க வைத்த, ஆமான கதலிக் குலை, கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழம், அடி மரத்தில் காய்த்துப் பழுத்த செண்பகவரியன் பலாப்பழம் என, பல வகைப்பட்ட பழங்கள், வைரவரின் மடைக்கு வரிசை கட்டி நின்றன.

பத்தாம் வகுப்பில் அறிவியல் பாடங்களுடன் நான் தமிழ் மொழியும், இலக்கியமும் படித்தேன். இலக்கியத்தில் பாரதி பாடலுடன் பாரதிதாஸன் பாடல்களையும் சிற்றம்பலம் மாஸ்டர் படிப்பித்தார்.

“கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணே, இங்கு வேரிற் பழுத்த பலா...” எனத் துவங்கும் பாரதிதாஸன் பாடலை, அன்றைய இலக்கிய வகுப்பில் வாசித்து, சிற்றம்பலம் மாஸ்டர் பொழிப்புரை சொன்னார். எனக்கு எப்பொழுதும் குறுக்குப் புத்தி. வேரில் கிழங்குதானே விழும், எப்படி காய் காய்க்கும்? என முளை, குறுக்குச்சால் ஓடியது.

இதுபற்றி, உயர்தர வகுப்புகளுக்கு மட்டும் தாவரவியல் படிப்பிக்க, சமீபத்தில் நியமனம் பெற்ற சுந்தரமூர்த்தி அண்ணையிடம் கேட்டேன். அவர் மறுக்காமல் விளக்கம் சொல்வார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால், வேதவல்லி அக்காவுக்கும் அவருக்குமான தொடர்பு சாதனம் அப்போதும் நான்தான்.

சுந்தரமூர்த்தி அண்ணை கரும் பலகையில், பலா மரத்தின் படம் கீறி விஷயத்தை விளங்கப்படுத்தினார். “தாவரங்களில் பொதுவாக தண்டு, வேர், என வரையறை இருந்தாலும் தண்டின் ஒருபகுதி மண்ணுக்குச் சற்று கீழேயும் புதைந்திருக்கும். இதிலிருந்து

தோன்றிய முகை அரும்பாகி, மண்ணுக்கு வெளியே எட்டிப் பார்த்து, காயாக மாறும்போது அது வேரில் காய்த்தது போலத் தோன்றும். இதைத்தான் வேரில் பழுத்த பலா என்பார்கள். எந்த மரத்திலும் வேரில் இருந்து காய்கள் தோன்றுவதில்லை” என பலா பற்றிய விபரத்தைச் சொன்னவர் “உருளைக் கிழங்கு வேரிலா? அல்லது தண்டிலா? உற்பத்தியாகிறது” என வியக்கவைக்கும் கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டார்.

“கிழங்குகள் வேரில்தான் உற்பத்தியாகும். இதிலென்ன சந்தேகம்?”

உண்மைதான். அனேகமான கிழங்குகள் வேரிலேதான் உற்பத்தியாகும். ஆனால் உருளைக் கிழங்கு மட்டும் விதிவிலக்காக வேரில் உற்பத்தியாவதில்லை. இவை மண்ணுள் புதைந்திருக்கும் தண்டில் உற்பத்தியாகிறது. உருளைக் கிழங்கு செடியை பிடுங்கிப் பார், கிழங்குகள் தண்டைச் சுற்றி மட்டும் விளைந்திருக்கும்.”

“மரவெள்ளியில்...?”

“இதில் வேர்போன பக்கமெல்லாம் கிழங்கு விழும். வேர் ஆழமாக வளரக் கூடாது என்பதற்காகவே, மரவெள்ளித் தடிகளை நட்டும்போது ஆழமாக ஊண்டுவதில்லை” என்றவர், பன்னிரண்டாம் வகுப்புக்கான செய்முறை வகுப்பெடுக்க, ஆய்வுகூடத்தை நோக்கி நடந்தார்.

பத்திரிகைகளில் வரும் குறுக்கெழுத்துப் போட்டி எதையும், நான் தவற விடுவதில்லை. உள்ளூர் பத்திரிகை ஒன்றில் வந்த குறுக்கெழுத்துப் போட்டி ஒன்றிலே, பூவாமல் காய்க்கும் மரமெது? என்ற கேள்வியைக் கேட்டு, கீழே பதிலாக பலா மரம் என்றிருந்தது. நானும் பலா மரங்களில் பூக்களைக் கண்டதில்லை. ஆச்சியும் அது உண்மைதான் என எண்பித்தார். இது எப்படிச் சாத்தியம்? என அறிய, அப்போது மாகாண விவசாய அதிகரியாகப் பணிபுரிந்த வேதவல்லி அக்காவைக் கேட்டேன்.

“பலா பூக்குமடா, எவர் சொன்னவர் பூக்காதென்று? பலாவின் பூக்கள் பல்சைநிறமாக இருக்கும். அதற்கு மணமோ, கவர்ச்சியோ இருக்காது. ஏனெனில் பலாவில் பூச்சி மூலம் மகரந்தச் சேர்க்கை

நடைபெறுவதில்லை. ஆண் பூக்களும் பெண் பூக்களும் இங்கு வேறு வேறாக ஒரே மரத்தில் இருக்கும். ஆண் பூக்கள் நீட்டாக, ஓரலாக பெரும்பாலும் மரத்தின் மேல் கிளைகளில் காணப்படும். இவை ஓரிரு நாள்களுக்குள் உதிர்ந்துவிடும்”.

“பெண் பூக்கள்...?”

“பொறுடா, அவசரக் குடுக்கை, பொறுமையாய்க் கேள். பலா மரத்தில் பெண்பூக்கள் பெரும்பாலும் அடி மரத்திலும் கொப்பின் அடிப்பாகத்திலும் தோன்றும். சில சமயங்களில் மேல் கிளைகளிலும் குறைவான எண்ணிக்கையில் தோன்றுவதுண்டு. பலாவில் பெண் பூக்கள் என்பது ஒரு மஞ்சரி. இதையே வேறு விதமாகச் சொன்னால், பல பெண் பூக்கள் சேர்ந்த கூட்டுக் காம்பிலியே, மஞ்சரி. மரத்தின் மேலேயுள்ள ஆண்பூக்களின் மகரந்த மணிகள், காற்றின் மூலம் பெண்பூக்களுக்கு கடத்தப்பட, கருக்கட்டல் நடைபெற்று, காய் தோன்றி, பழமாகும்.

பலாப் பழத்தை ஒரு திரள் பழம் அல்லது கூட்டுப் பழம் எனச் சொல்வார்கள். உள்ளே காணப்படுகின்ற ஒவ்வொரு சளையும், மஞ்சரியிலுள்ள ஒவ்வொரு பூவிலிருந்து தோன்றியவை. பூக்களின் அல்லியும் புல்லியும் சேர்ந்த பூவுறை, சதைப்பற்றான சளைகளாக மாற, நடுவே விதை, விருத்தி அடைந்திருக்கும்’

“பிலாப் பழத்துக்குள் இருக்கும் “பொச்ச”...?”

“அவை மஞ்சரியிலுள்ள கருக்கட்டாத பூக்களில் இருந்து வந்தவை” என விரிவான விளக்கம் தந்தார் வேதவல்லி அக்கா.

எங்கள் வீட்டில் எனக்கு மட்டுமல்ல, மரங்களுக்கும் அடி விழுவதுண்டு. பாவப்பட்ட ஜென்மங்கள் அவை. வளவில் எந்த மரமாவது காய்க்காமல் டிமிக்கி விட்டால், அடிக்காத மாடு படிக்காது என்ற கொள்கைப்படி, அம்மா கோடாலியின் பின் புறத்தால் நாலு சாத்து சாத்துவார். அவரின் தியறி பலாமரத்தில் வேலை செய்ததை நான் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். இதன் சூக்குமம், நான் பன்னிரண்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் வரை விளங்கவில்லை. கோடாலியால் அடிவாங்கிய நோவினால் மரங்கள் காய்க்கவில்லை என்றாலும், அடி வைத்தியத்தில்

அம்மாவுக்குத் தெரியாத அறிவியல் விளக்கங்கள் பல புதைந்து கிடப்பதை பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒரு தாவரத்தில் நீரையும் ஊட்டச் சத்தையும் இலைகளுக்கு கடத்துவது, காழ்க் கலங்கள் (Xylem Cells). இதற்கு வெளியேயுள்ள உரியக் கலங்கள் (Phloem Cells) இலையிலே தயாரிக்கப்பட்ட உணவை, வேருக்கும் தாவரத்தின் மற்றைய பகுதிகளுக்கும் கடத்துகிறது. கோடாலியால் மரத்தை அடிக்கும்போது, உணவைக் கடத்தும் உரியக் கலங்கள் சிதைக்கப்பட, தயாரித்த உணவின் பெரும்பகுதி தாவரத்தின் கிளைப்பகுதியில் தங்கிவிடும். இதனால் அங்கு உடல் தொழில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு, தாவரம் பூக்கத் துவங்கும். இதற்கும் மேலாக, பலா மரத்தில் இன்னொரு விஷயமும் நடக்கிறது. பலாவில் புதிய அரும்பில் இருந்தே பூக்கள் தோன்றும். கோடாலியால் பலாவில் அடித்த காயம் மாறும்போது, அதிலிருந்து பல புதிய அரும்புகள் தோன்றி பூக்களாகி காயாகும்.

இதேவேளை மரத்தைச் சுற்றி நிறைய அடி போட்டால், உரியக் கலங்கள் முற்றாக அறுபட, மரம் செத்துவிடும். விவசாய பண்ணைகளில், கூரிய கத்தியால் அடிமரத்து மரப் பட்டையை அரை சென்ரி மீட்டர் அகலத்துக்கு “இடையிடையே” வெட்டிவிடுவார்கள். மரம் நிறையக் காய்க்கட்டும் என்ற பேராசையில், மரத்தைச் சுற்றியுள்ள பட்டையை முழுமையாக வெட்டி வரைந்து விட்டால், அடுத்த வருடம் பலா, விறகுக்குத்தான் பயன்படும். இதை விடுத்து, வெள்ளிக்கிழமைகளில் விரதம் இருந்து மந்திர உச்சாடனம் செய்தபடி கோடாலியால் மரத்தை அடிக்க வேண்டுமென்பதோ, நடு இரவில் நிர்வாணமாய் சென்று அடிக்கவேண்டும் என்பதோ, வெறும் கட்டுக் கதைகளே!

4

வெதவல்லி அக்காவின் வடிவுக்கும் சீதனபாதனத்துக்கும் பெரிய பெரிய இடங்களில் இருந்து பெண்கேட்டு வந்தார்கள். அக்கா அசைந்து கொடுக்கவில்லை. கட்டினால் சுந்தரமூர்த்தியைத்

தான் என உறுதியாக நின்றார். முன்னுக்குப் பின்னான பல இழுபறிகளுக்குப் பின்னர் அக்காவின் கலியாணம் தடல்புடலாக நடந்தது. பத்துக் கூட்டம் மேளம் பின்னி எடுக்க, கண்ணன் கோஸ்டி, வாண வேடிக்கை, அன்னச் சப்பறம் பூட்டிய காரில் ஊர்வலம், என கந்தையா அம்மான், மகளின் கலியாணத்துக்கு, காசை காசென்று பாராமல் விசக்கி எறிந்தார். கலியாண ஊர்வலத்தில் சோடிப் பொருத்தத்தைப் பார்த்த ஊர்ச்சனம் நெட்டி முறித்தது.

அக்காவின் கலியாண அமளிக்குள் எனது பன்னிரண்டாம் வகுப்பு சோதினை மறுமொழி வந்தது அம்மாவுக்கு தெரியாது. எனக்குக் கிடைத்த வெட்டுப் புள்ளிக்கு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் விவசாயம் படிக்கவே இடம் கிடைக்குமென்றார் அதிபர். எனக்கு வலு சந்தோஷம். விவசாயம் நான் விரும்பிய துறை. மனிதர்களிலும் பார்க்க மரங்களில் எனக்கு அன்பும் பாசமும் அதிகம் என்பதை அம்மா ஏன் உணர மறுக்கிறார்? அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால் அடுத்த வருடம் மீண்டும் சோதனை எடு என்பார். இதனால் வேதவல்லி அக்காவின் உதவியுடன் விவசாயப் படிப்புக்கு பதிவு செய்த பின்னரே, அம்மாவுக்கு சொன்னேன். என்னுடைய எதிர்காலத்தை வேதவல்லி அக்கா பாழ்படுத்தி விட்டதாக ஊரெல்லாம் திட்டித் திரிந்த அம்மா, பின்னர் களைத்துப்போய் அமைதியானார்.

கால ஓட்டத்தில் நான் விவசாயப் படிப்பின் இறுதி ஆண்டுக்கு வந்துவிட்டேன். விவசாயத்தில் எனக்கிருந்த ஆர்வம் காரணமாக சிறப்புப் பிரிவில் அனுமதி கிடைத்தது. வேதவல்லி அக்காவின் வழிகாட்டலில் நான் செய்த செயல்திட்டங்களைப் பாராட்டி உள்ளூர் பத்திரிகைகள் சிலாகித்து எழுதின. இதில் ஒரு செயல் திட்டம்தான் பொலோனியா (Pawlonia) மர வளர்ப்பு. இந்த மரம் பற்றிய விபரத்தை முதலில் சொன்னவர் சந்திரமூர்த்தி அண்ணை. இந்த மரத்தின் பிறப்பிடம் சீனா, வியட்நாம் ஆகிய நாடுகள். இலங்கையிலும் இது நன்கு வளரக்கூடிய சுவாத்தியம் உண்டு. இவை கலட்டிப்பாங்கான மண்ணிலும் வளரும் என விபரம் சொன்னார் சந்திரமூர்த்தி அண்ணை.

“பார்த்துக் கொண்டிருக்க பொலோனியா மரம் வளரும்” என ஒரு சொல்லடை உண்டு. முப்பது பாகை சதமளவு வெப்ப நிலையில், சொட்டு நீர்ப்பாசனத்தின் கீழ் மரம் கிககிகவென வளர்ந்து, முதலாவது வருடமே பத்துப் பன்னிரண்டு அடி உயரத்துக்கு வளருமென்றும், மூன்று நான்கு வருடத்தில் 18 அடி உயரமும் ஒரு அடி விட்டமும் கொண்ட பெலமான நீண்ட உருளை வடிவான மரத்தை, அறுவடை செய்யலாம் எனவும் உசாத்துணை நூலில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பத்து வருடங்களில் அறுபது அடிக்குமேல் வளரக்கூடிய பொலோனியா மரங்களும் உண்டென ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்று சொல்கிறது.

பொலோனியா மரத்தின் பலகை பாரம் குறைந்தவை, உறுதியானவை, அழகானவை. 0.0254 மில்லி மீற்றர் தடிப்பில், அதன் அழகு கெடாமல் நுண்ணிய மேலொட்டுப் பலகையாக சீவக் கூடியவை. விலை உயர்ந்த நரம்பு இசை வாத்தியக் கருவிகளில், பொலோனியா மரப் பலகையே பாவிக்கப்படுகிறது. கப்பல் கட்டும் தொழிலில் இது முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது. “அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் பொலோனியா மரத்தில் மக்கள் முதலீடு செய்கிறார்கள், இதற்காக “பங்கு”களை விற்பனை செய்யும் பல நிறுவனங்கள், இங்கு இலாபகரமாக இயங்குகின்றன” என்றார் அக்கா.

நிஜமாகவா அக்கா? இதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லுங்கோ, என விழிகளை விழித்து ஆர்வமானேன் நான்.

பொலோனியா மரக்கன்றுகளை நடும்போது, குறித்த எண்ணிக்கையிலான மரக்கன்றுகளுக்கு, நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலைப்படி பணம் கட்டப்படும். பத்து வருடங்களில், மரம் ஐம்பது, அறுபது அடி உயரம் வளர்ந்த பின் மரத்தை வெட்டி விற்பார்கள். வளர்ப்பு மற்றும் பராமரிப்பு செலவு போக, கிடைக்கும் இலாபம் முதலீடு செய்தவர்களுக்கு. மரங்களை வாங்குவதற்கு பணம் இல்லாதவர்கள் “பங்கு”களையும் வாங்கலாம். மலேசியாவில் பொலோனியா மர வளர்ப்பு, பெருவெற்றி அளித்துள்ளது. இதனால் பொலோனியாவை அங்கு, பணம் காய்க்கும் மரம் என

அழைப்பார்கள் எனத் தகவல் சொல்லி, புல்லரிக்க வைத்தார் அக்கா.

கந்தையா அம்மானின் கலட்டிக் காணியில், பொலோனியா மரக்கன்றுகளை பரீட்சார்த்தமாக நடுவதென தீர்மானிக்கப்பட்டு, ஆரம்பக்கட்ட வேலைகளைத் துவங்கினார் சுந்தரமூர்த்தி அண்ணை. யாழ்ப்பாண சுவாத்தியத்துக்குத் தோதான பொலோனியா விதைகளை தருவித்து நாற்று மேடையும் போட்டாயிற்று. வேதவல்லி அக்கா அப்போது நிறைமாத கர்ப்பினி. அதனால் அறிவுரைகளுடன் தன் பங்களிப்பை மட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்.

சித்திரை வருஷப் பிறப்பும் நெருங்கியது.

சவாரிக்குப் பழக்கவென கந்தையா அம்மான் இரண்டு நாம்பன் மாடுகளை புங்குடுதீவில் வாங்கியிருந்தார். இவை யாழ்ப்பாண முற்றவெளியில் நடந்த சவாரிப் போட்டியில், சென்ற வருடம் வெற்றிபெற்ற மாடுகளின், தாய்பசு ஈன்ற கன்றுகள். இரண்டு நாம்பன் மாடுகளுக்கும் இப்பொழுது பயிற்சி நடக்கிறது. இந்த வருஷப் பிறப்புக்கு இவை, நீர்வேலி வாய்க்கால் தரவைப் போட்டியில் ஓடும்.

இடைவிடாத பயிற்சியின் போது ஒரு நாம்பன் மாட்டின் கால் குளம்புக்கு மேலே, உராய்வு ஏற்பட்டு இரத்தம் வடிந்தது. அதற்கு இலுப்பெண்ணெய்யைச் சூடாக்கி, கறிமஞ்சள் கலந்து பூசவேண்டும், இல்லையேல் புழுப்பிடிக்கும் என்றார் உள்ளூர் மாட்டு வைத்தியர். இதற்காக இலுப்பெண்ணெய் தேடி நான் அலையாத இடமில்லை. இறுதியில் நாகமுத்து பரியாரியார், மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் செக்கில் ஊற்றி, மருந்துக்கென வைத்திருந்த இலுப்பெண்ணெய் மண்டியில் கொஞ்சம் வாங்கி வந்தேன்.

ஊரில் நின்ற இலுப்பை மரங்கள், தறிக்கப்பட்டுவிட்டன. இலுப்பை வறட்சியைத் தாங்கக் கூடியது. குளிர்மையானது. பெலமானது. இதனால் இதை தீராந்தியாகப் பாவிப்பார்கள். கால் நடைகளுக்கு காயம் ஏற்பட்டால் இலுப்பெண்ணெய் சிறந்த மருந்து என மாட்டுவைத்தியர் சொன்னாலும் இது விஞ்ஞான

ரீதியாக நிரூபிக்கப்படவில்லை. இலுப்பெண்ணெய்யில் ஐம்பது வீதத்துக்கு மேல் கொழுப்பு இருப்பதால் இது சவர்க்காரம் செய்யப் பாவிக்கப்படும். நீண்ட நேரம் நிண்டெரியும் என்பதால் கிராமங்களில் விளக்கு எரிக்கவும், கார்த்திகை விளக்கீட்டின் போது சூள் கொழுத்தவும் பாவிப்பார்கள். இலுப்பை, வேம்பு, மகிழ் மரங்களை இன்றைய சந்ததியினர் யாரும் நடுவதாகத் தெரியவில்லை. எதிர்காலத்திலாவது இளவல்கள், குறைந்தபட்சம் ஒரு மரக்கன்றையாவது நட்டு வளர்க்க வேண்டுமென்பதே எனது அவாவும் ஆசையும்.

புதிதாக வாங்கிய நாம்பன் மாடுகளைப் பழக்குவது, இலேசாக இருக்கவில்லை. கால் குளம்புக்கு மேலே காயம்பட்ட நாம்பன் மாடு முரண்டு பிடித்தது. இலுப்பெண்ணெய் மண்டியில், மஞ்சள் கலந்து சூடாக்கி காயத்தில் தடவ, சூடு தாங்காத நாம்பன் மாடு, கட்டை அறுத்து வெருண்டோடி, வாழை மரத்தின் கீழே நின்ற அக்காவை முட்டித் தள்ளியது. கீழே விழுந்த வேதவல்லி அக்கா நோ தாங்காமல் அலறினார். பன்னீர் குடம் உடைந்திருக்க வேண்டும். ஆளும் பேருமாக செட்டியின் காரில் ஆஸ்பத்திரிக்கு தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். அங்கு அழகான பெண் குழந்தை பிறந்தது. ஆனால் அக்கா பிழைக்கவில்லை.

அக்காவின் பிரிவால் ஊரே திகிலடித்து நின்றது!

வயது தெரிந்த நாள் முதல், வேதவல்லி அக்காவே எனது ஆதர்ஷம். எனக்கு முன்மாதிரியாகவும், முகவரியாகவும் இருந்தவர் அவரே. வாழைத் தோட்டத்துக்கும் வேதவல்லி அக்காவுக்குமான உறவு தனித்துவமானது. அவரின் இறப்புக்குப் பின்னர் வாழைத் தோட்டத்துக்கு நான் செல்வதில்லை. இருந்தாலும், “குலையை ஈன்ற பின், தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளும், வாழை” என வேதவல்லி அக்கா சொல்லும் கைக்கூ கவிதை, அசரீரியாக இன்னும் ஒலிக்கிறது!

வீரசிங்கம் ஈயபணம் போகிறார்

1

“இனியெண்டாலும், குடிகாரற்றை உறைப்பைக் கொஞ்சம் குறையுங்கோ, வயித்திலை அல்சர் முத்தி, கான்சர் வரப் போகுது” என, இரவுச் சாப்பாட்டின் போது பல்லவியைத் துவங்கினாள் மனைவி. திருவாளர் வீரசிங்கமோ மனைவியின் ஆரோகணத்தை காதில் வாங்குவது கிடையாது. சாப்பாட்டு விஷத்தில் வீரசிங்கம் சமரசம் செய்வதில்லை. அவருக்கு நல்ல உறைப்புக் கறி வேணும். நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக அவர் வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்தாலும், காரசாரமான கறி சோறு இல்லாவிட்டால், அவருக்கு அன்று நித்திரை வராது. “தாய் பழக்கின பழக்கம்” என்று மனைவி புறுபுறுப்பாள். புருஷனுக்கு உறைப்புக்கறி, தனக்கும் பிள்ளையாளுக்கும் காரம் குறைந்த பால் கறி என்று, தினம்தினம் சமையல் அறையில் அவள் படும்பாடு, அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

சனிக்கிழமைகளில், பல்லின மக்கள் கூடும் சிட்னி விவசாயிகள் சந்தையிலே, வீரசிங்கத்தார் சாமான் வாங்குவது ஒரு தனிக் கலை. கத்தரிக்காயென்றால் ஊதாநிற, நீளமான லெபன்ஸ் கத்தரிக்காய்தான் வாங்குவார். கிரீஸ்லாந்து இன பால்வெண்டி, வியட்நாம் கட்டைப் பாவற்காய், இலங்கைப் பச்சைமிளகாய், கோயம்புத்தூர் உலாந்தா முருங்கை, பிஜிநாட்டு புடலங்காய் என அவரின் காய்கறிப் பட்டியல் கோளமயமாகும். அத்துடன் இரத்தம் வடிய வெட்டின வஞ்சிரம் (அறக்குளா) மீன்முறியும், விளைமீனும், பாரையும் அவரின் சாமான் கூடையில் சங்கமிக்கும். மொத்தத்தில்,

பலதரப்பட்ட உணவு வகைகளை ருசித்துச் சாப்பிடுவதற்கே இந்த “மனிதப்பிறவி” என்று வாழ்பவர் வீரசிங்கம். அவருக்கு வாழை இலையில் சாப்பிடுவது பிடிக்கும். இலைக்காகவே அடிவளவில் அவர் வாழை மரங்கள் நட்டுப் பராமரிக்கிறார். எந்த உணவையும் அதற்குரிய முறையில் சாப்பிட வேண்டுமென்பது அவரது கொள்கை.

“தோசை, இடியப்பத்தை முள்ளுக் கறண்டியால் சாப்பிட முடியுமோ? தோசையை பிய்த்து, சட்னி, சம்பலைத் தொட்டு சாப்பிடவேணும். இடியப்பம், சோறு-கறியென்றால் கையாலை ‘பிசைஞ்சு-குழைச்சு’ சாப்பிட்டால்தான் பத்தியம் தீரும்” எனச் சொல்வார். வேலைசெய்யிற இடத்தில், வெள்ளைக்காரர் மத்தியில், ‘குழைச்சடிக்கிற’ ரெக்னிக் சரிப்பட்டு வராது. இதனால் இரவு நேரங்களில்தான் சோத்தை ஒரு பிடிபிடிப்பார். ‘இரவில்லை வயிறுமுட்ட சோத்தை திண்டிட்டு, நித்திரை கொள்ளுறதாலைதான் ‘வண்டி’ வைக்குது” என்று முடிந்தமட்டும் சொல்லிப் பாத்தாள் மனைவி. ஊஹும், அது அவரின் காதில் ஏறவில்லை. “சோத்து மாடு, எக்கேடு கெட்டாலும் போகட்டும்” என்று அவர் பாட்டில் விட்டுவிட்டாள்.

இந்த நிலையில்தான் வீரசிங்கத்தார் பெய்ரூத்திலுள்ள (Beirut) அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்துக்கு, மூன்று வருடங்கள் பணி நிமித்தம் செல்லவேண்டி வந்தது. முப்பது வருட தாம்பத்திய வாழ்க்கையில், வீரசிங்கத்தாரை நன்கு அறிந்த மனைவிக்கு, அவரின் பெய்ரூத் பயணம் எரிச்சலைக் கொடுத்தது. “இந்த மனுஷன் மூண்டு நேரமும் லெபனீஸ் ‘ஷவர்மா’ (Shawarma - Kebab) சாப்பிட்டு, கொலஸ்ரோல் ஏத்திக்கொண்டு வரப்போகுது” எனக் கவலைப்பட்டாள். அவளது கவலை முற்றிலும் நியாயமானதே. வீரசிங்கத்தார் ஒரு ‘ஷவர்மா’ பிரியர். வேலை முடிந்து வரும்வழியில் மனைவிக்குத் தெரியாமல், தினமும் அமீரக உணவகங்களில் ‘ஷவர்மா’ வாங்கிச் சாப்பிடுவார். இதன் நீட்சியாக, அவருக்கு சமீபத்தில் ‘கொலஸ்ரோல்’ ஏறி, மூன்று நாள்கள் அவர் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்தது தனிக்கதை.

இனிமேல் 'பொரியல்-கரியல்-எண்ணை' ஆகாது எனச் சொல்லியே ஆஸ்பத்திரியில் துண்டு வெட்டினார்கள்.

கோழி, வான்கோழி, ஆடு, மாடு ஆகியவற்றின் இறைச்சிகளில் 'ஷவர்மா' தயாரிக்கப்படும். இதன் பிறப்பிடமாக பல நாடுகளைச் சொல்கிறார்கள். அவற்றுள் லெபனான், துருக்கி போன்றவை குறிப்பிடத் தகுந்தவை. பெரும்பாலும் கடைகளில் கிடைப்பது ஆடு அல்லது கோழி 'ஷவர்மா'தான். எலும்பில்லாத இறைச்சியுடன் தயிர், வினிகர், உப்பு, ஒலிவ்எண்ணெய் போன்றவற்றைக் கலந்து ஊறவைத்து, பின்பு ஒரு நீண்ட கம்பியில் அடுக்கடுக்காய் குத்தி, பக்கவாட்டில் உள்ள அடுப்பின் உதவியுடன் சுடுவார்கள். குத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் கம்பியை சுற்றி, எல்லாப் பக்கமும் வடியும் கொழுப்பில், கறி நன்கு வேகும். நன்கு வெந்த கறியை பக்கவாட்டில் சிறு சிறு துண்டுகளாகச் சீவி, கீழே இருக்கும் தட்டில் சேகரிப்பார்கள். பின்னர் நீளமாக நறுக்கப்பட்ட தக்காளி, வெள்ளரிக்காய், 'லெட்டியூஸ்' போன்றவற்றை சேர்த்து, கொஞ்சம் 'ஹூமூஸ்' கலந்து ஒரு ரொட்டியில் சுற்றிக் கொடுப்பார்கள். அந்த ரொட்டிக்குப் பெயர் குபூஸ், 'ஷவர்மா-குபூஸ்'!

'ஹூமூஸ்' (Hummus)பற்றிய தகவலையும் இங்கு சொல்ல வேண்டும். இது ஒரு லெபனீஸ் தயாரிப்பு. வெள்ளை சுண்டல் கடலை, வெள்ளை எள் ஆகியவற்றை கலந்து அரைத்து, ஒலீவ் எண்ணெய் சேர்த்து களியாக இதை தயாரிப்பார்கள். லெபனானில் எல்லா உணவு வகைகளுக்கும் இதை தொட்டுக்கொள்ளப் பாவிப்பார்கள். லெபனீஸ் இனிப்பு வகைகளும் உலகப் புகழ் பெற்றவையே. இவற்றில் சீனிப்பாகு சொட்டும். இவை எல்லாம் சேர்ந்து வீரசிங்கத்தின் மனைவியைப் பயமுறுத்தவே, முடிந்தவரை இந்தப் பயணத்தை தடுத்துப் பார்த்தாள். அவரோ அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

"இந்த மனுஷன், லெபனானிலை என்னதான் செய்யப் போகுது?" என்று அறியும் ஆவலில், இரவுச் சாப்பாட்டின்போது இதுபற்றி கதையைத் துவங்கினாள் மனைவி.

"தக்காளி, கியூக்கம்பர் (Cucumber), கப்சிக்கமும் (Capicum), பலவகை சீஸ்கட்டிகளும், லெபனீஸ் ரொட்டியும், ஒலீவ்

எண்ணெய்யும் மத்தியதரைக்கடல் நாட்டு மக்களின் பிரதான உணவு. லெபனானில் தக்காளியும், கியூக்கம்பரும், கப்சிக்கமும் பசுமைக் கூடங்களிலும் திறந்தவெளிகளிலும், சொட்டு நீர்ப்பாசனத்தின்கீழ் அமோக விளைச்சலைக் கொடுக்கின்றன. ஆனால் இவைகள் பெரும்பாலும் மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட 'மலட்டு' விதைகளிலிருந்து விளைந்தவை”.

‘ம்!’

உலகெங்கும் ‘மரபணு மாற்றப்பட்ட பயிர்கள்’ விவகாரம், சர்ச்சைக்குரியதாகவே உள்ளது. இவைகளால் ஏற்படும் நீண்டகால பாதிப்புக்களை, பாமர விவசாயிகள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. காலாதிக்காலமாக லெபனான் நாட்டுக்கு பெருமை சேர்த்த ஊதாநிற நீட்டுக் கத்தரிக்காயும், லெபனீஸ் கியூக்கம்பரும், அங்கு சாகுபடி செய்யப்படாதது மட்டுமல்ல, அவை அழிந்துபோகும் நிலையில் இருக்கின்றன.

“அப்பா, மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட மலட்டு விதைகள் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டு மகளும் உரையாடலில் இணைந்து கொண்டாள்.

“சற்றுபுற சூழலின் சமனை அழிப்பதில், மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட மலட்டு விதைகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. மலட்டு விதைகளிலிருந்து வளரும் பயிர்களில் பெறப்படும் விதைகள், மீண்டும் சாகுபடிக்கு பயன்படுத்த முடியாத விதைகளாகவே இருக்கும். இதற்கு ஏற்றவகையில் அதன் மரபணுக்களில் மாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கும்”.

“இதைக் கொஞ்சம் விபரமாகப் சொல்லுங்கள் அப்பா” என ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் மகள். பாடசாலையில் இப்போது அவள் “இயற்கைச் சூழலும் அதன் பாதுகாப்பும்” பற்றி உயிரியல் பாடத்தில் படிக்கிறாள்.

“விவசாயிகள் தங்கள் மகசூலில் இருந்து ஒரு பங்கு விதைகளை, அடுத்த சாகுபடிக்கு ஒதுக்கி வைப்பது வழக்கம். அதாவது, நெல் அறுவடை செய்யப்பட்டால், அதில் இருந்து ஒரு பங்கு, விதைநெல்லாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டு, அடுத்த

சாகுபடிக்கு பயன்படுத்தப்படும். ஆனால் மரபணு மாற்றப்பட்ட பயிர்களில் இது சாத்தியமில்லை”

“ஏன் அப்படி?”

“செயற்கை முறையில் மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட விதைகளை, பெரிய தனியார் நிறுவனங்கள் உற்பத்தி செய்கின்றன. குறிப்பிட்ட மரபணு மாற்றங்களுக்கு, அவை அறிவியல் “காப்புரிமை” பெற்றுள்ளன. இதனால், ஒவ்வொரு முறையும், அவர்களிடம் இருந்துதான், அந்த விதைகளை வாங்க வேண்டும். பல நிறுவனங்கள், ஒருபடி மேலே சென்று, மரபணுவில் மேலும் பல மாற்றங்களைச் செய்து, மலட்டு விதைகளை உருவாக்கும் பயிர்களை விருத்தி செய்துள்ளன. இவைகள் வளர்ந்து நல்ல விளைச்சலைக் கொடுக்கும். ஆனால் இந்தப் பயிர்களின், விதைகளைச் சேகரித்து அவற்றை மீண்டும் விதைத்தால் அவை முளைக்காது. இதனால் விவசாயிகள், விதைகளுக்காக எப்போதுமே அந்த நிறுவனத்தையே நம்பி இருக்க வேண்டும். அந்த நிறுவனம் முடிவு செய்வதுதான் விலை, வைத்ததுதான் சட்டம். இதனால் உலகின் உணவு உற்பத்தி ஒரு சில தனி நிறுவனங்களின் ஏகபோக உரிமையாகிவிடும்”.

“இலங்கையிலும் இந்த விதைகள் விற்கப்படுகிறதா?”

“இலங்கையில், பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் தயாரிக்கும் மலட்டு விதைகள் விற்கப்படுவதைத் தெரியவில்லை. ஆனால் இலங்கை விவசாயத் திணக்களகம் கலப்பின விதைகளை (F1, F2 Hybrid seeds) விற்பனை செய்கின்றது. இவை அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை மூலம் பெறப்பட்டவை. இந்தப் பயிர்களின், விதைகளைச் சேகரித்து விதைத்தால் அவை முளைக்கும். ஆனால் முதல் சாகுபடி போல அடுத்த போகம் காய்க்காது. எனவே இலங்கையிலுள்ள விவசாயிகள், இப்பொழுது வழமையான விதை சேகரிப்பை விடுத்து விவசாய திணைக்களத்திலும் விதை வியாபாரிகளிடமும் விதைகளை வாங்கியே நாத்துமேடை போடுகிறார்கள்”.

“இந்தியாவில்?”

இந்தியாவிலும் கலப்பின (F1, F2 Hybrid seeds) விதைகளே பயிரிடப்படுகின்றன. இருப்பினும் செயற்கை முறையில் மரபணுமாற்றம் செய்யப்பட்ட மலட்டு விதைகளை, இயற்கை விவசாயிகளின் பாரிய எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் பன்னாட்டு விதை வியாபார நிறுவனங்கள், அங்கு அறிமுகம்செய்து வெற்றி கண்டுள்ளார்கள். இதன் ஒரு வடிவம்தான் “பி.டி” கத்தரிக்காய்!

“அது சரி அப்பா, லெபனானுக்கு நீங்கள் போய், என்ன ஆராய்ச்சி செய்யப் போறியள்?”

“லெபனானுக்கே உரித்தான பல அரியவகைத் தாவாரங்கள் அங்குள்ள மலைப் பிரதேசங்களில் வளர்கின்றன. அழிந்துபோகும் நிலையிலுள்ள இத்தாவரங்களை பாதுகாக்கவும் ஆவணப்படுத்தவும் ஒரு முன்னணி உலக நிறுவனம் பணம் ஒதுக்கியுள்ளது. இந்த வேலைத்திட்டத்தின் ஒருபகுதி வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியது எனது பொறுப்பு”.

“அம்மா நினைக்கிறமாதிரி நீங்கள் சோத்து மாடில்லை அப்பா, நீங்கள் ஒரு புத்தியுள்ள மாடு” என மகள் சொல்ல, அவளுடன் சேர்ந்து சிரித்தார் வீரசிங்கம்.

2

வீரசிங்கம் ஒரு நாட்டுக்குப் போவதற்கு முன்பு, அந்த நாடுபற்றி விலாவாரியாக அறிந்து கொள்வார். இது பல பிரயாணங்களில் அவரது சோத்துப் பிரச்சினையைத் தீர்த்திருக்கிறது.

“லெபனான் (அரபு மொழியில் ‘லுப்னான்’), மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் உள்ள மலைப்பாங்கான சிறிய நாடு. 10,452 சதுர கிலோ மீட்டர்கள் பரப்பளவு கொண்டது. ஒப்பீட்டளவில் இலங்கையின் பரப்பளவில் ஆறில் ஒரு பங்கு மட்டுமே. லெபனானின் வடக்கேயும் கிழக்கேயும் சிரியா, தெற்கே இஸ்ரேல், மேற்கே மத்தியதரைக் கடல் என, மலையும் மலை அடிவாரத்தில் கடலுமாக அமைந்த இயற்கை வணப்புமிக்க அழகான நாடென, வீரசிங்கம் விக்கிபீடியாவில் மேய்ந்தபோது, அறிந்துகொண்டார். லெபனானின் தலைநகர்

பெய்ருத்தில், 'டௌறா'(Daura) என்றொரு இடமுண்டெனவும், அங்கு வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் அதிகம் வசிப்பதாகவும், பல இலங்கை இந்திய பலசரக்கு மற்றும் சாப்பாட்டுக் கடைகள் இருப்பதாகவும் பிறிதொரு இணையத்தளத்தில் வாசித்துத் திருப்தியடைந்தார். சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலே, இலங்கை, இந்தியா, பங்களாதேஷ், பிலிப்பீன், எதியோப்பியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து பணிப்பெண்களாக லெபனானுக்கு வந்தவர்கள், கேளிக்கைகளுக்காக 'டௌறா'கடைத் தெருக்களில் ஒன்று கூடுவதும், மேலதிக வருமானத்துக்காக சிலர் 'பலான' தொழில் புரிவதும் வீரசிங்கம் பின்னர் தெரிந்துகொண்ட சங்கதிகள்.

பணிப்பெண்கள் என்றவுடன், இவர்களை நம்மூர்ப் பணிப் பெண்களுடன் ஒப்பிடக்கூடாது. 'டௌறா'கடைத் தெருவுக்கு இவர்கள் வரும்போது, சர்வதேச 'மொடல்' அழகிகள் தோற்றுப் போவார்கள். அந்தளவுக்கு ஒப்பனை மற்றும் உடை அலங்காரம் தூக்கலாக இருக்கும். இவர்களின் ஊதிய வேறுபாடு பற்றியும் இங்கு பதிவு செய்யவேண்டும். குறைவான சம்பளம் பெறுபவர்கள் லெபனான் மற்றும் யோர்டனில் வேலை செய்பவர்களே. மத்திய கிழக்கு நாடுகளில், பணிப்பெண்களின் சொந்த நாட்டைப் பொறுத்தே அவர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. இருக்க இடமும், உணவும், மருத்துவ வசதியும் பணிப் பெண்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென்பது அரசு விதி. சம்பளத்தைப் பொறுத்தவரை, 2015ஆம் ஆண்டு, லெபனானில் மஞ்சள்தோல் பிலிப்பீன் பெண்களுக்கு மாதம் நானூறு அமெரிக்க டொலர்கள்வரை வழங்கப்பட்டது. பங்களாதேஷ், ஸீலங்கா, இந்தியாவிலிருந்து வந்த மாநிற்ப் பெண்களுக்கு முன்னூறு அமெரிக்க டொலர்கள். எதியோப்பிலிருந்து வந்தவர்கள் பெறுவது இருநூறு அமெரிக்க டொலர்கள் மட்டுமே. இந்தவகையில், வீட்டிலுள்ள பணிப் பெண்களை வைத்தே, லெபனான் எஜமானர்களின் வசதி வாய்ப்புக்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

வீரசிங்கம் எப்பொழுதும் மக்களோடு மக்களாக சேர்ந்து வாழ்ந்து, தன்னைச்சுற்றி நடப்பதை வெகு விரைவாகப் புரிந்து கொள்வார். மத்தியதரைக் கடல் நாடுகளில் வாழும் மக்களுக்கு

பொதுவான சில பழக்கவழக்கங்கள் உண்டு. இவர்கள் பெரும்பாலும் போக்குவரத்து விதிகளைச் சட்டை செய்யவதில்லை. குப்பைத்தொட்டிகள் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கும். ஆனால் குப்பைகள் தொட்டிக்கு வெளியே போடப்பட்டிருக்கும். வளர்முக நாடுகளிலும் இது வழமைதான். ஆனால் மத்தியகிழக்கு நாடுகளின் அரசுகள் அதை அப்படியே விடுவதில்லை. வெளியில் போட்ட குப்பைகளைப் பொறுக்கி தொட்டிக்குள் போடவும், வீதிகளைச் சுத்தம் செய்யவும், வெளிநாட்டு கூலித்தொழிலாளர்களை வேலைக்கு வைத்திருக்கிறார்கள்.

பெய்ருத்தில், வீதிகளைச் சுத்தம்செய்யும் பெரிய நிறுவனம் 'சுக்லீன்'(Sukleen-Scl). இந்த நிறுவனத்தில், இந்தியாவிலுள்ள இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து ஏஜென்சி மூலம் வந்த நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் வேலைசெய்கிறார்கள். அதிகாலை ஆறு மணிக்கு குப்பை அள்ளும் லொறி ஒன்றில் இவர்களைக் கூட்டிவந்து, வீதிக்கு ஒருவராக இறக்கி விடுவார்கள். இவர்கள் நீலநிற தடித்த பிளாஸ்டிக் பையும், குப்பைகள் மற்றும் சிகரெட் கட்டைகளைப் பொறுக்குவதற்கு ஏதுவான நீண்ட 'கவ்வி' ஒன்றும் வைத்திருப்பார்கள். மாலை ஆறுமணிவரை தமக்கு ஒதுக்கப்படும் வீதியிலே உள்ள குப்பைகளைப் பொறுக்கி வீதியைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டியது இவர்கள் பொறுப்பு. மதியம் இவர்களுக்கு தூக்குச் சட்டியில் சாப்பாடு வரும். இதற்காகவே இந்திய உணவுகளைச் சமைக்க இவர்களுள் ஒருசிலரை வேலைக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். துப்புரவு தொழிலாளர்களுக்கு பன்னிரண்டு மணித்தியால வேலை. வாரத்தில் ஆறு நாட்கள் வேலை செய்ய வேண்டியது கட்டாயம். பலர் ஏழு நாட்கள் வேலை செய்வதுமுண்டு. மணித்தியாலம் இரண்டு அமெரிக்க டொலர்கள் வீதம் ஒரு நாளுக்கு 24 அமெரிக்க டொலர்கள் ஊதியம். ஒரு அறைக்குள் பத்துப்பேர்வீதம் தங்குமிடம், சாப்பாடு, மருத்துவம் இலவசம். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் லீவு எடுத்தால் இவர்கள் 'டௌறா'வுக்கு வருவார்கள். இங்குதான், சொந்த ஊருக்கு உண்டியலில் காசனுப்ப வசதியுண்டு. பெய்ருத் தொழிற்சாலைகளில் கடினவேலை செய்யும் பலர், ஞாயிற்றுக்

கிழமைக்காகவே காத்திருந்து டௌறாவில் நிறையக் குடிப்பார்கள், சிலர் சண்டைபோடுவார்கள், புரியாணி சாப்பிடுவார்கள். தசைகள் முறுக்கேறினால் பெண்களுடன் ஒதுங்குவார்கள். வசதிபடைத்த சிலர், பணிப் பெண்களை நிரந்தரமாக வைத்திருப்பதும் உண்டு. மொத்தத்தில் வெளிநாட்டு வேலையாட்களின் உபயத்தில், வார இறுதிநாள்கள், டௌறாவில் திருவிழாதான்.

வீரசிங்கம் குடியிருந்த தெருவுக்கு மாரிமுத்து என்ற இளைஞனே பொறுப்பு. ஊரிலுள்ள பெண்ணைத் திருமணம் செய்து, மூன்றாம் மாதம் பெய்ருத்துக்கு வந்ததாகவும், லக்ஷ்மி உருவில் வந்த தன்னுடைய மனைவியின் அதிஷ்டத்தாலே தனக்கு வெளிநாட்டு வேலை கிடைத்ததாகவும் சொன்னான். ஒப்பந்தம் முடியமுன் மாரிமுத்து வேலையை விடமுடியாது. இடையில் போய் மனைவியைப் பார்க்கவோ லெபனானுக்கு கூப்பிடவோ சம்பளம் பத்தாது, அரசும் அதற்கு அனுமதிக்காது. மூன்று மாதங்கள் மனைவியுடன் வாழ்ந்த இனிய நினைவுகளுடன் உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு பெய்ருத்தில் வேலைசெய்கிறான். அவ்வப் போது மனைவியின் நினைவுகள் மின்னலடிக்கும் போதெல்லாம், 'எவருக்கு இங்கே புரியப் போகிறது?' என்கிற தைரியத்தில் 'அன்பே நான் இங்கே, நீ அங்கே, இன்பம் காண்பதெங்கே..?' என்ற பாடலை உருக்கமாப் பாடுவான். இப்படிப் பல மாரிமுத்துக்கள், மத்திய கிழக்கின் கொடுமான தட்ப வெப்ப நிலையின் கீழ் தனிமையில் வாழ்ந்து, இளமையத் தொலைத்து, பணத்துக்காக ஒப்பந்தத்துக்குமேல் ஒப்பந்தமாக வேலையை நீடித்து, ஆளே உருக்குலைந்து உருமாறிப் போவார்கள்.

மாரிமுத்து, தெருவோர மதிலொன்றில் கரிக்கட்டியால் சூலமொன்று கீறி, கீழே மாரியம்மன் துணை என்று எழுதியிருந்தான். காலையில் அவன் வேலைக்கு வரும்போது, ஊரிலுள்ள மாரியம்மன்மீது அவன் கொண்ட அதிதீவிர பக்தியும், அலரிப்புவும், குங்குமமும் கூடவரும். கொண்டுவந்த குங்குமச் சரையை விரித்து, தனக்கும் மாரியம்மனுக்கும் திலகம் வைத்து தேவாரம் பாடுவான். பின்னர் வேலை ஆரம்பமாகும். சில வேளைகளில் அவன் வேலைக்கு வருவதற்கு முன்பே, அங்குள்ள

தெருநாய்கள் காலை உயர்த்தி 'மாரியம்மன்' மீது ஒண்டுக்கடித்து அபிஷேகம் செய்வதுமுண்டு. எது எப்படி இருந்தாலும், மாரிமுத்துவின் புண்ணியத்தால் வீரசிங்கம் இருந்த வீதியும் நடைபாதையும் ஈரத்துணியொன்றால் துடைத்து எடுத்தமாதிரி பளிச்சென்று இருக்கும்.

ஸ்பானியர்கள், இத்தாலியர்கள் போன்று, வசதிபடைத்த லெபனானியர்களும் வெகு நாகரீகமாக உடையணிவார்கள். பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர்கள் அனைவரும் 'கோர்ட்-சூட்-ரை' அணிந்தே விரிவுரைகளுக்கு வருவார்கள். இந்த நடைமுறை ஆஸ்திரேலியாவில் இல்லை. இருந்தாலும், வெளி நாட்டு பணியாளர்கள் பெருமளவில் வசிக்கும் தங்கள் நாட்டில், 'மாநிற' வீரசிங்கம், கனவானாக உடையணிய வேண்டுமென்றும், பணிபுரியும் இடத்தையும், 'டாக்டர்' என்பதையும் முன்னிலைப்படுத்தி அவர் அறிமுகமாக வேண்டுமென்றும் பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அவருக்கு மறைமுகமாக அறிவுறுத்தியிருந்தது. லெபனானில் அடிக்கடி நடைபெறும் வீதிச் சோதனைகளிலில் வரக்கூடிய சிக்கல்களைத் தவிர்ப்பதே இதற்கான காரணமென்றாலும், பல்கலைக்கழகம் குறிப்பிட்ட 'கனவான்' உடை அலங்காரம், வீரசிங்கத்துக்கு மிகுந்த அசௌகரியத்தைக் கொடுத்தது.

3

வீரசிங்கம் வெள்ளாட்டு இறைச்சி வாங்க சிட்னியின் புறநகர்ப் பகுதியிலுள்ள யூசுப்பின் இறைச்சிக் கடைக்குப் போவார். அங்கு கொழுப்பில்லாத, எலும்பு நீக்கிய குறும்பாட்டு இறைச்சி வாங்கலாம். அவுஸ்திரேலியாவில் இறைச்சிக்கடை என்பது ஊரிலுள்ள பெட்டிக்கடை போன்றதல்ல. யூசுப்பின் கடை ஒரு மினி சுப்பர் மாக்கெற் (Mini super market) போன்றது. அங்கு உடன் இறைச்சி தொடக்கம் இறைச்சியில் தயாரிக்கப்படும் சகல உணவுப் பொருள்களும் சகாய விலையில் கிடைக்கும். யூசுப், அரபு நாடுகளுக்கு ஹலால் இறைச்சிகளையும் ஏற்றுமதி செய்கிறான். இதற்காக, இறைச்சி பொதிசெய்யும் பணியில்,

அகதி அந்தஸ்து கோரிய பல இலங்கைத் தமிழர்கள் அவனிடம் வேலை செய்கிறார்கள். இதனால் நிரந்தர வாடிக்கையாளரான 'தமிழன்' வீரசிங்கம், யூசுப்புடன் நண்பனானது ஆச்சரியமல்ல.

யூசுப் ஐந்து வயதாக இருக்கும்போதே பெற்றோருடன் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்ததாகச் சொன்னான். நிர்ப்பந்த காரணிகளால் லெபனான் மக்கள் பெருவாரியாக வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தபோது பணம் படைத்தவர்கள் அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளுக்கு புலம்பெயர்ந்தார்களாம். ஆஸ்திரேலியா ஒரு தொலைதூர நாடு. நீண்டதூர பிரயாணத்தின் போது ஏற்படும் இடர்பாடுகளை எதிர்நோக்க, வசதி படைத்தவர்கள் தயாரில்லை. இதனால் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்த லெபனானியர்களுள் பெரும்பாலானோர் கைத்தொழிலாளர்களும் வசதி வாய்ப்புக் குறைந்தவர்களுமே. யூசுப்பின் தந்தை லெபனானில் இறைச்சிக்கடை வைத்திருந்ததால் சிட்னியிலும் அதேவியாபாரத்தைத் தொடர்ந்தார். அதை ஒரு மினிமாக்கற்றாக மாற்றி, ஏற்றுமதியை ஆரம்பித்து, வணிக வளாகமாக மாற்றிய பெருமை யூசுப்பைச் சேர்ந்தது. யூசுப் சிட்னியிலுள்ள பல்கலைக் கழகத்தில், மத்திய-கிழக்கு நாடுகளின் வரலாறும், வணிகமும் படித்தவன், சுறுசுறுப்பானவன், நல்ல திறமைசாலி.

அன்று திங்கள் கிழமை!

கடைகளில் வழமையாக கூட்டம் குறைவாக இருக்கும். கடைபூட்டும் நேரமாகப் பார்த்து, வீரசிங்கம் இறைச்சி வாங்கப் போனார். கடைபூட்டும் நேரம் மலிவு விலையில் இறைச்சி வாங்கலாம் என்பது மேலதிக காரணம். வீரசிங்கம் கடைக்குள் நுழைந்ததும் இறைச்சிக் கடையை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்த 'தமிழ்ப்பெடியன்' அவருக்கு வணக்கம் சொன்னார்கள். அவர்களிடம் பொறுக்கிய தமிழில், யூசுப்பும் வணக்கம் சொல்லி வீரசிங்கத்தை நலம் விசாரித்தான். சந்தர்ப்பத்தை தவறவிடாத, வீரசிங்கம் தான் லெபனான் செல்லும் செய்தியைச் சொல்லி பேச்சை துவங்கினார்.

'லெபனான் என்னும் நாடு உலக வரைபடத்தில் இடம்பெற்றது 1920ஆம் ஆண்டில்தான். இன்றுள்ள எல்லைகளுடன் கூடிய லெபனான் பல நூற்றாண்டுகளாகவே சிரியாவின் ஒரு

மாவட்டமாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. சிரியாவும் கூட அப்போது ஓட்டோமன் பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. முதல் உலகப் போரில் ஓட்டோமன் பேரரசு தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகு, மத்திய கிழக்கில் அந்தப் பேரரசின் கீழிருந்த பகுதிகளை, பிரான்சும் பிரிட்டனும் கூறுபோட்டுக் கொண்டன.

‘எப்படி?’

‘1919இல் இன்றைய லெபனானும், அதனை உள்ளடக்கிய சிரியாவும் பிரான்சின் காப்பாட்சி நாடுகளாயின (Protectorate). ஜோர்டான், எகிப்து, ஈராக் ஆகிய நாடுகளை பிரிட்டன் எடுத்துக் கொண்டது’.

யூசுப்பின் இறைச்சிக் கடைக்கு அருகே பழக்கடை வைத்திருக்கும் சைமன் ஒரு லெபனான் மரோனைட் கிறிஸ்தவன். சிட்னியிலுள்ள பல பழக்கடைகளுக்கு அவன் சொந்தக்காரன். பழக்கடையை மூடியபின் அருகிலுள்ள கோப்பிக் கடையில் யூசுப்புடன் அமர்ந்து அன்றைய ‘பங்குச்சந்தை’ நிலவரம் பற்றிப் பேசுவது வழக்கம்.

மரோனைட் கிறிஸ்தவர்கள் பணக்காரர்கள், படித்தவர்கள், லெபனான் பொருளாதாரத்தில் இன்றும் ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்கள். மரோனைட் கிறிஸ்தவ மதத்தில் விவாகரத்து அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. உலகம் முழுவதிலும், 2015ம் ஆண்டின் கணக்கெடுப்பின்படி, 3.2 மில்லியன் மரோனைட் கிறிஸ்தவர்களே வாழ்கிறார்கள். இதில் ஒரு மில்லியன் மரோனைட் கிறிஸ்தவர்கள், லெபனானில் மட்டும் வாழ்கிறார்கள். மிகுதிப்பேர் சிரியா, சைப்பிரஸ், ஆர்ஜென்ரினா, பிரேசில், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் பரம்பி இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இன்றும் பிரான்ஸின் செல்லப் பிள்ளைகள். மரோனைட் கிறிஸ்தவர்களின் பக்கபலத்துடனேயே, 1943ம் ஆண்டு பிரான்ஸ் அன்றைய சிரியாவிலிருந்து இன்றைய ‘லெபனானை’ கத்தரித்து, தனி நாடாக அறிவித்தது.

‘பெய்ரூத் ஒரு குட்டி பரிஸ் என்றும், அங்கு பிரான்ஸ் நாட்டின் ஆதிக்கம் இன்னமும் இருப்பதாக சொல்லப்படுகிறதே,

அது உண்மையா..? எனக் கேட்டு தகவல் அறியும் கருமத்தில் கண்ணாக இருந்தார் வீரசிங்கம்.

“அது முற்றிலும் பொய்யல்ல. லெபனானுக்கு “சுதந்திரம்” வழங்கிய பிரான்ஸ், அது எப்போதும் மேற்கு நாடுகளைச் சார்ந்திருக்கும் வகையில் 1943இல் ஓர் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியிருந்தது. இதன்படி இங்குள்ள முக்கிய மதங்களின் பிரதிநிதிகள் மட்டுமே அரசாங்கத்தின் உயர் பதவிகளை வகிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக, 1960களின் பிற்பகுதிவரை மரோனைட் கிறிஸ்தவர் மட்டுமே குடியரசுத் தலைவராக முடிந்தது.

‘இதை யாரும் தட்டிக் கேட்கவில்லையா?’

பேசிக்கொண்டே மூவரும் பக்கத்திலுள்ள கோப்பிக் கடைக்கு சென்றார்கள். யூசப் மூன்று ‘கப்பச்சீனோ’ கோப்பிகளுக்கு ஓடர் கொடுத்தான். சைமன் அவனது சுபாவப்படி அதிகம் பேசவில்லை. அப்பிள் பழ விநியோகம் பற்றி தொலைபேசி அழைப்பு வர, சற்று தொலைவில் சென்று பேசத் துவங்கினான். கோப்பியை குடித்த வீரசிங்கம் சற்று இடைவெளி விட்டு, தனது கேள்வியை நினைவுபடுத்தினார்.

‘1970களின் தொடக்கத்திலேயே முஸ்லிம்கள், லெபனான் மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினராகி இருந்தார்கள். லெபனான் அரசமைப்பில் ஒரு மரோனைட் கிறித்தவரும், ஒரு சுன்னி முஸ்லிம் மட்டுமே முறையே குடியரசுத் தலைவராகவும் பிரதமராகவும் இருக்க முடியும் என்னும் விதிகளை எதிர்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

‘ஷியா முஸ்லிம்களுக்கு அப்போது ஆட்சியில் எந்தப் பங்கும் இருக்கவில்லையா?’

‘இல்லை. அப்போது பல்வேறு மதக் குழுக்களிடையேயும் இனக் குழுக்களிடையேயும் இருந்து வந்த பகைமையுடன், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுப் பிரச்சினைகளும் சேர்ந்து, நாட்டில் பெரும் நெருக்கடியைத் தோற்றுவித்தன. வர்த்தகம் மரோனைட் கிறிஸ்தவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்க, ஷியா முஸ்லிம்களோ

கைவினைஞர்களாகவும், தொழிலாளர்களாகவும், பண்ணைத் தொழிலாளிகளாகவும் பிழைப்பை நடத்தி வந்தார்கள்.

‘ஓ..!’

நாட்டின் இயற்கை வளங்களில் முக்கியமானதாக இருந்த ‘செவ்வகில்’ (Red Cedar) மரங்கள் முற்றாக வெட்டப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டதால், நாட்டின் பல பகுதிகள் வறட்சி நிலங்களாயின. பலர் வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயரத் துவங்கினார்கள். எனது குடும்பமும் அவுஸ்திரேலியா வந்தது அப்போதுதான். எனச் சொல்லி நிறுத்திய யூசுப், வீரசிங்கம் வாசிப்பதற்கு சில இணைய முகவரிகளைக் கொடுத்து, விடைபெற்றான்.

இந்து சமயத்தில் சைவம், வைஷ்ணவம் போல, கிறிஸ்தவத்தில் கத்தோலிக்கம். புரடஸ்தாந்தம் போல, இஸ்லாத்திலும் சனி, ஷியா என்ற இரு பிரிவுகளுண்டு. சனி இஸ்லாம் என்பது இஸ்லாமியப் பிரிவுகளில் ஒரு முக்கியமான உட்பிரிவாகும். இதுவே மிகப் பெரிய பிரிவுமாகும். சனி என்ற வார்த்தை ‘சன்னா’ என்ற அரபு வார்த்தையில் இருந்து வந்ததாகும். இதற்கு முகம்மது நபியின் வழிமுறை என்பது அர்த்தமாகும். உலக இஸ்லாமிய மக்கள் தொகையை பொறுத்தவரை சனி இஸ்லாம், மற்ற இஸ்லாமிய பிரிவுகளை விட பெரும்பான்மையாக உள்ளது. மொத்த இஸ்லாமிய பரவலில் 80-85 வீதத்தை கொண்டுள்ளது. ஈரான், ஈராக், லெபனான், கட்டார், பஹ்ரைன் ஆகிய நாடுகளை தவிர்த்து, மற்ற அனைத்து இஸ்லாமியர்கள் வாழும் நாடுகளிலும் இது பெரும்பான்மையாக உள்ளது.

ஷியா இஸ்லாமும், இஸ்லாம் மதத்தின் முக்கியமான உட்பிரிவுகளுள் ஒன்று. இது இஸ்லாமிய மதப்பிரிவுகளுள் சுன்னி இஸ்லாமிற்கு அடுத்தபடியாக அதிகமானோர் பின்பற்றும் பிரிவாகும். ஷியா என்ற சொல் ‘அலியை பின்பற்றுவோர்’ என்று பொருள்படும் அரபு மொழிச் சொல்லில் இருந்து தோன்றியது. ஷியாக்கள் முகமது நபியின் மருமகன்களில் ஒருவரான அலியே அவரின் உண்மையான வாரிசு என்று நம்புகிறார்கள். ஷியா பிரிவினர் மிக அதிகளவில் வாழும் முஸ்லிம் நாடு, ஈரான் ஆகும். சுன்னி, ஷியா இஸ்லாமிய பிரிவுகளுக்கு இடையே பல

நூற்றாண்டுகளாக சண்டையும் சச்சரவும் இருந்து வருகிறது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே லெபனானில் இது பாரிய போராக நடந்த காலங்களுமுண்டு.

இதுபோன்ற வரலாற்றுத் தகவல்களுக்கிடையே லெபனான் மக்களின் மத விகிதாசாரம் பற்றியும் வீரசிங்கம் இணையத் தளங்களில் ஆராய்ந்தார்.

2014ஆம் ஆண்டு நடந்த கணக்கெடுப்பின் படி, லெபனானின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 54 விழுக்காட்டினர் இஸ்லாமியர்கள், 40.4 வீதத்தினர் கிறிஸ்தவர்கள், 5.6 பங்கு ட்ரூஸ்(Druz) மதப்பிரிவினர். இஸ்லாமியர்களுள், சரிசமமாக 27வீதம் சுனி பிரிவினரும் 27வீதம் ஷியா பிரிவினரும் வாழ்கிறார்கள். 40.4 வீத கிறிஸ்தவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் (21வீதம்) மரோனைட் கத்தோலிக்கர். மிகுதி கிறீக்- மற்றும் அமெரிக்கன் 'ஓத்தொடொக்ஸ்' கிறீஸ்தவப் பிரிவினர்.

வீரசிங்கத்தார் இலங்கையில் வாழ்ந்தபோது சுனி, ஷியா என்ற இஸ்லாமிய பிரிவுகளை அறிந்திருக்கவில்லை. இலங்கையில் முஸ்லீம்கள் அனைவரும் ஒரே இஸ்லாமியர்களாகவே பார்க்கப்படுகிறார்கள். பின்னர் தீர் விசாரித்தபோது, ஈரானியத் தொடர்பினால் கிழக்கிலங்கையின் சில பகுதிகளில், குறிப்பாக ஓட்டமாவடிக் கிராமத்தில் ஒரு சிறிய அளவில் ஷியா பிரிவு ஒன்று உருவாகி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் ஒரு மதறசாவும் நடத்தி வருகிறார்கள். மற்ற நாடுகள் போன்று இலங்கையில் ஷியா முஸ்லீம்களுக்கான தனியான பள்ளிவாசல்கள் இருப்பதாக தெரியவில்லை. இதேவேளை, இந்தியாவில் 2005ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்படி, இந்தியாவின் மொத்த இஸ்லாமியர்களில் கால்பங்கு ஷியா, மிகுதி சுனி முஸ்லீம்கள் என உசாத்துணை நூல்கள் சொல்வதையும் வீரசிங்கம் குறித்துக் கொண்டார்.

4

ஒரு ஆளுக்கு அளவாய், சோறு சமைக்கக் கூடிய சின்ன றைஸ்குக்கர், சிட்னித் தமிழ்க் கடைகளில் கிடைக்கும் யாழ்ப்பாண

கறித்தூள், சரக்குத்தூள் சகிதம் பெய்ருத்தில் வந்திறங்கி, விமான நிலைய வாசல் மூலையிலே, சப்பாத்து நாடாவை இறுக்கிக் கட்டவென குனிந்த வீரசிங்கத்தை, தமிழ்ப் பெயரொன்று வரவேற்றது. விமான நிலைய திருத்த வேலையை, எமது உடன்பிறப்பொன்று செய்திருக்க வேண்டும். சீமெந்து பூசி காய முன்னர், குச்சியொன்றினால் 'இராசதுரை' என்ற தன்னுடைய பெயரை 'இரசதுரை' என எழுத்துப் பிழையுடன் எழுதி, திகதி மாசம் வருஷத்துடன் 'சகோதரம்' பதிவு செய்திருந்தது.

அரபு மொழி தெரியாத வீரசிங்கத்துக்கு உதவி செய்ய, அப்துல்லா என்ற மாணவனை பல்கலைக் கழகம் நியமித்திருந்தது. அவன் டாக்டர் பட்டத்துக்காக, லெபனான் நாட்டின் பூர்வீக தாவர இனங்கள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்பவன். பெய்ருத்திலுள்ள அமெரிக்க பல்கலைக் கழகத்திலே படிப்பது, அராபிய உலகிலே பெருமையாகப் பேசப்படும் சங்கதி. இங்கு படிப்பதற்கு மிகுந்த பொருள் வளம் அமைய வேண்டும். அப்துல்லாவும் மேட்டுக் குடியைச் சேர்ந்தவனே. அவனுடைய குடும்பம் 'மெடிற்றேனியன்' நாடுகள் முழுவதற்கும், விவசாய விதைகளையும் பூச்சி கொல்லிகளையும் சந்தைப்படுத்தும் மிகப் பெரிய நிறுவனத்தின் சொந்தக்காரர்கள். முப்பாட்டனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்த நிறுவனம் மூன்றாவது தலைமுறையாக அப்துல்லாவின் தந்தையால் தற்போது நிர்வகிக்கப் படுகிறது. தன்னுடைய படிப்பு முடிந்ததும் தங்கள் குடும்ப நிறுவனத்தை தான் நிர்வகிக்கப் போவதாக பெருமையோடு சொன்னான்.

தென் லெபனானில் பெரும்பான்மையினராக ஷியா முஸ்லீம்களே வாழ்கிறார்கள். தென் லெபனானின் எல்லையாக, இஸ்ரேல் இருப்பதால் எப்பொழுதும் இப்பகுதி பதட்ட நிலையில் இருக்கும். இதனால் இங்குள்ள விவசாயப் பண்ணைகளுக்கு விஜயம் செய்யும்போது, சுனி முஸ்லீமான அப்துல்லாவுடன் தென்பகுதியைச் சேர்ந்த இரண்டு ஷியா பிரிவு மாணவர்களையும் அழைத்துச்செல்ல வேண்டுமென, பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் அறிவுறுத்தியிருந்தது. இங்குதான் இஸ்ரேலியர்களுக்கு சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கும் ஷியா ஆதரவு 'ஹிஸ்புல்லா' இயக்கம்

நிலை கொண்டுள்ளதாக, அப்துல்லா சொன்னான். தென் லெபனானில் பல பாஸ்தீனிய அகதி முகாம்களும் உண்டு. இதனால் இஸ்ரேல், லெபனான்மீது போர் தொடுக்கும் போதெல்லாம் அழிவுக்குள்ளாவது இப்பகுதியே. தென் லெபனானில் யாழ்ப்பாண சுவாத்தியம் உண்டு. அங்கு மா, வாழை, தோடை, எலுமிச்சை தொடக்கம் எல்லா உலர்வலயப் பயிர்களுக்கும் நன்கு வளரும். ஆனால் வட லெபனானில் வாழ்பவர்கள், பெரும்பாலும் சனி பிரிவு முஸ்லீம்களே. இவர்களில் பலர் படித்தவர்கள், வசதிபடைத்தவர்கள். இங்குள்ள உப-உலர்வலய சுவாத்தியம், இலங்கையின் மலையக சுவாத்தியத்துடன் ஒப்பிடக்கூடியது. லெபனானின் மலை உச்சிகள் ரம்மியமானவை. அங்கு உறைபனிகள் நிறைய உண்டு. பனி விளையாட்டில் ஈடுபடும் உல்லாசிகள் இரண்டு அல்லது மூன்று மணித்தியால பிரயாணத்தில் பிக்கினி, அரைக் காற்சட்டை சகிதம் மத்தியதரைக் கடலில் படகு சவாரி செய்யக்கூடிய லெபனானின் நில அமைப்பு, வீரசிங்கத்துக்கு மிகவும் பிடித்துக்கொண்டது.

அப்துல்லாவுடன் தொழில் நிமித்தம், லெபனானிலுள்ள முக்கிய விவசாயப் பண்ணைகளுக்கு அலுக்காது போய்வந்தார் வீரசிங்கம். இதற்கு வேறொரு உபரிக் காரணமும் உண்டு. வீரசிங்கத்துக்கு புறொயிலர் கோழியைக் கண்ணிலும் காட்டப்படாது. 'புறொயிலர் கோழி நெருப்பிலை வாட்டித் தின்னத்தான் சரிவரும், யாழ்ப்பாண உறைப்புக் கறிக்குத் தோதுப்படாது' என்பது அவர் வாதம்.

சாப்பாட்டு விஷயங்களில், வீரசிங்கத்தாரின் 'வீக்னஸ்ஸை' அப்துல்லா விரைவில் புரிந்துகொண்டான். அவனது ஆராய்ச்சி செய்முறைகளுக்கும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதுவதற்கும் வீரசிங்கத்தின் உதவி தேவை. இதனால் விவசாயப்பண்ணைகளுக்குப் போகும் பொழுதெல்லாம் நாட்டுச் சேவலும், வெள்ளாட்டு இறைச்சியும் பொதிசெய்து, தயாராக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொண்டான். இப்படி 'தாஜா' செய்வது லெபனானியர்களின் இரத்தத்தில் ஊறிய பழக்கம். தமக்கு ஏதாவது தேவையென்றால் லஞ்சம் கொடுப்பது தொடக்கம் எல்லா வகை யுக்திகளையும் பிரயோகிப்பார்கள். இந்தவகையில் அப்துல்லா சாப்பாட்டு விஷயங்களில் வீரசிங்கத்தை நன்றாகவே குளிர்வித்தான்.

இதனால் குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து லெபனானில் தனியே இருப்பது வீரசிங்கத்துக்கு கஷ்டமாகத் தெரியவில்லை.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. வீரசிங்கத்துக்கு ஓய்வநாள். இளைஞன் ஒருவன் தன்னுடைய தந்தையுடன் அவரது வசிப்பிடத்துக்கு வந்திருந்தான். இளைஞன் அட்சர சுத்தமாக ஆங்கிலம் பேசினான். தென் லெபனானின் புராதன நகரமான சைடா(Saida) அருகே, பாரிய பசுமைக் கூடங்களில் சேதன முறையில் தந்தையுடன் தான் விவசாயம் (Organic Farming) செய்வதாகச் சொன்னான். 2006ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற 'இஸ்ரேல்-ஹிஸ்புல்லா' யுத்தத்திலே, தன்னுடைய படிப்பு குழம்பியதாகவும் மேலதிக தகவல் சொன்னான்.

'இரசாயன உரங்கள், பூச்சி கொல்லிகளைப் பாவிக்காமல் விளைவிக்கும் பொருள்களின் விலை, மிக அதிகமாக இருக்கும். லெபனானில் இவற்றுக்கு 'கிராக்கி' இருக்கிறதா?' எனக்கேட்டு வீரசிங்கம் கதையைத் துவங்கினார்.

'போரின் விளைவுகளால் 'கான்சர்' உட்பட பல புதுப்புது வியாதிகள் இங்கு பரவியுள்ளன. இதனால் என்ன விலை கொடுத்தாகிலும் இரசாயன பாதிப்பற்ற இயற்கை உணவுகளை இங்குள்ள மக்கள் விரும்புகிறார்கள். உண்மையைச் சொன்னால் மக்களின் தேவைக்கேற்ப எம்மால் இவற்றை உற்பத்தி செய்ய முடியாதுள்ளது. இதனால்தான் இயற்கை முறை 'இனவிருத்தி' பற்றி அறிய, அப்பா உங்களிடம் வந்துள்ளார்' என்றான் இளைஞன்.

'ஆதிகாலம் தொட்டு அயல் மகரந்தச் சேர்க்கை மூலம்தான் தாவரங்கள் இனவிருத்தி செய்யப்பட்டன. ஒரு தாவரத்தின் மகரந்த மணிகள் அதே இன, இன்னொரு தாவரத்தின் சூல்முட்டையுடன் இணையும்போது, புதிய இயல்புகள் கொண்ட தாவரம் உருவாகிறது. இங்கு நடைபெறுவது இயற்கையான மரபணு கலப்பு. இதேவேளை மா, தோடை, எலுமிச்சை, மாதுளை போன்ற மரங்களில், ஒட்டுக் கன்றுகள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். இங்கு வெவ்வேறு இயல்புகள் கொண்ட, ஒரேவகை தாவரத்தின் பதியன்களை (கிளைகள்) விவசாயிகளே இணைத்து, இரண்டு மரங்களினதும் நல்ல குணங்களைக் கொண்ட புதிய ரகங்களை

உருவாக்கி விடுவார்கள். இங்கு மரபணு கலப்பு அல்லது மாற்றங்கள் ஏற்படுவதில்லை’.

‘சற்று விபரமாகச் சொல்லுங்கள் ஐயா. மரபணு என்றால் என்ன?’ இளைஞனின் தந்தை அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் பட்டறிவு கொண்டவர். விபரம் அறியும் ஆவலில் இதனைக் கேட்டார்.

‘ஒரு உயிர் அதன் சந்ததிக்குரிய இயல்புகளை, அடுத்த சந்ததிக்கு மாற்ற உதவும் அணுவை, மரபணு என்கிறோம். இந்த மரபணு, தாய் தந்தையின் உருவ அமைப்புகளையும் குணாதிசயங்களையும் குழந்தைகளுக்கு கடத்துகிறது. இது மனிதர்கள் மட்டுமல்லாமல் விலங்குகள், தாவரங்கள் ஆகிய அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானது’.

‘ஒரு குழந்தை பிறந்த உடன் அதைப் பார்ப்பவர்கள் ‘அப்பா மாதிரி மூக்கு, அம்மா மாதிரி காது’ என்று சொல்வார்களே. இப்படி அப்பா மாதிரி, அம்மா மாதிரி, தாத்தா மாதிரி ஒரு குழந்தை பிறக்க காரணமாக இருப்பது மரபணுக்களே’ என விளக்கம் சொல்லி, தந்தைக்கு விஷயத்தை இலகுவாக்கினான் இளைஞன்.

இவர்கள் வரும்போது ஆட்டுப்பாலில் செய்யப்பட்ட லெபனீஸ் சீஸ் கட்டிகளும், சுத்தமான ஒலிவ் எண்ணெய்யும், லெபனான் றொட்டியும் கியூக்கம்பர், தக்காளியும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். இது லெபனானியர்களுக்கே உரித்தானதொரு பண்பு. யாரையாவது சந்திக்கச் சென்றால், வெறுங்கையுடன் செல்லக்கூடாதென்பது இவர்களின் பொதுவான கலாசாரம்.

வீரசிங்கம் தன் பங்குக்கு இலங்கைத் தேயிலையில் தேநீர் தயாரித்துவந்து, அவர்கள் முன்னமர்ந்தார்.

‘மரபணு மாற்ற தொழில் நுட்பமென்றால் என்ன?’ எனக் கேட்டு விட்ட இடத்தை நினைவுபடுத்தினார் தந்தை.

‘ஒவ்வொரு உயிரினத்திலும் உள்ள இயல்புகளை (பழங்களின் சுவை, பூக்களின் மணம், மனிதனின் முகச்சாயல், போன்றவை) ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு அடிப்படையாக இருப்பவை ‘ஜீன்’கள் என

ஆங்கிலத்தில் சொல்லப்படும் மரபணுக்கள். ஓர் உயிரிலிருந்து நமக்கு தேவையான இயல்புகளைக் கொண்ட மரபணுக்களை பிரித்து, வேறு ஒரு உயிருக்குச் செலுத்தி, அந்த உயிருக்கு புதிய குணாதிசங்களை உருவாக்கும் முயற்சிதான் மரபணு மாற்ற தொழில்நுட்பம்' என விளக்கம் சொன்ன வீரசிங்கம், அவர்களின் 'றெஸ்போன்ஸுக்கு' காத்திராமல் தொடர்ந்தார்.

'ஈரான், வடகொரியா, இந்தியா போன்ற நாடுகள் அணு ஆயுத பரிசோதனை செய்தபோது, அமெரிக்கா துள்ளிக் குதித்து அந்த நாடுகளின் மீது பொருளாதாரத் தடை விதித்தது. இந்தத் தடை அந்த நாடுகளுக்கு பெரிதாக எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. எனவே அதன் காரணத்தை ஆராய்ந்த பன்னாட்டு முதலைகள், விவசாயம்தான் பல நாடுகளைக் காக்கிறது என்பதை கண்டு கொண்டார்கள். 'ஒருவனை பட்டினி போட்டு, உணவுக்காக அவன் இன்னொருவனை சார்ந்து வாழும் நிலை ஏற்பட்டால், அவனை அடிமைப்படுத்திவிடலாம்' என்ற சூக்குமம், அவர்களுக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. இதனால்தான் இவர்கள், பல நாடுகளின் விவசாயத்தை சீரழிக்கும் முயற்சியில் இறங்கினார்கள்'.

'நிஜமாகவா...? இதைத்தான் பன்னாட்டு விதைவியாபார நிறுவனங்கள் செய்கிறார்களா?'

'ஆம். மான்சான்ட்லோ என்ற அமெரிக்க விதைக் கம்பெனி, மரபணு மாற்றம் செய்யப்பட்ட பல மலட்டு விதைகளை சந்தைப்படுத்தி வருகிறது. இந்த மலட்டு விதைகள் ஒரு முறை மட்டுமே விளைச்சலைக் கொடுக்கும். அந்த வருட விளைச்சலில் விவசாயி சேகரித்த விதைகளை அடுத்த போகம் விதைத்தால் அவை முளைக்காது. அதுமட்டுமல்ல, மலட்டு பயிர்களின் மகரந்தம் மற்ற பயிர்களுக்கு சென்று அதன் மூலம் மகரந்தச் சேர்க்கை நடந்தால், அந்தப் பயிர்களும், இதே போன்ற மலடான விதைகளைத்தான் உற்பத்தி செய்யும்'.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்...?'

'இந்த விதைகள் அமோக விளைச்சலைக் கொடுக்கும் என்றும், அதிக மகசூலைத் தரும் என்றும் சொல்லப்படுவது ஓரளவு

உண்மையென்றாலும், ஒருமுறை அந்த விதைகளைப் பாவித்து அமோக விளைச்சலைப் பெற்றால், அவற்றின் விதைகளைப் பாவித்து அடுத்தபோகம் பயிர் செய்யமுடியாது. காரணம் இவை முளைக்கும் திறனற்றவை. இதனால் விவசாயிகள் அனைவரும் விவசாய விதைகளுக்காக, பன்னாட்டுக் கம்பனிகளில் தங்கியிருக்க வேண்டும்’.

‘அப்படியா? என்ன அநியாயம் இது..!’

‘மாள்சாண்டோ போன்ற விதை நிறுவனங்கள் தாங்கள் விற்கும் விதைகளில் Terminator என்ற தொழில் நுட்பத்தை பயன்படுத்துகின்றன. இதனால் இந்த விதைகளிலிருந்து விளையும் தானியங்களிலிருந்து பெறப்படும் விதைகளைக் கருமுளை இருக்காது.’

‘மலட்டு விதைகளை வாங்கி விவசாயம் செய்பவர்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் போகட்டும். எங்களைப் போன்றவர்கள் பாரம்பரிய முறையில் விவசாயம் செய்யலாமல்லவா?’

‘இதில்தான் பெரும் சிக்கல் உள்ளது. உதாரணத்திற்கு, ஒருவர் பாரம்பரிய முறையில் கத்தரிக்காய் சாகுபடி செய்கிறார் என வைத்துக் கொள்வோம். அடுத்த வயலில், இன்னொருவர் மரபணு மாற்றப்பட்ட கத்தரிக்காய் சாகுபடி செய்தால் பாரம்பரிய முறையில் விளைந்த கத்தரிக்காய் விதைகளிலும், மரபணுமாற்றம் நிகழ்ந்துவிடும்’.

‘அதெப்படி...?’

‘மகரந்த சேர்க்கை மூலம் தான், கத்தரிப் பூ, கத்தரிக்காயாக மாறமுடியும். மரபணு மாற்றப்பட்ட கத்தரி வயலில் இருந்து மகரந்த மணிகள், காற்று மூலம் அல்லது தேனீக்கள் மூலம் பாரம்பரிய வயலுக்கு பரம்பி, மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெறும். இதனால் பாரம்பரிய வயலிலும் மரபணு மாற்றப்பட்ட கத்தரிக்காய்கள்தான் உற்பத்தியாகும். ஒரு முறை இப்படி மரபணுக்கள் மாறிவிட்டால், அந்த மாற்றத்தை நீக்க முடியாது.’

‘ஒட்டுமொத்த விவசாயிகளும் பன்னாட்டு கம்பனிகளின் மரபணு மாற்றப்பட்ட விதைகளை வாங்க மறுத்தால்..?’

‘இப்படியான ஒரு எதிர்ப்பு நிலை இந்தியாவில் ஏற்பட்டது. விதை நிறுவனங்கள் அசரவில்லை. பதிலாக, விவசாயிகளுக்கே அவர்கள் ‘செக்’ வைத்து ஆட்டத்தை துவங்கினார்கள்.’

‘எப்படி...?’

‘ஒரு கிராமத்தில் ஒருசில விவசாயிகளுக்கு மூளைச்சலவை செய்து, மரபணுமாற்றப்பட்ட விதைகளை இலவசமாகக் கொடுத்து, விவசாயம் செய்வதற்கான செலவையும் தருவதாக, சில வருடங்களுக்கு ஒப்பந்தம் போடுவார்கள். அவர்களும் ஆங்காங்கே மரபணுமாற்றப்பட்ட விதைகளை விதைத்து பயிர் செய்வார்கள். இவை விளைந்து பாரம்பரிய பயிர்களிலும் பார்க்க அதிக விளைச்சலைக் கொடுக்கும். இதேவேளை இவர்களின் மரபணுமாற்றப்பட்ட பயிர்களிலுள்ள மகரந்தமணிகள், அடுத்த வயலுக்கு பரவி பாரம்பரிய பயிர்களின் மரபணுவை மாற்றிவிடும். மொத்தத்தில் சிலவருடங்களுக்குப் பின்னர், கிராமத்திலுள்ள எல்லாப் பயிர்களும் கரு முளைகளற்ற, மலட்டு விதைகளையே உற்பத்தி செய்யும். இந்த நிலையில், எல்லா விவசாயிகளும் விதை தானியங்களுக்காக விதை நிறுவனங்களையே தங்கி இருக்கவேண்டும். அப்போது அவர்கள் சொன்னதுதான் விலை.’

‘Terminator தொழில்நுட்பத்தை பயன்படுத்தி உருவான மரபணுமாற்றப்பட்ட பயிர்கள் வளர்ந்து, மலட்டு விதைகளை உற்பத்தி செய்தால், விதை வியாபாரிகள் எப்படி முளைக்கக்கூடிய விதைகளை உற்பத்தி செய்து விற்கிறார்கள்?’ இளைஞனின் இந்த சந்தேகமும் கேள்வியும் நியாயமானதே.

‘இதுதான் அவர்களது திறமை. இந்த சூக்குமம் வெளியே தெரிந்தால் அவர்களது வியாபாரம் படுத்துவிடும். இதை அவர்கள் படு இரகசியமாக வைத்திருப்பார்கள்.’

‘சரி...!’

‘பலவருட ஆராய்ச்சியின் பின்னர் விருத்தி செய்யப்பட்ட தாவரங்கள் அவர்களிடம் இருக்கும். அவற்றை மூடிய வயலில் விதைத்து, கட்டுப்பாடான முறையில் மகரந்தச் சேர்க்கை நடத்துவார்கள். அந்தப் பயிர்கள் ‘முளைக்கக்கூடிய’ மலட்டு

விதைகளைக் கொடுக்கும். அந்த விதைகளையே அவர்கள் விற்பார்கள்.’

‘ஆனால் அதில் விளைந்த விதையை, அடுத்த போகம் விவசாயிகள் விதைத்தால் அவை முளைக்காது, அப்படித்தானே...? கிட்டத்தட்ட F1, F2 கலப்பின விதைகளைப்போல, என்று சொல்லுங்களேன்’

‘இதில் ஒரு சிறிய திருத்தம். F1, F2 கலப்பின விதைகள் மலட்டு விதைகளல்ல. இந்த விதைகள் அடுத்த போகமும் முளைக்கும். ஆனால் இவை F3, F4 என மேலும் கலப்படைவதால் முதல்போக விளைச்சலைக் கொடுக்காது. இதனால் இதை விதைத்தவர்களும், விதை தானியங்களுக்காக விதை நிறுவனங்களையே நம்பியிருக்க வேண்டும்.’

நேரம் நான்கு மணியாகி விட்டது. பல விடயங்களைப் பேசிய, பின்னர், வசதியான ஒரு நாள் லெபனான் நடன நிகழ்ச்சிக்கு போக அழைப்பு விடுத்து அவர்கள் விடை பெற்றார்கள். உண்மைதான். லெபனானியர்களின் நடனம் மிக அழகானது. அவர்களின் ‘பெலி டான்ஸ்’ (Belly Dance) காண கோடி கண்கள் வேண்டும். அவர்களின் இசையும் பக்க வாத்தியங்களும் மனதைக் கிறங்க வைக்கும். ஆனால், இன்றிரவு லெபனான் மலைகளில் வளரும் தாவரங்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தரவேற்றி நாளை அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அத்துடன் மனைவியும் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொள்வாள். கொழுப்புச் சாப்பாட்டை கையாலும் தொடுவதில்லை என்று சத்தியம் செய்யாத குறையாக அவளுக்கு கதை சொல்ல வேண்டும். இத்தகைய அலைக்கழிவுகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள, மாலை நேர தூக்கத்துக்கு ஆயத்தமானர் வீரசிங்கம்.

‘விலாங்கு மீன்கள்’

அந்த முடிவில் அவருக்கு உடன்பாடில்லை...! அதற்கும் மேலால், அந்த முடிவைத் தீர்மானித்தவர்களில், அவரும் ஒருவர் என்பது, அவரது மனதைச் சுட்டெரித்தது. மற்றவர்களுடன் ஒத்துப் போவதென்றால், போலிகளுக்குத் துணை போவதுதானோ...?

‘அபோர்ஜினி’ என்றழைக்கப்படும் ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகளுக்கு அரசு நிறுவனங்கள், மற்றும் கல்விச்சாலைகளில் பல சலுகைகள் உண்டு. ஆனால் இந்த உதவிகள் உண்மையான ஆதிவாசிகளைச் சென்றடைவதில்லை என்ற கசப்பான உண்மை, பலருக்குத் தெரிவதில்லை. இதற்கான ‘சட்டப் புழைவாய்’களைப் புரிந்துகொள்ள, பரமலிங்கத்துக்கு அதிக காலம் செல்லவில்லை. சொந்த மண்ணில் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு, இனக்கலவரம் என்ற பெயரால் உடமைகள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, அகதியாக ஆஸ்திரேலியா வந்தவர் பரமலிங்கம். அந்த வேதனை இன்றும் அவரை வாட்டுவதால், ஆதிவாசிகளுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளை, அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகள் நாடோடிகளாக வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்? என்பது பற்றி பல கதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. சுமார் நாற்பத்தையாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியாவிலிருந்து வந்திருக்கலாமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. கடுமையான வறட்சியினால் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின் காரணமாக, பிழைப்புக்காக புதிய பூமி தேடி, இந்தோனேசியத் தீவுகளின் வழியாக இவர்கள் ஆஸ்திரேலியா நோக்கி

வந்தவர்கள் என்ற கருத்தும் உண்டு. 1974ம் ஆண்டு, நியூசவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தின் 'முங்கு குளத்தருகில்' (Mungo Lake) கண்டெடுக்கப்பட்ட மனிதச் சுவடுகளின் மரபணுக்கள், இந்திய பழங்குடியினரின் சாயலை ஒத்திருந்ததாக அறிவியல் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆஸ்திரேலிய ஆதிவாசிகள் மத்தியிலே பல பேச்சுமொழிகள் உண்டு. இவர்கள் ஆதிகாலத்தில் தனித்தனி குழுக்களாக, தொடர்பின்றி வாழ்ந்ததினால் இது ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவர்களின் தோற்றத்தில் தமிழ்ப் பழங்குடி மக்களின் சாயல், மற்றும் சடங்கு சம்பிரதாயம் என்பன பெரிதும் ஒத்திருப்பதுடன், பேச்சுமொழிகளில் தமிழ் மொழியின் வேர்ச் சொற்களும் கலந்திருக்கின்றன. இதனால், அகண்டு பரந்த ஆஸ்திரேலியாக் கண்டத்தின் ஒரு மூலையிலே, திராவிட தேசமொன்றை பரமலிங்கம் கற்பனை பண்ணி, மகிழ்ந்த காலங்களும் உண்டு.

முதல் முறையாக பரமலிங்கம் பணிபுரியும் கல்விச் சாலைக்கு ஒரு ஆதிவாசி இளைஞன் படிக்க வந்தான். சப்பை மூக்கும் இருண்ட உருவமுமாக அவன், தம்பித்துரை அண்ணரின் மகன் இராசதுரையை 'அச்சுஅசலாக' ஒத்திருந்தான். அடுத்த ஆண்டு அதே சாயலில் இன்னும் சிலர் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் அனைவரும், கல்வி வசதிகளற்ற சூழலில், புதர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்தவர்கள் என, அழைத்துவந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் சொன்னார்கள். இதனால் விரிவுரைகளுக்கு அப்பால், அறிவியல் பாடங்களில் அவர்களுக்கு உதவி தேவைப்பட்டது. இந்தப் பணிக்கு கல்விச்சாலை பரமலிங்கத்தை நியமித்தது. 'நியமித்தது' என்பதிலும் பார்க்க, கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதே சரியாக இருக்கும். இதற்கும் காரணம் உண்டு. கல்விச்சாலையில் அந்த வருடம் கொண்டாடப்பட்ட ஆஸ்திரேலிய தினக் கொண்டாட்டத்தில் ஆதிவாசிகளின் நடனம் இடம் பெற்றது. கன்னத்திலும் நெற்றியிலும், உடம்பிலும் திருநீற்றால் குறிவைப்பது போன்று, வெள்ளை நிற மண்ணைக் குழைத்துப் பூசிக்கொண்டு, கையிலே யூக்கலிப்ரஸ் மரக் கிளைகளைகளுடன் ஆதிவாசிகள் அரங்கிற்கு வந்தார்கள். Didgeri-doo எனப்படும் நீண்ட, நாதஸ்வரம் போன்ற, குழாய்

வடிவில் அமைந்த கருவி, இசை எழுப்பியது. Clapping Sticks தாளம் போட்டது. வாத்திய இசையும் தாளமும் இணைந்த ஒரு உச்ச நிலையில், ஆட்டக்காரர்கள் பார்வையாளர்கள் மத்தியில் ஆடத் துவங்கினார்கள். பரமலிங்கம் சிறு வயதில் பாட்டுக் காவடியும் கரகமும் பழகி, ஊர்க் கோவில்களில் ஆடி அசத்தியவர். ஆதிவாசிகளின் தாளத்துக்கு கால்கள் துருதுருக்க, தன்னை மறந்து அவரும் ஆடத்துவங்கினார். இதைக் கண்ட வெள்ளையர்கள் அதையும் இதையும் முடிச்சப் போட்டு 'கொமன்ற்' அடித்தார்கள். வேறு சிலர் வீரசிங்கத்தின் ஆட்டத்தை ரசித்தார்கள். இதிலிருந்து ஆசிவாசிகளுடன் நல்ல நட்பு, பரமலிங்கத்துக்கு ஆரம்பமாகியது.

அபோர்ஜினி மக்கள், இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்பவர்கள். ஆஸ்திரேலிய மண்ணின் மைந்தர்கள். இவர்களுக்கு மட்டுமே ஆஸ்திரேலியா கண்டம் முழுவதும் சொந்தமானது. இருப்பினும், சுவாத்தியம் காரணமாக ஆஸ்திரேலியாவின் வெப்ப வலயங்களான வட பிராந்தியம் (NT) குவீன்ஸ்லாந்து (QLD) நியூசவுத்வேல்ஸ் (NSW) மாநிலங்களில் மட்டும் செறிந்து வாழ்கிறார்கள். இயற்கையே தம்மைக் காக்கும் தெய்வம் என்றும், அங்கிருந்தே தமது மூதாதையர்கள் தம்மை ஆசீர்வதிப்பதாகவும் எண்ணுகிறார்கள். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் எங்கும் தங்களை மீறிய ஒரு சக்தி நிறைந்திருப்பதாகவும் நம்புகிறார்கள்.

அபோர்ஜினி ஆதிவாசிகளைத் தவிர, இன்னுமொரு ஆதிவாசிகள் கூட்டமும் ஆஸ்திரேலிய, 'ரொரஸ்ரேட் தீவில்' (Torres Strait Island) வாழ்கிறார்கள். மீன் பிடிப்பதில் வல்லவர்களான இவர்கள் ஆஸ்திரேலியாவின் குவீன்ஸ்லாந்து மாநிலத்துக்குச் சொந்தமான, பொலினீசிய, ரொரஸ்ரேட் தீவுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அபோர்ஜினி மக்களுடன் ஒப்பிடும்போது எண்ணிக்கையில் மிகவும் குறைந்தவர்கள். கால ஓட்டத்தில், ரொரஸ்ரேட் தீவகத்தினரும் வெள்ளையர்களின் அரசால், தனி அடையாளம் உள்ளவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டு, ஆஸ்திரேலிய பூர்வ குடிமக்களுக்குரிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. எனவே ஆஸ்திரேலிய பூர்வ குடிமக்கள். என்பது, சட்ட ரீதியாக அபோர்ஜினி, மற்றும் ரொரஸ்ரேட் தீவகத்தினர் (Torres Strait Islanders) என்று கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

அபோர்ஜினி ஆதிவாசிகள், 'பூமரங்' (Boomerang) எனப்படும் ஒரு கருவியை, வேட்டைக்குப் பயன்படுத்துவார்கள். குத்துமதிப்பாக இது, 120 பாகை கோணத்திலமைந்த, ஒரு வளைந்த தடி. இது அபோர்ஜினிகளுக்கே உரித்தான தனித்துவமான வேட்டையாடும் கருவி. இதை எறிந்தால் இலக்கைத் தாக்கிய பின்னர் எறிந்தவனிடம் தானாகவே வந்துவிடும். 'பூமரங்'கை ஒத்த ஒரு வளைந்த தடி பண்டைய தமிழரால் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதற்குப் பெயர் 'வளரி'. ஓடித் தப்பிப்பவர்களை பிடிப்பதற்கும், கால் நடைகளை திருடிச் செல்லும் திருடர்களைப் பிடிக்கவும், பண்டைய தமிழரால் இது பயன்படுத்தப்பட்டதாம். உசாத்துணை நூல் தகவல்களின்படி, வளரிக்கு ஒத்த ஆயுதங்களை வளைதடி, பாறாவளை, சுழல்படை, படைவட்டம் என்று அழைத்தனராம். வளரிகள் பல்வேறு அமைப்பில் அமைந்திருக்கும். வளரிகளை இரும்பிலும் செய்வார்கள். சில வளரிகளின் விளிம்புகள் பட்டையாக கூராக இருக்கும். கால்களுக்குக் குறிவைத்து சுழற்றி, விசிறி, வளரியை வீசிவிட வேண்டும். பட்டையான கூரான வளரியை வீசினால் சுழன்று கொண்டே சென்று, வெட்டுப்படக் கூடிய இலக்காக இருந்தால் அவற்றைச் சீவித்தள்ளி விடும். ஆனால் ஓடுபவர்களை உயிருடன் பிடிக்க, மரத்தால் ஆன வளரியை மாத்திரம் பயன்படுத்துவார்கள். இதில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், பூமராங்போல, வளரி எறிந்தவனிடம் மீண்டும் வருவதில்லை.

கோடுகளாலான ஓவியங்கள், அபோர்ஜினிஸ் சமூகத்தின் கலாசார அடையாளங்கள். ஆதிகாலங்களில் ஓவியங்களை கற்பாறையில் வரைந்தார்கள். இப்பொழுது இவர்களின் ஓவியங்கள் துணியிலும் மரப் பலகையிலும் கிடைக்கின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான Rock Art எனப்படும் ஓவியங்களும், மரப்பட்டையில் வரைந்த Bark Art எனப்படும் ஓவியங்களும், ஆதிவாசிகளின் தேசியப் பூங்காக்களில் UNESCO உதவியுடன் இன்றும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

இத்தகைய ஓவியக்காட்சி ஒன்றுக்கு அபோர்ஜினி மாணவர்கள் பரமலிங்கத்தை அழைத்திருந்தார்கள். ஓவியக் காட்சி முடிந்த

பின்னர் அபோர்ஜினி சமூகத்துடன் சேர்ந்து வாழும் சந்தர்ப்பம் பரமலிங்கத்துக்கு வாய்த்தது.

அன்று முழு நிலவு. அதுவும் சித்திரைப் பூரணை!

அன்றைய தினத்தை தங்களின் மூதாதையர்களின் தினமாக ஆட்டம் பாட்டத்துடன் அநுஷ்டித்தார்கள். பகல் முழுவதும் ஒருவித போதை மயக்கத்திலும் உறக்கத்திலும் இருந்தவர்கள், மாலையானதும் 'யுக்கலிப்ரஸ்' மரத்தின் கீழ் ஒன்றுகூடினார்கள். கருக்கல் நேரத்தில், பைன்மர ஊசி இலைகளையும், யுக்கலிப்ரஸ் இலைகளையும் எரித்துப் புகைபோட்டு, பாட்டுப் பாடினார்கள். வேட்டைக்குச் சென்ற இளைஞர்கள் கொழுத்த 'கங்காரு'க்களை தோளில் சுமந்து வந்தார்கள். அவற்றைத் தோலுடன் நெருப்பில் கருக்கி, யுக்கலிப்ரஸ் இலைகளை எரித்த புகையில் பதப்படுத்தி, மூதாதையர்களுக்கு படைத்தார்கள். அதன் பின்னர் விருந்தும் ஆட்டமும் துவங்கியது. இப்படியான ஒரு சூழலில், அபோர்ஜினி குழுத் தலைவரை, மாணவர்கள் பரமலிங்கத்துக்கு அறிமுகம் செய்தார்கள். அப்போது இயல்பாகவே அபோர்ஜினி மக்களின் வரலாறு பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

'தன்னுடைய பெயர் அக்காமா (Akama) திமிங்கிலத்தின் பலம் கொண்டவன் என்பது அதன் பொருள்' என்று, தன்னை அறிமுகப் படுத்தினார். அவர் ஒரு பழுத்த அநுபவசாலி என்பது பேச்சில் தெரிந்தது. 'பாம்' மர இலை ஒன்றால் காத்து விசிறியபடி, தங்களது வரலாற்றில் நடந்த சோக அத்தியாயங்களை, தனக்குத் தெரிந்த உடைந்த ஆங்கிலத்தில் சொல்லத் துவங்கினார்.

'1770ம் ஆண்டு கப்டன் குக் (Captain Cook) ஆஸ்திரேலியாவில் காலடி வைத்ததைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பிரித்தானியர்களின் வருகை (1788), ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கையை முற்றிலும் புரட்டிப் போட்டது. முதலில் குற்றவாளிகளும் அவர்களின் காவலர்களும் பிரித்தானியாவில் இருந்து அனுப்பப்பட்டார்கள். பின்னர் பிரித்தானியாவில் வாழ இலாயக்கற்ற காவாலிகளும், 'கடைப்புலி'களும் வந்தார்கள். வரும்போது அவர்கள் 'சும்மா' வரவில்லை! விஷக் காய்ச்சல், அம்மை போன்ற நோய்களையும் கொண்டு வந்தார்கள். அதுவரை ஆதிவாசிகளிடம் இல்லாத பால்

வினை நோய்களை, பரப்பியவர்களும் வெள்ளையர்களே. காலப் போக்கில் நாடு விருத்தியடைய, ஐரோப்பிய வெள்ளையர்களின் குடியேற்றம் படிப்படியாக ஆரம்பமாகியது.

‘ஆதிவாசிகளின் விஷயத்தில், குடியேறியவர்களின் மன ஓட்டம் எப்படி இருந்தது?’

‘இங்குள்ள விலங்குகளையும் எங்களையும் அவர்கள் பிரித்துப் பார்க்கவில்லை. அதுவரை நாங்கள் மீன் பிடித்த, வேட்டையாடிய இடங்களிலிருந்து எங்களைத் துரத்தி அடித்தார்கள். எங்களின் பூர்வீக நிலங்களை புடுங்கி, அங்கு பாரிய விவசாய, மற்றும் விலங்குப் பண்ணைகளை அமைத்தார்கள்’.

‘இந்த நாட்டின் பூர்வீக குடிமக்கள் என்ற வகையில், இதை நீங்கள் எதிர்க்கவில்லையா?’

‘வில் அம்பு வைத்துக் கொண்டு எமது மூதாதையர்கள் போராடினார்கள். ஆனால் வெள்ளையர்கள், குருவி சுடுவது போன்று அவர்களைச் சுட்டுக் கொன்றார்கள்’.

ஐயோ, கடவுளே...!

சிறிது நேரம் கண்களை மூடி மௌனமானார் பெரியவர். தமது மூதாதையர்கள் அநுபவித்த கொடுமைகள் அவர் நினைவில் வந்திருக்க வேண்டும். திடீரென அருகிலிருந்த பியர் காளை உடைத்து ஒரே மடக்கில் குடித்தவர், மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

‘குடியேற வந்தவர்களுக்கு கேளிக்கை வேண்டுமல்லவா? ஆங்காங்கே பாரிய மதுசாலைகளை நிறுவினார்கள். இறைச்சிக் காக வேட்டை நாய்களுடன் குதிரையிலே மிருகங்களைத் தேடி காட்டுக்குச் சென்றவர்கள், வேட்டையாடிய குஷியில் மிருகங்களுடன் மிருகங்களாக ஆதிவாசிகளையும் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். அபோர்ஜினிகளைச் சுட்டுக் கொல்வது வெள்ளையர்கள் மத்தியில், அப்போது ஒரு வீர விளையாட்டாக கணிக்கப்பட்டது. மாலை வேளைகளில் வேட்டையாடிய மிருகங்களை நெருப்பில் வாட்ட, அவர்கள் திறந்த வெளியில் கூடுவார்கள். அங்கு அதிக எண்ணிக்கையில் ஆதிவாசிகளைச் சுட்டவர், ஹீரோவாகக் கணிக்கப்படுவார்.’

இதைச் சொல்லும் போது உணர்ச்சி வசப்பட்ட பெரியவர், சிறிது சங்கடத்துடன் எழுந்து, சிறுநீர் கழித்து வருவதாகச் சொல்லி பற்றைக்குள் போய் வந்தார்.

மது, மற்றும் போதைப் பொருள்கள், அபோர்ஜினிஸ் சமுதாயத்தை அழித்தொழித்த சமாச்சாரங்கள். இவை மோசமான உடல் ஊனத்தை ஏற்படுத்தி அவர்களின் சராசரி வாழ்க்கைக் காலத்தை அரைவாசியாகக் குறைத்தது என புள்ளி விபரம் சொல்கிறது. பெரியவர் அக்காமாவுடன் பேசிய ஒரு மணித்தியால நேரத்துக்குள், அவர் ஆறு பியர் கான்களை அசாஸ்டாக காலி பண்ணியதை பரமலிங்கம் அவதானித்தார். எனவே மது பாவனைப் பழக்கம் பற்றி அக்காமாவிடம் கேட்டார்.

‘ஒரு சமூகத்தை ஏமாத்திப் பிழைக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களை போதைக்கு அடிமையாக்க வேண்டுமென்பார்கள். எங்கள் விஷயத்திலும் அவர்கள் இதைத்தான் செய்தார்கள். வெள்ளையர்கள் பெரும்பாலும் குடியை, கொண்டாட்டத்துடன் நிறுத்திக் கொள்வார்கள். ஆனால் எங்களால் அதிலிருந்து வெளியேற முடியவில்லை. அவர்கள் எமக்கு பழக்கிய குடி, எங்கள் வாழ்வின் மரணத்தின் குடி...’ என வெள்ளையர்கள் மேலே முழுக் குற்றத்தையும் சுமத்திய பெரியவரை, சைகையால் நிறுத்தி, ‘வெள்ளையர்கள் வருவதற்கு முன்பு ஆதிவாசிகள் மத்தியில் போதைப் பழக்கம் இருந்ததில்லையா?’ எனக் கேட்டார் பரமலிங்கம்.

‘ஆதிகாலம் தொட்டு, சில தாவரங்களின் வேர்களையும், விதைகளையும், இலைகளையும் உடலில் கிளர்ச்சி ஊட்டுவதற்காக நாங்கள் உண்பதுண்டு. ஆனால் அவை போதைப் பொருள்கள் அல்ல...’

இந்த சந்தர்ப்பத்தில், பெரியவரின் உரையாடலில் பக்குவமாக நுழைந்த மாணவன் மேலே தொடர்ந்தான். ‘நமது மூதாதையர்கள் பாவித்த இலைகளும் விதைகளும், இந்தியர்களின் வெற்றிலை பாக்கைப் போன்றவை. ஆனால் வெள்ளையர்கள், எமது மூதாதையர்களை படிப்பறிவு இல்லாத சோம்பேறிகளாக்க, மதுவையும் போதைப் பொருள்களையும் தாராளமாக அறிமுகம்

செய்தார்கள். அதற்கும் அப்பால், மதுவை தொடர்ந்து வாங்குவதற்கு, பல கொடுப்பனவுகளையும் பண உதவிகளையும் தாராளமாக கொடுத்தார்கள்’.

‘ஓ...! நல்ல அரசியல்தான்’.

‘நில உரிமைகளுக்குப் போராடாதவாறு ஆதிவாசி இளைஞர்களை தங்கள் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பது அப்போது வெள்ளையர்களுக்கு அவசியமாயிற்று. இதற்காக எங்கள் பதின்ம வயது இளவல்களுக்கு, மதுவை மட்டுமல்ல, மேலதிக போதைக்காக Gasoline, Paint Thinner போன்ற வேதிப் பொருள்களை நுகரப் பழக்கியவர்களும் அவர்களே’ என அவன் ஆத்திரப்பட்டான்.

அவன் இதைச் சொல்லும்போது ஈழத் தமிழர் மத்தியில் மதுவும், போதைப் பொருள்களும், திட்டமிட்ட வகையில் அறிமுகம் செய்யப்படுவதை நினைத்து, பரமலிங்கம் உணர்ச்சி வசப்பட்டார்.

ஆஸ்திரேலியாவில் வாழும் பல்லின சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது அபொர்ஜினி சமூகத்தின் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, வாழ்க்கைத் தரம், என்பன இன்றும் மிகவும் கீழ் நிலையிலேயே உள்ளன. இதனால் இளைஞர்கள் மத்தியில் குற்றச் செயல்கள் அதிகமாவதால், பொலீசாரால் கைதுசெய்யப்படும் வீதமும், ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாக உள்ளது. விகிதாசார எண்ணிக்கையின்படி சிறையிலிருப்போரில் அதிகமானோர் அபொர்ஜினிஸ் மக்களே என புள்ளி விபரம் சொல்கிறது. சிறையில் இவர்கள் காவலர்களால் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவதும், சிறை மரணங்களும் இன்றும் நடக்கின்றன.

காலம் எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. சர்வதேச மனித உரிமை அமைப்புக்கள் ஆதிவாசிகளுக்கு ஆதரவாக குரலெழுப்ப துவங்கினார்கள். வெள்ளையர்களின் அரசுக்கு எதிராக இவர்களின் எதிர்ப்புக்கள் படிப்படியாக வலுவடைய, பூர்வ குடிமக்களுக்கு தாங்கள் செய்த அநீதிகளை, மெல்ல மெல்ல ஒத்துக்கொள்ளத் துவங்கினார்கள். இருந்தாலும் ஆஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பில், மண்ணின்

மைந்தர்களான பூர்வகுடிமக்களுக்கு, இன்றுவரை முறையான அங்கீகாரம் வழங்கப்படவில்லை என்பது கசப்பான உண்மை. பல்வேறு இழுபறிகளுக்கு மத்தியில் 1990ம் ஆண்டு 'பூர்வீக காணி உரிமைச் சட்டம்' (Native title rights) வெள்ளையர்களின் அரசால் இயற்றப்பட்டது. இதன் தொடர்ச்சியாக, 2008ம் ஆண்டு, அப்போதைய பிரதமர் கெவின்-ரட், அபோர்ஜினி ஆதிவாசிகளிடமிருந்து, பலவந்தமாக பிரிக்கப்பட்ட குழந்தைகளுக்காக, பாராளுமன்றத்தில் மன்னிப்புக் கோரினார். காலம் கடந்து கேட்கப்பட்ட இந்த மன்னிப்பை, அபோர்ஜினிகள் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்பதை அறிய சமயம்பார்த்து கொக்கிபோட்டார், பரமலிங்கம்.

'வெள்ளையர்களுக்கு காமம் தலைக்கேறும்போது, அதற்கு வடிகால் அமைக்க முடியாதவர்கள், ஆதிவாசி பெண்களுடன் வல்லுறவு கொண்டார்கள். இதனால்தான் வெள்ளைத் தோலும், சப்பை மூக்கும் கொண்ட 'கலப்பினம்' உருவாகியது. வெள்ளைத் தோல் குழந்தைகள், கறுப்பு நிற ஆதிவாசித் தாயுடன் வாழ்வதை, வெள்ளையர்கள் விரும்பவில்லை. இதனால், பெரும்பாலான கலப்பின குழந்தைகள், ஆதிவாசி பெற்றோரிடமிருந்து களவாடப்பட்டார்கள். சிலர் பலவந்தமாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள்.

'கொடுமைதான், வெள்ளையர்கள் பாராமுமன்றத்தில் மன்னிப்புக் கோரியது, இந்தக் குழந்தைகளுக்காகவா'?

'ஆம், இவர்களுக்காகத்தான். ஆனால் இதில் சுவராஸ்யமான விஷயம் என்னவென்றால், 'களவாடப்பட்ட குழந்தைகள்' என அழைக்கப்பட்ட இவர்களின் சந்ததியினரே, பின்னர் வெள்ளையர்களின் அரசுக்கு தலையிடயாய் இருப்பார்கள் என, வெள்ளையர்கள் அப்போது நினைக்கவில்லை'.

'அதெப்படி'? கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்...

பரமலிங்கத்தின் கேள்வியை பெரியவர் காதில் வாங்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு பெரிய பியர் காளை உடைத்து ஒரே மூச்சில் குடித்தவர், வெறுப்புடன் காளை நகக்கி எறிந்தார். பின்னர் சிறுநீர் கழிக்கவேன எழுந்து, தள்ளாடியபடி பைன் மரத்தின் பின்னே

ஓதுங்கினார். இதனால், பெரியவர் வரும்வரை காத்திராமல், இன்னொரு மாணவன் அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து சொல்லத் துவங்கினான்.

‘கலப்பின குழந்தைகள் தூர இடங்களிலுள்ள விடுதிகள், மற்றும் தேவாலயங்களில், பெற்ற தாயுடன் தொடர்பற்ற வகையில் வளர்க்கப்பட்டார்கள். அங்கு அவர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டப்பட்டு, ஆங்கில கலாசாரத்தில் வாழப் பழக்கப்பட்டது.’

‘குழந்தைகளின் தாய் அபோர்ஜினியாகவும், தந்தை முன்பின் தெரியாத வெள்ளையனாகவும் இருந்தது போல, தாய் வெள்ளைக்காரியாகவும் தந்தை அபோர்ஜினியாகவும் இருந்ததுண்டா?’

பரமலிங்கத்தின் இந்தக் கேள்விக்கு அதிரச் சிரித்தான் மாணவன்.

‘குடியேறிய வெள்ளைக்காரிகள், தங்களை எஜமானிகளாகவும் புனிதமானவர்களாகவும் கருதினார்கள். கறுப்பு நிறம், அவர்களுக்கு அழுக்கின் அடையாளம். அவர்கள் எப்படி அபோர்ஜினி ஆணுடன் உடலுறவு கொண்டிருக்க முடியும்? அதுமட்டுமல்ல குடியேறியவர்களுள் அதிக எண்ணிக்கையில் ஆண்கள் இருந்ததினால் வெள்ளைக்காரிகள் உடலுறவுக்காக வெளியே போகவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை’ என்றவன், பரமலிங்கத்தின் றெஸ்போன்ஸுக்கு காத்திராமல், கலப்பின குழந்தைகள் பற்றிய விஷயத்துக்கு வந்தான்.

‘கலப்பினக் குழந்தைகள் மேற்கத்திய சூழலில் வளர்ந்து கிறிஸ்தவர்கள் ஆனார்கள். இவர்களுள் எவருமே பின்னர் கறுப்பு நிற, அபோர்ஜினி சமூகத்தில் கலந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களை மணந்து ஆங்கிலேயர்களாகவே வாழத் துவங்கினார்கள். இவர்களுக்கு இருந்த அபோர்ஜினி அடையாளம், சப்பை மூக்கு மட்டுமே. நிறம், பேச்சுமொழி உட்பட மற்றையனவெல்லாம் பெரும்பாலும் வெள்ளையர்களதே.’

‘இவர்களுள் சிலர் எமது கல்விச் சாலையிலும் படிக்கிறார்களே? நான் அறிந்தவகையில் இவர்கள் படுபயங்கர பச்சோந்திகள்’ என வெறுப்பை உமிழ்ந்தார் பரமலிங்கம்.

‘உண்மைதான். கால ஓட்டத்தில் அழுத்தங்களைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத வெள்ளையர்களின் அரசு, ஆதிவாசிகளுக்கு பல சலுகைகளை அள்ளித் தெளித்தார்கள். ஆனால் இன்றுவரை இந்தச் சலுகைகளை அநுபவிப்பது பெரும்பாலும் கலப்பின அபோர்ஜினி சந்ததியினரே’.

‘இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது? புரியும்படி விளக்கமாகச் சொல்லு’ என தூபம் போட்டார் பரமலிங்கம். இது சம்பந்தமாக கல்விச்சாலை மட்டத்திலே நடப்பனவற்றை, பரமலிங்கம் அறிவார். இருப்பினும், பாதிக்கப்பட்ட அபோர்ஜினி இளைஞன், இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறான் என்பதை அறிய, இவ்வாறு கேட்டார்.

‘பாம்புக்கு வாலும் மீனுக்கு தலையும் காட்டும் விலாங்கு மீன் ரகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள். கலப்பின, அபொர்ஜினி சந்ததியிலுள்ள பலருக்கு, முப்பாட்டி அல்லது கொள்ளுப்பாட்டி மாத்திரம் கறுப்பு நிற, தூய அபோர்ஜினி பெண்ணாக இருப்பார். இதே வேளை, பாட்டியின் சந்ததியினர் வெள்ளையர்களை மணம் முடித்திருப்பார்கள்....!’

‘ஓ...!’ என ஆச்சரியப்பட்டார் பரமலிங்கம்.

‘இதிலுள்ள இன்னொரு சுவராசியமான விஷயம் என்னவென்றால், இவர்கள் அனைவரும் தங்கள் இரத்தத்தில் இன்னமும் அபோர்ஜினி மரபணு இருப்பதாக உரிமை கோரி, அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளதே!’

‘இதனால் இவர்களுக்கு என்ன லாபம்?’

‘மேற்கத்திய கலாசாரத்தில் கல்வி கற்று, முற்று முழுதாக ஆங்கிலேயர்களாக வாழும் இவர்களுக்கு, மேலதிகமாக அபோர்ஜினி சலுகைகளும், கொடுப்பனவுகளும் கிடைக்குமல்லவா?’

‘உஷாரான ஆக்கள்தான்! ஆஸ்திரேலிய அரசு இதை அங்கீகரித்ததா?’

‘ஆம், போராடிப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்களுள் சிறந்த சட்ட வல்லுனர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களே அபோர்ஜினி மக்களை பல சபைகளில் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தினார்கள். அதனால் அங்கீகாரம் பெறுவது இலகுவாயிற்று. அது மட்டுமல்ல,

இவர்களே அபோர்ஜினிகளின் உரிமைகளுக்காக உரத்துப் பேசி அரசியல் செய்தார்கள். இதில் பெரும்பாலும் இவர்களின் நன்மைகளே மேலேங்கி உள்ளன. ஆனால்...?”

‘ஆனால் என்ன? இது மனித சபாவம்தானே?’

‘இது எங்களை, இன்று வரை பாதிக்கின்ற விஷயம். பூர்வகுடி மக்களுக்காக, அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் கல்விக்கான புலமைப் பரிசில்களையும், வேலை வாய்ப்பு முன்னுரிமைகளையும் பெரும்பாலும் தட்டிச் செல்வது இவர்களே. இது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமா?’ என ஆத்திரப்பட்டான் மாணவன்.

அவனது கோவம் நியாயமானதே. இம்முறை கல்விச் சாலையில் கோரப்பட்ட பூர்வ குடிமக்களுக்கான கல்வி புலமைப் பரிசில்களுக்கு (Schlorship) ஏராளமான விண்ணப்பங்கள் வந்திருந்தன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை, அபோர்ஜினி ‘கலப்பினத்தவர்’களதே. கற்பூரம் அணைத்து சத்தியம் செய்தாலும், அவர்கள் அபோர்ஜினி என்று நம்ப முடியாதவர்கள். ஆனாலும் தாங்கள் ஒரு தூய அபோர்ஜினித் தாயின் சந்ததி என்று சான்றிதழ் சமர்ப்பித்தார்கள். ஆங்கிலச் சூழலில், வசதியாக வாழ்ந்த கலப்பின அபோர்ஜினிகளின் கல்விச் சான்றிதழ்களுக்கு முன்னால், புதர்களுக்கு மத்தியிலிருந்து வந்த ‘கறுப்பு’ அபோர்ஜினி மாணாக்கர்களின் விண்ணப்பங்கள் அடிபட்டுப்போயின.

‘வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களிலும் நிலமை இதுதான்... என ஆரம்பித்த இளைஞன், திடீரென நீண்டு வளர்ந்து, கிளை பரப்பி நின்ற, பைன் மரத்தை நோக்கி ஓடினான். அங்கு பெரியவர் அக்காமா உட்பட ஆண்களும் பெண்களும் போதை தலைக்கேறிய நிலையில், குப்புறப் படுத்திருந்தனர். சிலர் வாந்தி எடுத்தனர்.

அபோர்ஜினிகளின் இந்தக் குடி, வெள்ளையர்கள் பழக்கிய குடி! இதுவே இவர்களுள் பலர் அல்பாய்சில் போவதற்கான காரணம். கட்டுப்பாடற்ற இவர்களின் குடி உடலையும், கல்வியையும், பொருளாதாரத்தையும் தின்றுவிடுகிறது. பெரியவர் அக்காமாவையும் கோமாளியாக்கி விடுகிறது.

பரமலிங்கத்துக்கு முன்னால், பெரியவர்கள் போதையில் விழுந்ததை, மாணவர்கள் விரும்பவில்லை. இதனை அவர்களின் உடல்மொழி மூலம் பரமலிங்கம் புரிந்துகொண்டார். எனவே மெல்ல எழுந்து தனது தங்குமிடம் நோக்கி நடந்தார்.

கல்விச் சாலையில் பூர்வ குடிமக்களின் புலமைப் பரிசில்களைத் தீர்மானிக்கும் நிர்வாக சபையில், இம்முறை பரமலிங்கமும் ஒருவர். நிர்வாக சபை தீர்மானித்த முடிவில், அவருக்கு சிறிதும் உடன்பாடில்லை. இருந்தாலும் கொடுக்கப்பட்ட சான்றிதழ்கள் மற்றும் ஆவணங்களின்படி மற்றவர்களுடன் அவர் ஒத்துப்போக வேண்டியதாயிற்று. இதனால் புலமைப் பரிசில் கொடுப்பனவுகள், மற்றும் சலுகைகள் அனைத்தும், விதிகளின் பிரகாரம் கலப்பின அபோர்ஜினிகளுக்கு கொடுக்கத் தீர்மானித்தார்கள். இதுவே பரமலிங்கத்தின் மனவேதனைக்கும் தூக்கமின்மைக்கும் காரணமாயிற்று.

'தாங்கள் தாழ்த்தப் பட்டவர்கள், அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப் பட்டுள்ளோம் என கூப்பாடு போடுபவர்கள் அனைவரும், அதைவைத்து ஆதாயம் அடைந்தவர்களே' என்பார் முதுபெரும் எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. இது தமிழருக்கு மட்டுமல்ல, கலப்பின ஆதிவாசிகளுக்கும் எப்படி பொருந்துகிறது என வீரசிங்கம் நினைத்துப் பார்த்தார்.



என்.பி.கே.....!

அந்த சுற்று வட்டாரத்தில் உடையார் வளவைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை. அந்த அளவுக்கு வன்னி நிலப்பரப்பில் பிரபல்யமான குடும்பம் அது. மாங்குளத்தில் அவர்களுக்கு ஏராளமான நெல் வயல்கள் சொந்தமாக இருந்தன. இதற்கான நதி மூலத்தை பொன்னையா வாத்தியார் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சொன்னார். இலங்கையை ஆங்கிலேயர்கள் ஆண்ட காலத்தில் முடிக்குரிய காணிகளை முறைப்படி பதிவு செய்ய, உடையார் என்னும் பதவியை உருவாக்கினார்களாம். இவர்கள் ஊரிலுள்ள அரச காணிகளை ஆவணப்படுத்தும் போது, பத்தோடு பதினொன்றாக சில காணிகளை தங்களுடைய பெயர்களிலும் பதிவு செய்தார்களாம். இதனால் இவர்கள் பெருந்தொகையான காணிபூமிகளுக்குச் சொந்தக்காரர்களாகி நிலச்சுவாந்தர்களானார்கள்.

உடையாரின் பேரன் ஐயாத்துரை என்னுடன் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலை ஒன்றில் ஒன்றாகப் படித்தவன். நல்ல நண்பன். உடையார் குடும்பத்தின் ஒரே ஆண்வாரிசு. இதனால் குடும்பச் சொத்தைப் பாதுகாக்கவேன, பன்னிரண்டாம் வகுப்புடன் படிப்பை நிறுத்திவிட்டான். பின்னர் ஊர்ப் பாடசாலை ஒன்றில் மாணவ ஆசிரியராகி கால ஓட்டத்தில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகிவிட்டான். ஐயாத்துரையின் வீட்டில் எந்த நேரமும் உலை கொதிக்கும், அடுப்பில் ஏதோ ஒருவகை இறைச்சி அவிடும். வந்தவர்கள் அங்கு கை நனைக்காமல் போவதில்லை. அவ்வப்போது நானும்

குடும்பத்துடன் அவனுடைய வீட்டுக்குப் போய் விடுமுறையைக் கழிப்பதுண்டு. அவை மிகவும் மகிழ்ச்சியான நாட்கள்.

ஈழப் போராட்டம் துவங்கி, வன்னியில் போர் உக்கிரமான காலமது!

ஐயாத்துரை உடமைகளை இழந்து இடம் பெயர்ந்த பின்னர், அவனுடன் இருந்த தொடர்பு அறுந்து விட்டது. போர் முடிந்து வன்னி வழமைக்குத் திரும்பிய பின், திடீரென ஒருநாள் அம்மாவின் வீட்டு விலாசத்துக்கு ஐயாத்துரை கடிதம் எழுதியிருந்தான். விவசாயம் உட்பட அனைத்தையும், தான் ஆரம்பத்திலிருந்து துவங்கவேண்டி ரூப்பதாகவும் அதற்கு சில உதவிகள் தேவை, எனவும் எழுதியிருந்தான்.

அடுத்த நத்தார் விடுமுறைக்கு, மாங்குளத்தில் வசித்த ஐயாத்துரை வீட்டுக்குப் போனேன். போரினால் சிதிலமடைந்த வீட்டின் ஒருபகுதியை திருத்தி அதில் குடியிருந்தான். உடைமைகள் அனைத்தையும் இழந்ததால் சற்று நொடித்துப் போயிருந்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் விவசாயம் படிக்கும் ஐயாத்துரையின் மகன், மீண்டும் துவங்க இருக்கும் பயிர் செய்கையை காலத்துக்கு ஏற்ற வகையில், நவீன முறையில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென தகப்பனைக் கேட்டிருக்கிறான். இதற்காகவே ஐயாத்துரை என்னை அங்கு அழைத்திருந்தான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

தலை வாழை இலையில் சாப்பாடு. குத்தரிசி சோறுடன், பலவகையான மரக்கறிகள், ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன எல்லாம் பொரியலாகவும் பிரட்டலாகவும் குழம்பாகவும் இலைக்கு வந்தன. இடமின்மையால் சாப்பாட்டு அறையின் ஒரு மூலையிலே அமோனியா மற்றும் யூரியா உரச்சாக்குகளை அடுக்கியிருந்தான். சாப்பாடு முடிந்தபின் நெற்பயிர் செய்கையில் அவர்களது உரப் பாவனை பற்றிக் கேட்டேன்.

“இந்த வருஷம் இரண்டு தரம் உரம் போட்டன். பயிர் உரமாய், உயரமாய் வளர்ந்தாலும் பொத்தி தள்ளி கதிர் இன்னும் வரேல்லை” என்றான் ஐயாத்துரை கவலையுடன்.

ஐயாத்துரையையும் மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு வயல் பக்கம் போனேன். ஒரு கரையில் குளத்து நீர்ப் பாசனத்தின் கீழான நெல் வயல்களும் குளத்தின் மறுகரையில் மேட்டுப் பக்கமாக வானம் பார்த்த காணிகளும் இருந்தன. அப்போது மழைக் காலமாகையில் வயல்களில் நீர் நிரம்பி வழிந்தன. பயிர்கள் நீண்டு வளர்ந்து பாரம் தாங்காமல் சாய்ந்திருந்தன. பொத்தி மிகக் குறைவாகவே தள்ளியிருந்தன. இதற்கான காரணத்தை ஐயாத்துரை வீட்டில் அடுக்கியிருந்த உரச் சாக்குகளுடன் தொடர்பு படுத்தி நான் விளங்கிக்கொண்டேன்.

‘ஐயாத்துரை, நீ என்ன உரம் விதைச்சன்?’

‘விதை நெல்லு முளைச்சு, பயிர் ஒரு சாண் வளர்ந்தவுடன் அமோனியா உரம் விதைச்சன். பயிர் அந்தமாதிரி, பச்சையாய் கிசுகிசுவெண்டு நல்ல வளர்த்தி. அந்தச் சந்தோஷத்திலை போனமாதம் பொத்தி தள்ளட்டுமெண்டு யூரியா போட்டன். இப்ப, பொத்தியும் தள்ளாமல் கதிரும் வராமல் பயிர் நெடுத்துச் சரிஞ்சுபோய் கிடக்குது....’

‘இங்கைதான் ஐயாத்துரை நீ பிழை விட்டிருக்கிறாய்.’

‘என்ன பிழை?’

‘அமோனியா, யூரியா ஆகிய இரண்டு உரங்களிலும் இருப்பது நைட்ரஜன் என்னும் இரசாயனப் பொருள். இந்த வேதிப்பொருள் அமோனியாவிலும் பார்க்க யூரியாவில் அதிகளவு உள்ளது. நைட்ரஜன், தாவரத்தின் தண்டும் இலைகளும் நன்கு வளர்ச்சி பெற மட்டும் உதவுவன. இதனால்தான் உன்னுடைய நெற்பயிர்கள் வளர்ந்திருக்கு, ஆனால் பொத்தி தள்ளி கதிர் வரேல்லை.’

‘இதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ அங்கிள்’ என உரையாடலுள் புருந்தான் விவசாயம் படிக்கும் ஐயாத்துரையின் மகன்.

‘உரம் என்பது விளை நிலத்தில் உள்ள ஊட்டச் சத்துகளைப் பெருக்குவதற்கு இடப்படும் வேதிப் பொருளாகும். மண்ணில் குறைந்துவரும் இயற்கையான சத்துப் பொருட்களை ஈடுசெய்ய செயற்கையான இரசாயன சத்துப்பொருளை மண்ணுக்கு ஊட்டுவதை உரம் போடுவது என்போம்’.

‘அப்போ, மாட்டுச்சாணம் போடுவதும் பட்டி அடைப்பதும்’?

‘இவை பசளைகள். பொதுவாக மாட்டுச் சாணம், ஆட்டுப் பழுக்கை, கோளி எச்சம், இலை, தழை, கடல் சாதாளை போன்ற இயற்கையான பொருட்களை நிலத்திற்கு இடுவதை பசளை போடுதல் என்பார்கள்’.

‘அன்றாடம் கூட்டிப் பெருக்கும் குப்பை கூளங்களை குழியிலிட்டு நீரைப் பாய்ச்சி கம்போஸ்ட் என அழைக்கப்படும் பசளைகளை தயாரித்தும் விவசாயிகள் மண்ணை வளமாக்குவார்கள்’.

இது நாங்கள் காலம் காலமாய் பாட்டன் பூட்டன் காலத்திலையிருந்து செய்யிறதானே. அதை விட்டிட்டு உர விஷயத்துக்கு வா. என அமோனியா, யூரியா விஷயத்தை ரூபகமூட்டினான் ஐயாத்துரை.

தண்டும் இலைகளும் நன்கு வளர்ச்சி பெற, நைட்ரஜன் கொண்டுள்ள அமோனியா, யூரியா உரங்கள் பெருந்துணை புரிகின்றன. கீரை மற்றும் இலை மரக்கறி வகைகளுக்கு இவற்றைக் குறிப்பிட்ட அளவு எந்த நேரத்திலும் போடலாம். ஆனால் பூத்துக் காய்த்துப் பழங்களைத் தரும் தாவரங்களுக்கும் நெல்லு வகைகளுக்கும் பயிர் வளரும் ஆரம்ப நிலையில் மட்டும் நைட்ரஜனைக் கொண்டுள்ள அமோனியா மற்றும் யூரியா உரங்கள் போடவேண்டும்.

‘எனக்கு இப்ப விளங்குது அங்கிள். கதிர் வாற நேரத்திலை அப்பா யூரியா விதைச்சதாலை, அதிலை இருக்கிற நைட்ரஜன், தண்டும் இலையும் உரமாய் வளர உதவிசெய்திருக்கு. அதனாலை பொத்தி தள்ளி கதிர் வாறது குறைஞ்சிருக்கு’, என்ற மகனை இடைமறித்த ஐயாத்துரை, ‘காரண காரியங்களை விட்டிட்டு, கதிர் வாறதுக்கு என்ன போடவேணுமெண்டு சொல்லு. இங்கை கடையிலை உரம் எண்ட பெயரிலை அமோனியாவும் யூரியாவும் தான் விக்கிறாங்கள். நாங்களும் விவரம் தெரியாமல் இதுகளை வாங்கி வயலுக்கை கொட்டுறது. இதனாலை எல்லா வயல்களும் சவர்பத்தினது மட்டுமில்லை நிலத்தடி நீர், குளத்துத்தண்ணி எண்டு எல்லா இடமும் இரசாயனக் கலவைதான்’

என ஆதங்கப்பட்டான் ஐயாத்துரை. பின்னர் வயல் வரப்பில் வரிசையாக நின்ற வடலிப் பனைகளின் மறைப்பில் சிறு நீர் கழிக்கவென மெதுவாக ஒதுங்கினான்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தை தவறவிடாத ஐயாத்துரையின் மகன், நாங்கள் ஆடு கடிச்சமாதிரி அங்கொண்டும் இங்கொண்டுமாய் கதைக்கிறம் அங்கிள், தாவரங்களுக்குத் தேவையான இரசாயன மூலகங்கள் பற்றி கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லுங்கோ' என்றபடி, தனது 'ஐபாட்'டை எடுத்து குறிப்பெடுக்கத் தயாரானான்.

தாவர வளர்ச்சிக்கு 16 மூலகங்கள் தேவை. இதில் அவசியம் தேவையான மூலகங்கள், கார்பன் (C), ஐதரசன் (H), ஓட்சிசன் (O) ஆகியன. இவற்றை தாவரங்கள் காற்றிலிருந்தும் நீரிலிருந்தும் இயற்கையாகவே பெற்றுக் கொள்ளும்.

ஓ....!

இதேவேளை, நைட்ரஜன் (N), பொட்டாசியம் (K), பொஸ்பரஸ் (P), மக்னீசியம் (Mg), கல்சியம் (Ca), கந்தகம் (S) ஆகிய ஆறு மூலகங்களும் ஒப்பீட்டளவில் அதிகளவு தேவையான மூலகங்கள்.

ஓ.கே.

இரும்பு (Fe), செப்பு (Cu), போரான் (B), மாலிப்டினம் (Mo), துத்தநாகம் (Zink - Zn) மாங்கனீசு (Mn), குளோரீன் (Cl) ஆகிய ஏழு மூலகங்களும் ஒப்பீட்டளவில் குறைந்தளவு தேவையான மூலகங்கள்.

இவை எல்லாம் உள்ளடக்கிய முழுமையான இரசாயன உரக் கலவை சந்தையில் இருக்கிறதா அங்கிள்?

இல்லை. காற்றிலிருந்தும் நீரிலிருந்தும் பெறப்படும் கார்பன், ஐதரசன், ஓட்சிசன் ஆகிய மூலகங்களைத் தவிர்ந்த 13 மூலகங்களுள் நைட்ரஜன், பொட்டாசியம், பொஸ்பரஸ் ஆகிய மூன்று மூலகங்களே தாவர வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கியமானவை. இவைகள் தான் தனித்தோ அல்லது கூட்டாகவோ கடைகளில் கிடைக்கின்றன.

ஓஹோ, மிகுதி 10 மூலகங்களும்?

இவை ஒப்பீட்டளவில் குறைந்தளவு தேவைப்படுவதால் இவற்றைத் தாவரங்கள் மண்ணில் உள்ள இயற்கைப் பசளைகளிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும்.

பனைக்குப் பின்னால் நின்று எங்களது உரையாடலை அரையும் குறையுமாகக் கேட்ட ஐயாத்துரை, 'உங்கடை அறிவியல் உரையாடல் இனிக் காணும். உரப் பாவனை பற்றி பாமர விவசாயிக்கும் விளங்கக் கூடியதாய்க் கொஞ்சம் இலகுவாய் சொல்லு. அப்பதான் நான் கமம் செய்ய முடியும்' என்றான்.

தாவரத்தின் தண்டும் இலைகளும் நன்கு வளர்ச்சி பெற நைட்ரஜன் பெருந்துணை புரிகிறது என, நான் ஆரம்பத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். இதனால் தாவர வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் நைட்ரஜன் கொண்டுள்ள அமோனியா, யூரியா உரங்கள் போடவேண்டும்.

சரி....,

பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கவும் காய்கள் நன்கு திரட்சியடையவும் விதைகள் முதிர்ச்சி பெறவும் பொஸ்பேட்டுகள் (P) அவசியம் தேவை. அதேபோன்று வேரும் வித்தும் விருத்தி பெற, பொட்டாஸ் அல்லது பொட்டாசியம் (K) என்னும் சாம்பல் சத்து தேவையாகும்.

கடையிலை இவையெல்லாம் இருக்கெண்டு சொல்லுறியோ?

உரம் விற்கும் பெரிய கடைகளில் இவற்றைத் தனித்தனியே வாங்கலாம். ஆனால் நைட்ரஜன், பொட்டாசியம், பொஸ்பரஸ் ஆகிய மூன்றும், தேவைக்கேற்ற வீதத்தில் கலந்த, உரக்கலவை இப்பொழுது சந்தையில் உண்டு. இதை 'என்.பி.கே.' (NPK) உரக் கலவை என்பார்கள். இதையே நெல் வயல்களில் பொத்தி தள்ளி கதிர் வர முன்பும், தாவரங்கள் பூக்கும் பருவத்திலும் போடவேண்டும்.

இப்ப விளங்குது நாங்கள் விடுகிற பிழை. அமோனியாவும் யூரியாவும் கடையிலை லேசாய் கிடைக்குதெண்ட உடனை அதையே அள்ளிக் கொட்டினால் என்னண்டு நெல்லு விளையும்? இதைச் சொல்லித்தாறுதாக்கும் ஆமான ஆக்கள் இங்கை இல்லை, எனச் சொல்லி ஆதங்கப்பட்டான் நண்பன் ஐயாத்துரை.

எங்கள் உரையாடலைக் கேட்டவண்ணம் களை பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த மூத்த விவசாயி ஒருவர் தலையில் கட்டியிருந்த துவாயை அவிழ்த்து முகத்தை துடைத்தபடி தனக்கிருக்கும் பிரச்சனை ஒன்றைச் சொன்னார்.

நெற்பயிர்களுக்குள் வளர்ந்திருந்த களைகளைக் கொல்ல, களை நாசினி தெளித்தவராம். கிடைச்சியும் அதையொத்த தாவரங்களும் மாத்திரம் வாடிச் செத்தனவாம். கோரைப்புல்லும் மற்றைய புல்லு வகைகளும் சாகாமல் அப்படியே நிற்கின்றனவாம். இதற்கான காரணம் என்னவென அறிய விரும்பினார் அந்த விவசாயி. களைகொல்லியில் இரண்டு வகை. ஒன்று அகன்ற இலைத் (இரு வித்திலை) தாவரங்களை மாத்திரம் கொல்வன. ஆங்கிலத்தில் இதை Selective herbicide என்பார்கள்.

மற்றது....?

ஒடுங்கிய இலைத் (ஒரு வித்திலை) தாவரங்களான புல்லு வகைகளையும், அகன்ற இலை தாவரங்களான பூண்டு வகைகளையும் ஒருமித்து அழிப்பன. ஆங்கிலத்தில் இதை Complete herbicide அல்லது Round up என்பார்கள்.

எனது விளக்கம் அந்த முதிய விவசாயிக்குப் புரியவில்லை என்பது அவர் முகத்தில் தெரிந்தது. எனவே விஷயத்தை இலகுவாக்கச் சொல்ல முயன்றேன்.

பெரியவரே, வயலுக்குள் களைகளாக கிடைச்சி, குப்பைமேனி, மூக்கறைச்சி போன்ற அகன்ற இலைத் தாவரங்களும் கோரை முதலான ஒடுங்கிய இலை கொண்ட புல்லு வகைகளும் நெல்லுடன் சேர்ந்து வளரும். நீங்கள் தெளிக்கும் மருந்து கிடைச்சி குப்பைமேனி மூக்கறைச்சி போன்ற அகன்ற இலைத் தாவரங்களை மாத்திரம் கொல்லுகின்ற களைகொல்லி.

புல்லைக் கொல்ல...?

புல்லைக் கொல்ல, அதற்குரிய மருந்தடித்தால் புல்லோடு நெல்லும் சாகும். எனக்கு விளங்குது அங்கிள். புல்லும் நெல்லும், ஒடுங்கிய இலை கொண்ட ஒரு வித்திலைத் தாவரங்கள், என மீண்டும் அறிவியலுக்குள் நுழைந்த ஐயாத்துரையின் மகன், நியாயமான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டான்.

அகன்ற இலைத் (இரு வித்திலை) தாவரங்களை மாத்திரம் கொல்லும் Selective herbicide எனப்படும் தெரிந்து கொல்லும் களை நாசினியை, நெல் வயலுக்குத் தெளிப்பதால் முழுமையான பயன் கிடைக்கப் போவதில்லை. பின் எதற்காக இதை தயாரித்து சந்தைக்கு விடுகிறார்கள்?

பல நாடுகளில், வளவிலும், பூங்காவிலும், மைதானங்களிலும் அழகுக்காக அமைக்கப்பட்ட புற்தரைகள் உண்டு. இவற்றுள் வளரும் பெரும்பாலான குளோவர் முதலிய களைகள் அகன்ற இலைத் தாவரங்களே. இவற்றைக் கொல்ல Selective herbicide என்னும் தெரிந்து கொல்லும் களைநாசினி தேவை.

என்னுடைய விளக்கங்கள் பெரியவருக்குப் புரியவில்லை. இதனால் எரிச்சலடைந்த அவர், புல்லை கையாலைதான் புடுங்கவேணும் எண்ணுறியள்....! புல்லுப் புடுங்கேக்கை அதோடை சேர்த்து புண்டுகளையும் என்னாலை இழுக்கேலாதோ? அதுக்கேன் மருந்தடிப்பான்? என்ன விண்ணான விஞ்ஞானமோ, எனப் புறுபுறுத்தபடி மீண்டும் புல்லுப் புடுங்க வயலுக்குள் இறங்கினார்.

நாங்கள், ஐயாத்துரையின் வயல் நிலங்களில் செய்யப்பட வேண்டிய மாற்றங்கள், திருத்தங்கள், விதைக்க வேண்டிய நெல் இனங்கள் என பலதும் பத்தும் பேசினோம். இதைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற பெரியவர் 'மண் வேறு மனிதர்கள் வேறு அல்ல' என்றார் பூடகமாக. நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் அன்று நான் வயலுக்கு போய் வந்தது உடலுக்கு இதமாகவும் மனதுக்கு ஆறுதலாகவும் இருந்தது. வீட்டுக்கு வந்தபோது ஐயாத்துரையின் மனைவி நெற்றி நிறைய வீபூதி பூசி, குங்குமப் பொட்டு வைத்து ஆட்டுப்பால் கலந்த தேத்தண்ணி, பொரி அரிசிமா உருண்டை சகிதம் எங்களுக்காக காத்திருந்தார்.

உண்மைதான், மரம் செடி கொடிகளை மனிதர்கள் நேசிக்க ஆரம்பித்து விட்டால் இழப்புக்கள், அழிவுகள், துன்பங்கள் எல்லாம் சர்வசாதாரணம் என்ற உண்மையை, அன்று நான் அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டேன்.

“மைனாக்கள்”

காலையில் காவா அருந்தும் சடங்கு! அதைத் தொடர்ந்தே மாலை ஒரு மணிக்கு, மாநாட்டின் முதல் அமர்வு எனச் சொன்னார்கள். சர்வதேச மாநாடொன்றில் இந்த ஒழுங்கு முறை, என் மனதுக்கு நெருடலாக இருந்தது. பிஜியின் தலைநகர் சூவாவில், தென் பசிபிக் நாடுகளுக்கான பல்கலைக்கழகமொன்றுண்டு. அங்கு நடந்த விவசாய மாநாடொன்றில், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்கச் சென்றபோதே இந்த அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

பசிபிக் தீவுகளில் இயற்கையாக வளரும் தாவரம் காவா. இது மிளகு மற்றும் வெத்திலை குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. இதன் வேரை காயவைத்து இடித்து மாவாக்கி, தண்ணீரில் ஊறவிட்டு வடிகட்டி, காவா என்ற பானத்தை தயாரிப்பார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே, தென் பசிபிக் நாடுகளான பிஜி, ஹவாய், டோங்கா, நியூகினியா உள்ளிட்ட தீவுகளில், திருமணம், பிறப்பு, மரணம் உள்ளிட்ட சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் காவா முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

காவா என்ற பானத்தை, முன்பு நான் சிட்னியில் வசிக்கும் பிஜி நண்பரின் வீட்டிலும் அருந்தியிருக்கிறேன். களிமண்ணை தண்ணீரில் லேசாக கலந்து விட்டது போன்ற கலங்கல் திரவம் அது. மரத்தால் செய்யப்பட்ட பெரிய பாத்திரமொன்றில் வைத்திருந்தார்கள். பாயை விரித்து பாத்திரத்தைச் சுற்றி நிலத்தில் இருந்தவாறு, தும்பு செதுக்கிய தேங்காய் சிரட்டையில் காவாவை அள்ளி அள்ளி மாலை வரை குடித்தார்கள். சிரிப்பும் அரட்டையும்

பின்னர் தூக்கமும் காவாவுடன் சேர்ந்த சமாச்சாரங்கள் என, அன்று நான் தெரிந்து கொண்டேன். காவா எனக்கு ருசிக்கவில்லை. தொண்டை கட்டியது. நெடுநேரம் தலை கனத்து அம்மலாகவும் இருந்தது.

பிஜிக்கு வந்தபோதே, மீண்டும் காவா அருந்த வேண்டிய சூழலில் சிக்கிக் கொண்டேன். மாலை அமர்வில், நான் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை வாசித்து கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். அப்போது தலை அம்மலாக இருக்குமே என்ற பதகளிப்பில் காவா குடிப்பதை தவிர்க்க முயன்றேன். அவர்கள் விடவில்லை. காவா நிரம்பிய பெரியதொரு சிரட்டையை கையில் திணித்து விட்டார்கள். குடிப்பதுபோல பாசாங்கு செய்தவாறு அருகிலிருந்த பிஜி பேராசிரியரிடம் காவா சடங்கு பற்றிக் கேட்டேன்.

“காவா சடங்கு பற்றி நீங்கள் என்ன அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டு, எனது கேள்வியை என்னிடமே திருப்பிவிட்டார் அவர்.

“காவா மிதமான போதை கொண்ட பானம் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது மூளைக்கும் உடலுக்குமான தகவல் பரிமாற்றத்தை மந்தமாக்கி, உடம்பைச் சோர்வடையச் செய்யும் என்று வாசித்திருக்கிறேன். இப்படியான ஒரு பானத்தை மாநாட்டுக்கு முன்போ அல்லது அரசமட்டத்திலான பேச்சு வார்த்தைகளின் போதோ, நீங்கள் சடங்கு சம்பிரதாயமாக அருந்துவதைத்தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை” என்றேன்.

பிஜித் தீவில் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு மே மாதம், ஜனநாயக முறைப்படி பிரதமராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிஜி-இந்தியர் மகேந்திர செளத்ரி, புரட்சிக்காரர்களால் சிறைவைக்கப்பட்ட பின்பு, புரட்சிக்காரர்களின் தலைவர் ஜார்ஜ் ஸ்பீட் மற்றும் அட்மிரல் பைனமராமா இருவரும், காவா என்ற மிதமான போதை கொண்ட பானத்தை சேர்ந்து அருந்தி தங்கள் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடினார்களாம். இது பற்றிய பல விமர்சனக் கட்டுரைகள் அப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இருப்பினும், இந்தியர்களுக்கு எதிரான துவேச உணர்வுகள், இன்னமும் அங்கு பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் ஊடுருவியுள்ள நிலையில், இது

பற்றி அவருடன் பேச நான் விரும்பவில்லை. இருப்பினும் காவா பற்றிய பூர்வீக தகவல்களை தெட்டம் தெட்டமாக அங்குள்ள பிஜி நண்பர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களின் மூதாதையர்கள் காடுகளுக்கு வேட்டையாடச் சென்றபோது, ஒருவகைத் தாவரங்களின் வேர்களைக் கடித்த “அகளான்கள்” (ஒரு வகை எலிகள்) போதையில் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டார்களாம். அவர்களும் அந்த வேர்களை உண்டபோது போதையேறவே, அதையே தங்களின் வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்களாம்.

பிஜி இந்திய வம்சாவழி இளைஞன் ஒருவனே அங்கு காவா தயாரிப்புக்கும், அதைத் தொடர்ந்த காவா சடங்குக்கும் பொறுப்பாக இருந்தான். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் அவன், மரபணுமாற்றம் பற்றிய துறையில் பட்டப் பின்படிப்பு (Post graduate) படிப்பவன் என்று பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். காவாவின் போதையில் அங்குள்ள அனைவரும் கதிரையில் சாய்ந்தபடி அரை மயக்கத்தில் இருந்தார்கள். இதனால் வேலை சற்றுக் குறையவே, “ஹலோ சார்...” என உரிமை கொண்டாடி, என்னருகே இருந்த நாற்காலியில் வந்தமர்ந்து, சேகர் பிள்ளை எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“பூர்வீக மக்கள் இங்கு பலர் இருக்க, காவா பானம் தயாரிப்பில் நீ எப்படி...?” என என் கேள்வியை முடிக்கமுன் ஒரு வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்தான். பின்னர், “அவர்களுள் ஒருவனை விட்டிருந்தால், அவனும் சடங்கின் நடுவில் இவர்களைப்போல படுத்துத் தூங்கியிருப்பான்” என்றான்.

“பின்பு எதற்காக தூக்கத்தை ஏற்படுத்தும் இந்த பானத்தை ஒரு சடங்காக, நிகழ்ச்சிக்கு முன்பு அருந்துகிறார்கள்....?” எனக்கேட்டேன்.

“வெள்ளையர்கள் வைன் அருந்துவதைப் போலத்தான் இதுவும் என எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்” என அதற்கு நியாயம் கற்பிக்க முனைந்தான் சேகர்.

“வைன் என்பது அல்கஹோல். அளவுடன் குடித்தால் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தும். ஆனால் காவாவில் இருப்பது

போதைப் பொருள். அது தசைகளை சோர்வடையச் செய்து நாக்கை மரத்துப் போகச் செய்யும். சோர்வையும் நித்திரையையும் ஏற்படுத்தும் இந்தப் பானம், ஆராய்ச்சி மாதொன்றுக்கு முன்பு தேவையா...?”

“நீங்கள் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் காவாவுக்கென ஒரு பாரம்பரியமான கலாசாரப் பின்னணி இருக்கிறது. பிஜியின் உண்மையான பூர்வீக குடிமக்கள் எகிப்திலிருந்து தன்சானியா என இன்று அழைக்கப்படும் ரங்கனிக்கா வழியாக, பிஜித்தீவில் வந்து குடியேறியவர்களென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அது ஆதாரபூர்வமாக நிரூபிக்கப்படவில்லை...”

“இது உண்மையாக இருக்கலாம். இங்குள்ள பலரிடம், குறிப்பாக இராணுவத்தில் இருப்பவர்களிடம், எகிப்தியர்களின் முகவெட்டும் உயரமான, உறுதியான உடல் அமைப்பும் இருக்கிறது” என எனது அவதானிப்பை அவிழ்த்து விட்டேன்.

அப்பொழுது காவா அருந்த நியூகினியா நாட்டின் பிரதிநிதிகள் அங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள் கையிலும் காவா நிரம்பிய சிரட்டைகளை கொடுத்துவிட்டு, காவா நனைந்த தன் கைகளைத் துடைத்தவாறு மீண்டும் என் அருகில் வந்தமர்ந்தான்.

“காவாவின் வரலாற்றுப் பின்னணியை கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு” என விட்ட இடத்தை நினைவு படுத்தி அவனை மீண்டும் சம்பாஷனைக்குள் இழுத்தேன்.

“பிஜிய நகரங்களில் காணப்படும் மட்பாண்ட ஓவியங்களில் இருந்து பிஜியில் கிமு 3500 ஆண்டுகள் வாக்கில் குடியேற்றம் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. பிஜித் தீவுகளில் குள்ளமாக இருப்பவர்களில் அனேகர் பொலினேசியர்கள். பொலினேசியர்களின் மூதாதையரே இங்கு முதன் முதலில் குடியேறியிருக்கலாம் என நம்பப்பட்டாலும், மெலனேசியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் இவர்களில் பலர் தொங்கா, சமோவா, மற்றும் ஹவாய் தீவுகளுக்கு சென்றிருக்கலாமெனத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. இதனால் தற்போதைய மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினர் மெலனேசியர்களே...”

“வந்தவர்கள் குழுக்களாக, தங்களுக்கான எல்லையை தாங்களே வகுத்துக் கொண்டு, கற்களாலும் கம்புகளாலும் மற்றைய குழுக்களுடன் சண்டை பிடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருப்பார்களே...” என உரையாடலைத் தொடர அடி எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“உண்மைதான். காவா சடங்கு பற்றிய உங்களின் கேள்விக்கான பதிலும் இதற்குள்தான் அடங்கியிருக்கிறது. இயல்பு நிலையில், இவர்கள் முர்க்க குணம் கொண்டவர்கள். கையைக் காலை ஆட்டி, உரத்த குரலில் “அடிக்கிறேன் பிடிக்கிறேன்” எனப் பேசிக் கொள்வார்கள். பொலினேசியர்களுக்கும் மெலனேசியர்களுக்கும் அடிக்கடி எல்லைத் தகராறு ஏற்படும். அப்போது வார்த்தைகள் தடித்து ஆக்ரோஷமாகத் தாக்கிக் கொள்வார்களாம். இறுதியில் குழுத் தலைவர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் பேச்சு வார்த்தைகளின் போது, முதலில் காவா பானம் அருந்தி தங்களை சாந்தப்படுத்திக் கொள்வார்களாம். அதுவே இன்றுவரை அரச மட்டத்திலும் சம்பிரதாயமாகி விட்டது”.

இந்த இடத்தில் சேகர் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தான். அரைத் தூக்கத்தில் எமக்கு அருகிலிருந்த பிஜி பேராசிரியர் ஒருவர், எமது சம்பாஷணைகளைக் கேட்டிருக்கவேண்டும். அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். மெதுவாக அங்கிருந்து எழுந்து சென்ற சேகர், மண்டபத்துக்கு வெளியே நின்ற மாமரத்தின் கீழ் நின்று, என்னை அங்கு வருமாறு சைகை காட்டினான்.

“இந்தியர்களுடன் சம்மந்தப்பட்ட சங்கதி ஒன்று தெரியுமா சார்...,” என விட்ட இடத்திலிருந்து அவன் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“ஆண் பெண் என்ற பேதமில்லாமல் காவாவை குடித்து, வேலைவெட்டி எதுவுமில்லாமல் தென்னை மரங்களின் கீழ் இவர்கள் மயங்கிக் கிடந்த காரணத்தால்தான், கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய இந்தியர்களை பிரித்தானியர்கள் பிஜித் தீவுகளுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அப்போது வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் தென் இந்தியர்களே. அதன்பின்னரே குஜராத்திலிருந்து பலர் வியாபார நோக்குடன் இங்கு குடியேறினார்கள்...”

கரும்புத் தோட்டத்துக்கு கூலியாக வந்த இந்தியர்களின் சொல்லொணாத துன்பங்களைப் பாரதி பாடலில் படித்திருக்கிறேன்.

தன்னுடைய மூதாதையர்கள் தற்போதைய தமிழ் நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் என சேகர் சொன்னான். கரும்புத் தோட்டக் கூலியாக கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு இந்திய வம்சாவளியின் வாரிசான அவன், பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சிப் படிப்புவரை முன்னேறியுள்ளது பெருமையே. இதனால் அவனுடைய குடும்பம் பற்றி தெரிந்து கொள்ள எனக்கு இயல்பாகவே ஆர்வம் ஏற்பட்டது. எனவே “உன் மூதாதையர்கள் பற்றி சற்று விபரமாகச் சொல்லு” எனக் கேட்டேன்.

“எங்கள் வம்சாவளியில் நான் நாலாவது தலைமுறை. மூதாதையர்கள் தஞ்சாவூர் பக்கமிருந்து வந்ததாக என்னுடைய தாத்தா சொன்னார். எங்களுடன் இன்றும் வாழும் அவர், நன்கு தமிழ் கதைப்பார். அப்பாவுக்கு தமிழ் புரியும், ஆனால் சரளமாக பேசுவராது. எனக்கோ தமிழ் சுத்தமாகத் தெரியாது. அதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் இங்கு இல்லை. ஒரு மொழி தொழிற்பாட்டு மொழியாக (Functional Language) இல்லாது, அதன் தேவை சமூகத்தில் வலுவிழந்து போகும்போது, அது முற்றாக அழிந்துவிடும் என்ற சொல்லடைக்கு நாங்கள் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இந்தியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் அனைவரும் “இந்தியர்கள்” என்ற கொடியின் கீழ் இணைந்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்கென ஒரு பொதுவான மொழி தேவைப்பட்டபோது, அவர்களாகவே உருவாக்கிக் கொண்ட மொழிதான் “பிஜி ஹிந்தி”. இது இந்தியாவில் பேசப்படும் ஹிந்தியிலும் சற்று வித்தியாசமானது. இதில் எல்லா இந்திய மொழிகளின் சொற்களும் கலந்திருக்கும். இந்தியா எங்களுக்கு ஒரு கனவு நாடு. கொள்ளுப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து எங்கள் பரம்பரையில் யாரும் இந்தியாவுக்கு சென்றதில்லை என்றால் உங்களால் நம்ப முடியுமா? இதுதான் யதார்த்தம். நான் எனது பூர்வீக மண்ணை ஒருமுறை தரிசிக்க விரும்புகிறேன். அதற்கு பணம் சேர்க்கவே காவா பானம் தயாரிப்பு வேலையில் இப்பொழுது ஈடுபட்டுள்ளேன். இது சர்வதேச மாநாடென்றபடியால் எனது வேலைக்கு நல்ல பணம் தருவார்கள் அல்லவா...?” என்றபடி என் பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

தன்னுடைய வேர்களைத் தேடும் அவனது ஆர்வம் என் மனதைத் தொட்டது. டொலர்களில் சம்பாதிக்கும் எனக்கு பிஜியிலிருந்து இந்தியாவுக்கான விமானச் சீட்டு பெரிய தொகையல்ல. பிஜித் தீவில் வாழும் இந்தியர்களின் வரலாறு பற்றிய பூரண அறிவு அவனுக்கு இருப்பதை அவனிடம் பேசிய குறுகிய நேரத்தில் தெரிந்து கொண்டேன். பிஜியின் இந்திய வம்சாவழி புத்திசாலி இளைஞன் ஒருவன், தங்களின் வரலாற்றை எப்படிப் பார்க்கிறான் என்பதையும், அவன் வாழும் சூழலையும் தெரிந்துகொள்ள நான் விரும்பினேன். “உன்னுடைய வீட்டுக்கு என்னை அழைப்பாயா? உன்னுடைய தாத்தாவுடன் பேச விரும்புகிறேன். வரும்பொழுது எனது அன்பளிப்பாக இந்திய பயணச் சீட்டுக்கான பணத்தையும் கொண்டு வருகிறேன்” என்றேன் நான்.

“உண்மையாகவா சார்...” என மகிழ்ச்சியுடன் ராகம் இழுத்தான் அவன்.

“உண்மைதான். தனது தாய் மண்ணைத் தரிசிக்க விரும்பும் ஒரு புத்திசாலி இளைஞனுக்கு, என் அன்பளிப்பு அது” என்றேன் நான்.

அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. “மாநாடு முடிந்த மறுநாள், எமது வீட்டுக்கு மதிய உணவுக்கு வாருங்கள். நானே உங்கள் ஹோட்டலுக்கு வந்து அழைத்துப்போகிறேன்” என்று கைகுலுக்கி விடைபெற்றான்.

வார்த்தை தவறாது, மாநாடு முடிந்த அடுத்த நாள் காலை பத்து மணிக்கே என்னைக் கூட்டிப்போக வந்திருந்தான் சேகர். தென் இந்தியாவில் இருந்து கரும்புத் தோட்ட வேலைக்கு வந்த குடும்பத்தின் வாரிசான சேகரிடம் சொந்தமாக காரை எதிர்பார்க்க முடியாது. பிஜித் தீவுகளில் ரெயில் வண்டிகளும் கிடையாது. எனவே வாடகைக் கார் ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டு அவனது வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

சேகரின் பெற்றோர்கள் தலைநகர் சுவாவிலிருந்து 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள நௌசோறி (Nausori) என்ற இடத்தில் வசிக்கிறார்கள். அங்குதான் சர்வதேச விமான நிலையம்

உள்ளது. போகும் வழியில் மிகப்பெரிய சர்க்கரை ஆலை ஒன்று இயங்காமல் மூடப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அது பற்றி அவனிடம் கேட்டேன்.

“என்னுடைய மூதாதையர்களின் பிழைப்பு இந்த ஆலையை நம்பியே இருந்தது. 1882ம் ஆண்டு துவங்கப்பட்ட இந்த ஆலை 1959இல் மூடுவிழா கண்டது. எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக, தங்களைத் தாங்களே எண்ணிக்கொண்ட பிரித்தானியர்கள், பிஜித்தீவில் செய்த தப்புத்தாளங்களில் இதுவும் ஒன்று...”

“அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லேன்.”

“பிஜியின் பாவு தீவைச் சேர்ந்த, சேரு எபெனிசா சாக்கோபாவு என்பவன் பிஜியில் தமக்குள்ளே சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த பழங்குடிகளை தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவந்து, பிஜியின் அரசனாக தன்னை அறிவித்தான். 1874 ஆம் ஆண்டு பிஜி பிரித்தானியரின் கட்டுப்பாட்டில் வரும்வரை இவனே பிஜியை ஆண்டு வந்தான். பிஜியைத் தமது குடியேற்ற நாடாக அறிவித்த பிரித்தானியர், பிஜியின் சர்க்கரைத் தோட்டங்களில் பணியாற்றுவதற்காக இந்தியாவில் இருந்து வேலையாட்களைத் தருவித்தனர். அப்போது இளைஞனாக வந்தவர்தான் என்னுடைய முப்பாட்டன். அவரும் என்னுடைய தாத்தாவும் 1959ம் ஆண்டு, இந்த ஆலை மூடப்படும்வரை ஆலையைச் சுற்றியுள்ள கரும்புத் தோட்டத்திலேயே அடிமைகளாக உழைத்தார்கள்”. இதைச் சொல்லும்போது சேகர் சற்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான்.

“பிரித்தானியர்கள் பிஜித்தீவில் செய்த தப்புத்தாளங்கள்..., என்று சொன்னாயே, அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு” எனக் கொக்கிபோட்டு மீண்டும் அவனை சம்பாஷணைக்குள் இழுத்தேன். இது அவனது உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் அமையட்டும் என்ற காரணத்தாலும் கேட்டேன்.

“சூவா கடற்கரையில் வந்து இறங்கிய ஆங்கிலேய துரைமார்களுக்கு கரும்பு விவசாயம் பற்றிய ஞானம் இருந்திருக்க நியாயமில்லை. சூவாவை சூழ்ந்த பிரதேசம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும். இங்கு, பன்னிரண்டு மாதங்களும் மழை பெய்யும்.

கரும்பு வளர, முதலில் மாரி மழையும் பின்னர் முற்றுவதற்கும் அறுவடைக்கும் கோடை வெய்யிலும் தேவை என்பதை அவர்கள் தாமதமாகவே உணர்ந்து கொண்டார்கள். இதனால் மலை சூழ்ந்த மத்திய பிரதேசங்களிலுள்ள சர்க்கரை ஆலைகள் படிப்படியாக மூடப்பட்டன. அதன்பின்னரே மேற்குப் பிரதேசங்களில் கரும்புத் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன...”

எமது உரையாடல் நிறைவுபெற முன்னரே வீடு வந்து சேர்ந்தோம். எல்லோரும் வாசல்வரை வந்து வரவேற்றார்கள். வெள்ளை வேட்டி சட்டை அணிந்து தனது பெயர் சிங்காரம் பிள்ளை என அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார் தாத்தா. சேகரின் தாய் நீத்துப் பூசனிக்காயில் கற்பூர ஆராத்தி காட்டி என்னை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். மொழி அழிந்தாலும் மூன்று தலை முறைகளுக்குப் பின்பும் அவர்கள் வீட்டில் தென் இந்திய கலாசாரம் வாழ்வதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் வளவில் இலந்தை, நாவல் முதல் இலங்கை இந்தியாவில் காணப்படும் எல்லா மரங்களும் நின்றன. மாவும் பலாவும் முருங்கையும் காய்த்து குலை குலையாகத் தொங்கின. கூட்டம் கூட்டமாக மைனாக்கள் அங்கு இரை தேடிக் கொண்டிருந்தன. மைனாக்கள் பிஜித் தீவுகளெங்கும் பெருகிப் பரவி இருப்பதை எனது பிரயாணத்தின் போது பார்த்திருக்கிறேன். அது பற்றி சேகரிடம் கேட்டேன்.

“ஆஸ்திரேலியாவில், நியூசிலாந்திலிருந்து வந்தவர்களை “கீவி” என்றும் பிரித்தானியர்களை “பொமி” என்றும் இந்தியர்களை “கறி” என்றும் அழைப்பார்கள். இவை எல்லாம் காரணப் பெயர்கள். கறி சாப்பிடுவதனால் நாங்கள் அங்கு கறிகளானோம். இங்குள்ளவர்கள் இந்தியர்களை மைனாக்கள் என்று அழைக்கிறார்களே, காரணம் என்ன?

“மைனாக்களை இங்கு இந்தியர்களே கொண்டு வந்ததாக நம்புகிறார்கள். மைனாக்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பான பறவை. விரைவில் இனப் பெருக்கம் செய்யும். மைனாக்கள் இங்கு பல்கிப் பெருகி, தங்களின் பூர்வீகப் பறவைகளை காடுகளுக்குள் தூரத்திவிட்டதாக சொல்லுகிறார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பிஜி பழங்குடியினரைவிட இந்தியர்கள் இங்கு அதிக

எண்ணிக்கையில் இருந்தார்கள். அதனால்தான் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு, ஜனநாயக முறைப்படி பிஜி-இந்தியரான மகேந்திர சௌத்ரி பிரதமராக வரமுடிந்தது. இராணுவப் புரட்சியின் பின் அவர் சிறை வைக்கப்பட்டதும் அதைத் தொடர்ந்து பெருமளவு இந்தியர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறியதும் தனிக்கதை. அதன் பின்பு பணமில்லாத எங்களைப் போன்ற இந்தியர்களே பிஜியில் தங்கினார்கள். இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை கூடியதை பொறுக்க முடியாமல், நாங்களும் மைனாக்கள் போலப் பெருகிவிட்டோம் எனச் சொல்லத் துவங்கினார்கள்.

காவா போதையில் எந்த நேரமும் இவர்கள் மரநிழலில் படுத்திருந்தால் எப்படி வம்ச விருத்தி செய்வது...? இந்த வீடும் வளவும் என்னுடைய பாட்டனும் தாத்தாவும் வெள்ளையர்களின் கீழ் அடிமைகளாக உழைத்து, சிறுகச் சிறுக சேர்த்த சம்பாத்தியத்தில் வாங்கியது. இதன் பின்னணியில் பல கண்ணீர் கதைகளும் உண்டு” என்றான் சேகர் சற்று சூடாக.

நாங்கள் ஆங்கிலத்திலேயே கதைத்தோம். தாத்தாவுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. இருப்பினும் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மௌன சாட்சியாக அவர் எங்களருகே அமைதியாக நின்றார். தாத்தா தனக்கு 87 வயதென்றும் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பாட்டி இறந்து விட்டதாகவும் சொன்னார். இப்பொழுது அவருக்குத் தமிழ்பேச அங்கு ஆள் இல்லை. மகனுடனும் பேரனுடனும் பிஜி ஹிந்தியிலே பேசிக் கொள்கிறார். என்னைக் கண்டது தாத்தாவுக்கு மகா சந்தோஷம். பிஜியில் தாங்கள் கடைப் பிடிக்கும் இந்திய சடங்குமுறை பற்றி வாய் ஓயாது என்னுடன் தமிழில் பேசினார்.

மதிய உணவு முடிந்து விடைபெறும் நேரம் வந்தது.

“தாத்தா, இந்தியாவுக்கு ஒருமுறை போக வேண்டுமென்ற ஆசை உங்களுக்கு இல்லையா? என ஏதோ ஒரு உந்துதலில் கேட்டேன்.

நிலத்தைப் பார்த்தவாறு எதுவும் பேசாது மௌனமாக நின்றார் தாத்தா. அவருடைய உணர்ச்சிகளைத் தீண்டிவிட்டேனோ என்ற குற்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

“இந்த வயதிலை நான் அங்கை போய் என்னத்தைக் காணப்போறன் தம்பி. என்னுடைய பேரன் அங்கு போய் வருவதற்கு நீ பணம் கொடுத்தியே, அதுவே பெரிய காரியம்” என்றார் தாத்தா என் கைகளைப் பிடித்தபடி. அப்பொழுது தாத்தாவின் கண்களிலே சுரந்து நின்ற கண்ணீரை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

“நாட்டை நினைப்பாரோ - எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ - அவர்
விம்மிவிம்மி விம்மி விம்மி யழுங்குரல்
கேட்டிருப் பாய்காற்றே”

என்ற பாரதியார் பாடலின் வரிகள்தான் அவர்களிடமிருந்து விடைபெறும்போது என் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.



தம்பித்துரை அண்ணையும் பேரனும் ஐந்து ஐமிச்சங்களும்!

அரக்கப்பரக்க எனது வீட்டுக்கு பேரனுடன் வந்தார் தம்பித்துரை அண்ணை. அவர் எனது வீட்டிலிருந்து பத்து நிமிஷ நடை தூரத்திலுள்ள மகளின் வீட்டில் வசிக்கிறார். ஊரில் மட்டுமல்ல சிட்னியிலும் அவரை தமிழரசு தம்பித்துரை என்றால்தான் தெரியும். அந்த அளவுக்கு இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறுபது எழுபதுகளில் தமிழரசுக் கட்சிக்காகவே உயிரைக் கொடுத்து உழைத்தவர். இதனால் இன்றும் அரசியல் மற்றும் உலக நடப்புக்கள் அனைத்தையும் ஆதியோடந்தமாக அறிந்து வைத்திருப்பார்.

தம்பித்துரை அண்ணை இலங்கையில் அரசு விசாயப் பண்ணை ஒன்றை தனி ஆளாக நின்று திறம்பட நிர்வகித்தவர். அவரின் அரசியல் நிலைப்பாடு காரணமாக சிங்கள மேலதிகாரியுடன் முரண்பட்டு அரசாங்க வேலையைத் தூக்கி எறிந்தபின், ஊரில் பல விவசாயப் புரட்சிகள் செய்தவர். சுற்றி வளைத்துப் பார்த்தால் அவர் எனக்கு உறவும்கூட. அந்த பந்தமும் பாசமும் சிட்னியிலும் தொடர்வதினால் தனது அறிவெல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட ஐமிச்சங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு அவர் என்னிடம் அடிக்கடி வருவதுண்டு.

அந்த வகையில், இன்றும் தம்பித்துரை அண்ணைக்கு பல ஐமிச்சங்கள். உள்ளதைச் சொன்னால் பயம் கலந்த ஐமிச்சம். அதுவும் அவர் அன்றாடம் இரண்டுவேளை சாப்பிடும் சோறு பற்றிய ஐமிச்சம்.

ஐம்சம் 1: பிளாஸ்டிக் அரிசி சாத்தியமா?

'சீனாவிலை, பிளாஸ்டிக் அரிசி செய்யிற படத்தைப் போட்டுக்காட்டு ராசா' என பேரனிடம் சொன்னார் தம்பித்துரை அண்ணை.

சீன மொழியில் விளக்கம் சொல்லும் ஒரு யூ-ரியூப் வீடியோ, பேரனின் ஐ-பாட்டில் ஓடியது.

முதலாவது காட்சியில், மெல்லிய பிளாஸ்டிக் தகடுகள் இயந்திரம் ஒன்றுக்குள் போடப்படுகிறது. அடுத்து நூல்கள் போன்ற அமைப்பு ஒரு இயந்திரத்திலிருந்து இன்னொரு இயந்திரத்துக்குப் போவது காண்பிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது காட்சியில் இயந்திரத்திலிருந்து அரிசி வெளியேறுகிறது. ஆனால் இந்த மூன்று காட்சிகளுக்குமான தொடர்புகள் எதுவும் அங்கு காட்டப்படவில்லை. இதேபோன்ற 'பிளாஸ்டிக் அரிசி' பற்றிய பல யூ-ரியூப் வீடியோக்களும் தகவல்களும் அண்மைக் காலமாக (2017) ஊடகங்களிலும் வலைத்தளங்களிலும் வெளிவந்ததை நானும் பார்த்திருக்கிறேன்.

பிளாஸ்டிக்கில் அரிசி செய்வது சாத்தியமா? பிளாஸ்டிக் அரிசி, உண்மையான அரிசிபோல கொதி தண்ணீரில் வேகுமா? என்ற பல கேள்விகள் எமக்குள் எழுந்தாலும் பிளாஸ்டிக் என்றவுடன் எமக்குள் ஒருவித பயம் ஏற்படவே செய்கிறது. எனவே இதன் நம்பகத்தன்மை பற்றி அறியவே தம்பித்துரை அண்ணை என்னிடம் வந்திருந்தார்.

'பிளாஸ்டிக் அரிசி, சந்தைக்கு வந்திருப்பதாகச் சொல்வது முற்றிலும் புரளிக் கதை அண்ணை. 2011-ஆம் ஆண்டு வியட்நாமிய இணையப் பத்திரிகை ஒன்றுதான் முதன்முதலில் பிளாஸ்டிக் அரிசி சந்தைக்கு வந்திருப்பதாகவும், அது சீனாவில் உற்பத்தி செய்யப்படுவதாகவும் செய்தி வெளியிட்டது. அதன் பின்னர், பிளாஸ்டிக் அரிசி குறித்து வெளிவந்த செய்திகள் அனைத்துமே வியட்நாமிய இணையப் பத்திரிகை வெளியிட்ட செய்தியைச் சார்ந்தே இருந்தன' என சுருக்கமாக விளக்கம் சொன்னேன் நான்.

படிக்கிற பெடியளுக்கு சொல்லுற மாதிரி எனக்கும் சொல்லாமல் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு தம்பி, எனக்கேட்டார் தம்பித்துரை அண்ணர்.

சீனாவில் வுச்சாங் என்னும் இடத்தில் விளையும் அரசி மிகப் பிரபல்யமானது. இது நல்ல சுவையும் மணமும் கொண்டது. இந்த அரசி அவியும்போது வெளிவரும் வாசனை பசியைத் தூண்டும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. வுச்சாங் அரசி அதிக விலையானதால் வியாபாரிகள் கலப்படம் செய்வதாகவும் இதனுடன் பிளாஸ்டிக்கால் செய்யப்பட்ட போலி அரசியை கலப்பதாகவும் வியட்நாமிய இணையப் பத்திரிகை மேலும் தெரிவித்தது.

ஓஹோ!

இந்த கலப்பட அரசியானது உருளைக் கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு போன்ற மாச்சத்துள்ள கிழங்குகளை அரைத்து அரசி போன்று செய்யப்படுவதாகவும் இரசாயனங்களைப் பூசி அவை விற்கப்படுவதாகவும் சொல்லப்பட்டது. சீனாவின் புகழ்பெற்ற 'வுச்சாங்'ரக அரசியைப் போன்ற தோற்றமளிக்க கலப்பட ரக அரசிகளில் வாசனைத்திரவங்கள் தெளிக்கப்படுவதாகவும் பின்னர் செய்திகள் வெளிவந்தன. ஆனால் எந்த செய்தியிலும் நேரடியாக பிளாஸ்டிக் கலக்கப் பட்டதாகத் தகவல்கள் இல்லை.

நல்ல அரசியல்தான்!

பிளாஸ்டிக்கை அரைத்து அரசிகளின் அச்சுகளாக மாற்றுவதன் மூலம் எந்தவொரு வணிகலாபமும் பெற்றுவிட முடியாது. கலப்படம் செய்யப்படுவது இலாப நோக்கத்திற்காக மட்டும்தான். ஒரு கிலோ அரசியைவிட ஒரு கிலோ பிளாஸ்டிக்கின் விலை அதிகம் என்பதால் வியாபாரி இதில் எந்தவித இலாபத்தையும் பெறமுடியாது. அதுமட்டுமல்ல அரசியில் பிளாஸ்டிக்கை கலந்தால் உலை கொதிக்கும்போது அல்லது அரசி அவியும்போது பிளாஸ்டிக் உருகிவிடுமல்லவா?

அதுதானே.....!

நாம் உண்ணும் பலவிதமான உணவுகளில் கலப்படம் இருக்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை அண்ணை. சில துரித

உணவுகளைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பதற்கும், குறித்த வடிவம் பெறுவதற்கும், கெட்டுப்போகாமல் இருப்பதற்கும் நெகிழ்வுத் தன்மையுள்ள சில வேதிப்பொருட்கள் கலக்கப்படுகின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால், ஒட்டுமொத்தமாக பிளாஸ்டிக்கைக் கொண்டு வாளி, கோப்பை, கதிரை, மேசை செய்வது போல, அரிசி தயாரிப்பது சாத்தியமில்லை.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் திடீர் நூடுள்ஸ் போன்று திடீர் அரிசிப் பைகள் விற்கப்படுகின்றன. அந்த அரிசிப்பையை கொதி தண்ணீரில் போட்டால் சில நிமிடங்களுக்குள் பைக்குள் இருக்கும் அரிசி அவிந்து சோறாகிவிடும். இது எந்தவகை அரிசி அப்பா? என எமது சம்பாஷணைக்குள் நுழைந்தான் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் பட்டப் பின்படிப்பு படித்த எனது மகன்.

இது இயற்கையான அரிசி இல்லை. சரியாகச் சொன்னால் இது நூடுள்ஸ் அரிசி. சவ்வரிசியைப்போன்றது. நெல்லை அரிசியாக்கும் போது பெருமளவு குருணை வரும். இதை விற்க முடியாது. இதை அரைத்து பசையுள்ள சில மா வகைகளைச் சேர்த்து நூடுள்ஸ் போன்று அரிசி தயாரிக்கிறார்கள். இதிலும் பிளாஸ்டிக் சேர்ப்பதில்லை. இந்த அரிசியின் விலை இயற்கை அரிசியிலும் பலமடங்கு அதிகம். இது அவசர உலகத்தில் வாழும் சிலருக்கு அவ்வப்போது உதவலாம். ஆனால் அன்றாடம் அரிசி உணவு சாப்பிடுபவர்களுக்கு தோதுப்படாது.

சமூக வலைத்தளங்கள், இணையங்களிலெல்லாம் பிளாஸ்டிக் அரிசியினால் சமைக்கப்பட்ட சோறு எனக் காட்டி, அதனை உருண்டையாக்கி, நிலத்தில் அடித்துக் காண்பிக்கிறார்களே?

அரிசியில் இயற்கையாகவே அமைலோஸ் (இனிப்புத்தன்மை), அமைலோஸ்-பெக்ரின் (பசைத்தன்மை) என்ற இரண்டு வேதிப் பொருள்கள் உண்டு. இற்றின் அளவுக்கேற்றபடியே அரிசியின் தன்மை மாறுபடும். குச்சிகளால் சாப்பிடும் சீனர்களுக்கு பசைத் தன்மையுள்ள சோறு வேண்டும். இந்தியர்களுக்கு உதிர்த்த சோறு வேண்டும். இதனால் ஜப்பான், சீனா போன்ற நாடுகளில் ஸ்டிக்கி ரைஸ் எனப்படும் இயல்பிலேயே ஒட்டும் தன்மையுடைய அரிசி வகைகள் பயிரிடப்படுகின்றன. இந்தவகை அரிசியில் அமைலோஸ்-

பெக்ரின் கூடுதலாக இருப்பதால், அதன் கஞ்சியில் நெகிழ்வுத் தன்மையும் பசைத்தன்மையும் அதிகம் இருக்கும். இதனால்தான் நம்மவர்கள் இதை போஸ்டர் ஒட்டப் பாவிப்பது. இந்த வகை ஸ்டிக்கி ரைஸ்ஸை சூடாக இருக்கும்போதே இறுக்கமாக அமத்தி உருண்டையாகப் பிடித்தால் அவை உடையாத, உரமான, உருண்டையாக மாறும். பசைத் தன்மையுள்ள அரிசிமாவில் செய்யப்பட்ட பிடி கொழுக்கட்டையை நிலத்தில் எறிந்து பாருங்கள் அது உடையாதல்லவா? அது மாதிரித்தான் இதுவும்.

அது சரிதான்.

இதேவேளை நான் இன்னுமொன்றையும் சொல்லவேண்டும். இந்த மாதிரியான செய்திகளை வலைத்தளங்களில் பதிவேற்றுகையில், ஆதாரமும், உண்மைத் தன்மையும் தெரிந்தால் மட்டுமே பகிரவேண்டும். இதுகுறித்த வீடியோக்கள் பெரும்பாலும் புரியாத மொழிகளிலேயே முதலில் வெளிவந்தன. இன்றுவரையும் நிரூபிக்கப்படாத இந்தச் செய்திகள் அனைவரையும் அச்சுறுத்தும் வதந்திகளாகவே பல மொழிகளில் பரவிவருகின்றன. அறிவு பூர்வமாக நிரூபிக்கப்படாத வரையில் இதுபோன்ற செய்திகளை மக்கள் நம்பாமல் இருக்க வேண்டும் என விஷயத்தை விலாவாரியாக விளக்கினேன் நான்.

எமது உரையாடலைக் கேட்டுக்கொண்டு சயைலுக்கு தக்காளியை நறுக்கிய என்னுடைய மனைவி, 'தம்பித்துரை அண்ணை, உங்களுக்கு சலரோகம், இரண்டு நேரமும் சோறு சாப்பிடுகிற பழக்கத்தை இனி விடுங்கோ' என்றாள் அவர்மீதுள்ள அக்கறையில்.

நான் சலரோகக் குளிசை எடுக்கிறனான் பிள்ளை, எனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் வராது என்றவர், சோத்துக் கதையை திசை திருப்ப, சாமர்த்தியமாக தக்காளி விஷயத்துக்குத் தாவினார்.

ஐம்சீசம் 2: தக்காளி ஏன் சுவைக்கிறது?

தம்பித்துரை அண்ணையின் அடுத்த வீட்டில் கிறீக் நாட்டவன் வசிக்கிறான். அவன் தன்னுடைய பின் வளவில் பசுமைக் கூடம் அமைத்து தக்காளி பயிரிடுகிறான். வருஷம் முழுக்க நல்ல

விளைச்சல். கடைகளுக்கும் விநியோகம் செய்கிறான். ஆனால் தம்பித்துரை அண்ணை பின் வளவில் நடட தக்காளி ஒரு தரம் பூத்துக் காய்த்ததுடன் தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டது. இது பற்றி கிறீக்காரனுடன் பேசுவதற்கு தம்பித்துரை அண்ணைக்கு பாஷைப் பிரச்சினை. எனவே இதன் சூக்குமம் பற்றி என்னிடம் கேட்டார்.

அண்ணை, தக்காளியில் இரண்டு வகைகள் உண்டு.

1) 'Determinate' தக்காளி

2) 'Indeterminate' தக்காளி

பெரும்பாலும் 'Determinate' தக்காளி இனங்களையே நாம் ஊரில் பயிரிடுகிறோம். நீங்கள் பின்வளவில் நடடதும் அதுதான். இவைகள் குறிப்பிட்டளவு வளர்ந்தவுடன் வளர்ச்சியை நிறுத்தி பூத்துக் காய்த்து, ஒரு வருடத்தில் செத்துவிடும். இவை அனேகமாக ஒரு விளைச்சலையே கொடுக்கும்.

ஆனால், அதிக விளைச்சலை, நீண்ட காலம் கொடுக்க நாம் பயிரிடவேண்டியது 'Indeterminate' தக்காளி வகையே. கிறீக்காரன் நடடது இந்த இனமே. இவை மூன்று வருடங்கள் வரை தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு கணுக்களிலும் பூக்கள் கொத்தாத் தோன்றிக் காய்த்து பாரிய விளைச்சலைக் கொடுக்கும். பசுமைக்கூடத்தில் பயிர் செய்தால் ஆறு வருடங்கள்வரை அதிக விளைச்சலை தொடர்ந்து பெறலாம். பசுமைக்கூடத்தில் சொட்டு நீர்ப்பாசனத்தின் கீழ் பயிர் செய்வதன் மூலம் தண்ணீரைச் சேமிக்கவும் முடியும். இந்தவகை தக்காளிகளை கலட்டிப்பாங்கான நிலத்திலும் பெட்டிகளில் அல்லது சாக்குகளில் மண்ணை நிரப்பி, சொட்டு நீர்ப்பாசனத்தின் கீழ் பயிர் செய்யலாம்.

இந்த விபரம் எங்கடை நாட்டிலை ஏன் தெரியாமல் போச்சது? இந்த விதைகளை எங்கை வாங்கலாம்? என கேள்விகளை அடுக்கினார் தம்பித்துரை அண்ணை.

விதை வியாபார ஸ்தாபனங்களை தொடர்பு கொண்டு Indeterminate தக்காளி விதைகள் எனக் கேட்டுவாங்கலாம் என்ற

என்னை இடைமறித்து, கிறீக்காரன்ரை தக்காளி சுவையாய் இருப்பதற்கு அவன் நட்ட இனம்தான் காரணமோ? எனக் கேட்டார்.

மாம்பழம் அப்பிள் பழம் போன்று தக்காளியிலும் இனத்துக்கு இனம் சுவை சற்றுமாறுபடுபது இயல்பானது. அது மரபணுசார்ந்த விஷயம். ஆனால் பொதுவாகவே தக்காளி சுவைப்பதற்கு இன்னுமொரு காரணமும் உண்டு.

அதென்ன?

“அஜினமோட்டோ” (Ajinomoto -“Essence of Taste”).

அட, சீனாக்காரன் சாப்பாட்டிலை கலக்கிற உப்போ?

ஆம், அதுதான். இதை மொனோ சோடியம் குளுட்டாமேட் MSG (Mono sodium glutamate)எனச் சொல்வார்கள். இது தக்காளியில் “இயற்கையாக” இருப்பதாலேயே தக்காளி சுவைக்கிறது. இதனாலேயே உலகமெங்கும் உணவுத் தயாரிப்பில் தக்காளி முதலிடம் வகிக்கிறது.

“அஜினமோட்டோ” இல்லாத சைனீஸ் உணவு வகைகளே இல்லை. இதைச் சேர்க்காவிட்டால், சைனீஸ் சாப்பாடு ‘சப்’பென்று இருக்கும். இதுபற்றி கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுதம்பி என, ஆர்வமானார் தம்பித்துரை அண்ணை.

பண்டைய கால சீனர்களும், ஜப்பானியர்களும் தங்களின் உணவில் ஒருவித கடற்பாசியை சேர்த்தார்கள். அந்த கடல்பாசி புதுவித சுவையை கொடுப்பதை உணர்ந்தார்கள். இந்த கடல் பாசியில் அப்படி என்ன இருக்கின்றது...? என்று 1908ஆம் ஆண்டு, ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார் ஒரு ஜப்பானிய பேராசிரியர். கூடுதல் சுவைக்கு காரணம் மொனோ சோடியம் குளுட்டாமேட் -MSG- (Mono sodium glutamate) என்ற வேதிப்பொருள்தான் என்பதை அறிந்தார். பின்பு அதில் அதிக ஆராய்ச்சிகள் செய்து, மொனோ சோடியம் குளுட்டாமேட்டை எப்படி கடல் பாசியில் இருந்து பிரித்து எடுப்பது என்ற இரகசியத்தை கண்டு பிடித்தார். உடனே ஒரு பணக்கார ஜப்பானிய நிறுவனம், பேராசிரியரை நண்பனாக்கி, அந்த இரகசியத்தை பெற்றுக்கொண்டது. பின்பு அதை வர்த்தக

ரீதியாக தயாரித்து விற்பனை செய்தது. இந்த நிறுவனம்தான் அஜி-நோ-மோட்டோ (Aji-no-moto).

உஷாரான நிறுவனம்தான்!

மொனோ சோடியம் குளுட்டாமேட் என்ற வேதிப்பொருளை அஜி-நோ-மோட்டோ என்ற ஜப்பானிய நிறுவனம், செயற்கை முறையில் தயாரித்ததால், அதன் கம்பெனி பெயரான அஜினமோட்டோவே (Aji-no-moto) இந்த வேதிப் பொருளின் பெயராகி, பிரபலமாகி விட்டது.

நிஜமாகவா...?

உதாரணமாக, Photocopy என்றால் சிலருக்கு புரியாது. இதையே 'ஜெராக்ஸ்' என்று சொல்லுங்கள். புரிந்து விடும். ஜெராக்ஸ் என்பது ஒரு நிறுவனத்தின் பெயர்.

லாஜிக்கான விஷயம் தான், என்று யப்பான்காரனுக்கு பாராட்டு வழங்கிய தம்பித்துரை அண்ணை, சிட்னி பிளெமிங்டன் மாக்கற்றுக்கு மீன் வாங்கப்போன என்னுடன் இணைந்துகொண்டார்.

ஐம்சீசம் 3: வால் துண்டா, நடுத்துண்டா?

வால் துண்டு என்றார் மகள். நடுத்துண்டு வாங்கு பிள்ளை, அதுதான் நல்லதென்றார் அம்மா.

சிட்னியில் உள்ள மீன் சந்தையில் நாங்கள் கேட்ட உரையாடல் இது!

ஸ்பனிஸ் மக்கரல் (Spanish Mackerel) குழம்பு வைக்க, பொரிக்க சோக்கான மீன். இதை இந்தியாவில் வஞ்சிரம் என்பார்கள். இலங்கையில் Seer fish என்பார்கள்.

இதை துண்டு துண்டாக வெட்டி பிளமிங்டன் மீன் சந்தையில் அன்று விற்பனைக்கு வைத்திருந்தார்கள்.

வால் துண்டா, நடுத்துண்டா? யார் சொன்னது சரி? தாயா, மகளா?

மீன் கடையில், தாய்க்கும் மகளுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையில், நானும் நுழைந்தேன். ஏனென்றால் இதில் அறிவியல் விஷய மொன்றும் அடங்கியிருக்கிறது.

‘ஏன் வால்த்துண்டு வேண்டாம்’ எனக் கேட்டேன்.

வால்த் துண்டு குழம்பில் அவிந்து, எண்ணெய்யில் பொரிந்து ‘வலியன்’ பத்திவிடும், என்றார், அம்மா.

அவர் சொன்னது உண்மைதான்! மீன் நீந்தும் போது தொடர்ச்சியாக வாலை ஆட்டும். இதனால் வால்த் தசை இறுக்கமடைவதுடன் வாலில் அதிகளவு கிமோகுளோபின் கலந்த கறுப்புத் திண்மம் படிந்திருக்கும். இது வாலுக்குத் தேவையான மேலதிக ஓக்சிசனைப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் பங்கேற்கும். ஆனால் நடுப்பகுதித் தசைக்கு அதிக வேலை இல்லை. இதனால், இது மென்மையாகவும் ருசியாகவும் இருக்கும். இதுதான் அந்த அம்மா நடுத்துண்டை விரும்பியதற்கான காரணம்.

நடுத்துண்டில், குடல் இருந்த பகுதி ஓட்டையாக இருக்குமே? எனக் கேட்டதற்கு, மீனை ‘ஊடுவிட்டு’ வெட்டவேண்டும் என புது தகவல் ஒன்றைச் சொன்னவர், மகள் அவசரப்படுத்த, எனக்கு விளக்கம் சொல்லாமலே மரக்கறிக் கடைக்கு சென்றுவிட்டார்.

அதென்ன ஊடுவிட்டு வெட்டிற்றது? தம்பித்துரை அண்ணையிடம் இதுபற்றிக் கேட்டேன்.

அதுதான் யாழ்ப்பாணப் பொருளாதாரத்தின் சூக்குமம். யாழ்ப்பாணத்திலை பெருமளவு கிடைக்கும் திரளி, விளை, பாரை மீன்களை வாங்கினால் அதிலை மூண்டில் ஒண்டு தலை. மிச்சத்திலை நாலைஞ்சு பிள்ளையள் உள்ள வீட்டிலை, சரிசமமாய் துண்டுகள் வெட்டிற் ரெக்னிக்தான் ஊடுவிட்டு வெட்டிற்றது.

அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாய் சொல்லுங்கோ அண்ணை.

மீனை வெட்டும்போது, குறுக்கே வெட்டின மீன் துண்டுகளை நடுவிலை வெட்டினால்தான் கன துண்டுகள் பொலியும். இவற்றை நடுவிலை வெட்டி இரண்டு துண்டாக்கும்போது நடு (ஊடு) முள்ளுக்கு அப்பால், தசை இருந்த பக்கமாக (குடல் இருந்த பக்கம் அல்ல) வெட்டி இரண்டாக்க வேணுமடாதம்பி. அப்பதான் குடல்பக்கத் துண்டும் ‘ஓறுவாய்’ இல்லாத, முழுத்துண்டாக வரும், என மேலும் விளக்கம் தந்த தம்பித்துரை அண்ணை, இன்னுமொரு கொசுறுச் செய்தியையும் சொன்னார்.

பரவைக்கடலில் (ஆழமில்லாத கடல்) அலைகள் குறைவு. இங்குள்ள மீன்கள் வாலை அதிகம் ஆட்டி நீந்தத் தேவையில்லை. இதனால் இங்கு பிடிக்கப்படும் மீன்களின் தசை மென்மையானவை. யாழ்ப்பாணத்தார் பரவைக் கடல் மீனை விரும்புவதற்கும் இதுவே காரணம் என்றவர் மருமகனுக்கு நண்டுக்கறி விருப்பமென, பெண் நண்டுகளாகப் பொறுக்கி எடுத்து வாங்கினார். பெண் நண்டில்தான் அதிக சதையும் சினையும் இருக்குமென்ற மேலதிக தகவலையும் சொன்னார்.

எனக்கோ இது புதுத் தகவல்.

எப்படி அண்ணை நண்டிலை ஆண் பெண் பாக்கிறது? எனக் கேட்டேன்.

நண்டை வயிற்றுப் பக்கமாகத் திருப்பினார். வயிற்றுப்பக்க ஓட்டின் அடிப்பகுதியில் (கீழ் பகுதியில்) முக்கோண அமைப்பில் ஒரு ஓடு (Flap) இருந்தது. அந்த முக்கோண அமைப்பு, அகலமாக இருந்தால் பெண் நண்டு, கூராக, நீண்டு இருந்தால் அது ஆண் நண்டு என விளக்கினார் தம்பித்துரை அண்ணை.

இப்படி அன்றாட வாழ்வில் நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டிய எத்தனை விஷயங்கள் இருக்கின்றன என வியந்தபடி நானும் சில பெண் நண்டுகளை தெரிந்தெடுத்து வாங்கினேன்.

ஐம்சம் 4: பறவைகள் சிறுநீர் கழிக்குமா?

தம்பித்துரை அண்ணையும் நானும் மீன்கடையில் மினைக்கெட தம்பித்துரை அண்ணையின் பேரன் கோழிக்கடை அருகே தனது ஐ-பாட்டை நோண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

கோழிக் கடைக்காரர் கோழிக் கூண்டுகளுக்கு வெளியே விழுந்திருந்த கோழி எச்சங்களை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். எச்சங்களை அப்படியே விட்டால் ஆஸ்திரேலியாவில் பாரிய அபராதம் விதிக்கப்படுமென்பது வியாபாரிகளுக்குத் தெரியும். இதனால் மீன்கடை, கோழிக்கடை, இறைச்சிக்கடை, மரக்கறிக்கடை என சந்தையில் எல்லாக் கடைகளையும் வியாபாரிகள் சுத்தமாக வைத்திருப்பார்கள்.

மீன் கடையிலிருந்து நாங்கள் வெளியே வந்தோம். தம்பித்துரை அண்ணையின் பேரன் என்ன நினைத்தானோ? திடீரென ஐ-பாட் நோண்டுவதை நிறுத்தி, அங்கிள், எனக்குமொரு ஐமிச்சம் என்றான்.

உனக்குமா? கேள் என்றேன்.

கோழி சிறுநீர் கழிக்குமா?

அவனது கேள்வியைக் கேட்டு எனக்கு முதலில் சிரிப்பு வந்தாலும் அவன் புத்திசாலி மாணாக்கர்களுக்காக நடத்தப்படும் சிட்னிப்பாடசாலை ஒன்றில் பத்தாம்வகுப்பு படிப்பதால், அறிவியல் தகவல்கள் கலந்து சற்று விபரமாக பதில் சொல்லத் துவங்கினேன்.

கோழி மட்டுமல்ல எல்லா பறவைகளும் சிறுநீர் கழிக்கும். பறவைகளுக்கும் சிறுநீரகம் உண்டு. சிறுநீரில் உள்ள நீர் பறவைகளில் மீண்டும் உடலுக்குள் உறுஞ்சப்படுவதால், சிறுநீர்க்கழிவு திண்மமாகவே வெளியேறும்.

நிஜமாகவா? என விழிகளை விழித்து விபரம் அறிவதில் மேலும் ஆர்வமானான் பேரன்.

பறவைகளில் மலவாசல் என்று நாம் கருதுவது, 'புணர்ச்சிக் கழிவுப் பொதுவாய்' (Cloaca) எனப்படுவதையே. இதனூடாகத் தான் புணர்ச்சியும், கழிவும், முட்டையும் வெளியேறும்.

சிறுநீர்க்குழாயும், பெருங்குடலும் புணர்ச்சிக் கழிவுப் பொதுவாய்க்குள்ளேயே முடிவடையும்.

இதனால்தான், கோழி இட்ட முட்டையில் கோழி எச்சம் பிரண்டிருப்பதை வைத்து, முட்டை உணவுக் குழாயூடாக(குடல்) வந்து மலவாசலூடாக வெளியேறுவதாக நாம் தவறாக எண்ணுவதுண்டு.

ஓ...!

புணர்ச்சி கழிவு பொதுவாயின் உட்பகுதியில் மிகச் சிறிய ஆண், பெண் பால்உறுப்புக்கள் இருக்கும். கோழியில் ஆண்குறி, புணர்ச்சிக் கழிவுப் பொதுவாய்க்குள், சாதாரண நிலையில் சுருண்டிருக்கும். இதனால்தான் சேவல், பேட்டுக்கோழியை மிதிக்கும்போது வாலைப் பதித்து, பேட்டின் செண்டைப்பூவை

கொத்தி இழுப்பது. இது பேட்டுக் கோழிக்கு சேவலால் விடப்படும் Signal.

ஆனால் வாத்துக்களில் அப்படியல்ல. வாத்தில் ஆண்குறி புணர்ச்சிக் கழிவு பொதுவாய்க்கு வெளியே சற்று நீண்டு துலக்கமாக இருக்கும்.

எனது விளக்கத்தை கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தம்பித்துரை அண்ணர், சுருக்கமாகச் சொன்னால், முட்டை, சிறுநீர், மலம் ஆகியன வெளியேறலும், புணர்ச்சியும், பறவைகளில் நாம் “மலவாசல்” என்று கருதும், “புணர்ச்சிக் கழிவுப் பொதுவாய்” ஊடாகவே நடைபெறும் எனச் சொல்லி, கோழி விஷயத்துக்கு சுபம் போட்டார்.

கார் நிப்பாட்டிய இடத்துக்கு போகும் வழியில் பிஜி நாட்டுப் பெண் ஒருவர், மண் ஈரம் இன்னமும் காயாத நல்ல மரவள்ளிக் கிழங்குகளை விற்றுக்கொண்டிருந்தார். ஆசையை அடக்கமுடியாமல் தாராளமாவே தம்பித்துரை அண்ணையும் நானும் வாங்கினோம்.

வீடு திரும்பும் வழியில் தம்பித்துரை அண்ணை என்னைக் கேட்பார் என நான் முன்னரே எதிர்பார்த்திருந்த கேள்வியைக் கேட்டார்.

ஐம்ச்சம் 5: மரவள்ளிக் கிழங்கும் இஞ்சியும் நஞ்சா? அல்லது கட்டுக் கதையா?

காருக்குள் இருந்த பேரனுக்காக இந்தக் கேள்விக்கு சற்று விபரமாகவே பதில் சொன்னேன்.

மரவள்ளிக் கிழங்கின் தோலில் Cyanogenic glycosides என்ற பதார்த்தம் உண்டு. நாட்பட்ட கிழங்கின் தோலிலிருந்து இந்தப் பதார்த்தம் அதிக அளவு கிழங்கினுள் செல்வதால்தான் கிழங்கில் கடும் நீல நிறம் ஏற்படுகின்றது. இது இஞ்சியிலுள்ள நொதியத்துடன் தாக்கமடைந்து சயனைட்டை உருவாக்குவதால் உடலுக்குக் கேடு விளையும் என்றும் ஆராய்ச்சித் தகவல்கள் சொல்கின்றன.

அப்படியா? என சற்று உஷாரானான் பேரன்.

நீல நிறம் ஏற்பட்ட கிழங்குகளைத் தவிர்த்தல். ஆவி வெளியேறும் வகையில் திறந்து வைத்து அவித்தல், அவிக்கும்போது மஞ்சள் சேர்த்துக்கொள்ளல் போன்ற நடவடிக்கைகள் நச்சுத் தன்மையை தவிர்க்கும் வழிமுறைகள்.

நாட்பட்ட மரவள்ளிக் கிழங்கின் தோலிலிருந்து வரும் வாசம் Potassium cyanide இன் மணத்தை நினைவுபடுத்துவதாகவே உள்ளது. ஆனால் புதிதாகப் பிடுங்கி எடுக்கப்பட்ட கிழங்கில் இந்த ஆபத்து ஏற்படும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவென்றே நினைக்கின்றேன் என விளக்கினேன் நான்.

உண்மைதானடா தம்பி, ஊரிலை நான் வளர்த்த ஆட்டுக்கிடாய், வாடின மரவள்ளி இலை சாப்பிட்டுத்தான் செத்தது என, எப்போதோ அவர் வளர்த்த ஆட்டுக்கிடாயை நினைத்து ஆதங்கப்பட்டார் தம்பித்துரை அண்ணை.

இதேவேளை ஐபாட்டை நோண்டிக்கொண்டிருந்த பேரன், உங்களுக்கு இந்த விஷயம் தெரியுமா அங்கிள்? என இணையத்தில் தான் அறிந்த தகவல் ஒன்றைக் காட்டினான்.

மரவள்ளிக் கிழங்கிலிருக்கும் Cyanogenic glycosides என்னும் வேதிப் பொருள் காரணமாக மரவள்ளிக் கிழங்கு பயிரிடுவதும் உண்பதும் யப்பான் நாட்டில் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதாக இணையச் செய்தி தெரிவித்தது.

இப்படியாக பல ஐமிச்சங்களுக்கு விடை தெரிந்த திருப்தியில், பின்னேரம் தேங்காய்பால் விட்டு அவித்த மரவள்ளிக் கிழங்கு கொண்டுவாறன், சாப்பிட்டுப் பார் எனச் சொல்லி தம்பித்துரை அண்ணை விடைபெற்றார்.

ஆச் கந்தராஜாவின் பிற நூல்கள்:

- பாவனை பேசலன்றி (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
- தமிழ் முழங்கும் வேளையிலே (செவ்விகளின் தொகுப்பு)
- உயரப்பறக்கும் காகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
- Horizon (English translation of the short stories)
- கீதையடி நீயெனக்கு... (குறுநாவல் தொகுப்பு)
- கறுத்தக் கொழும்பான் (புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு)



பேராசிரியர் ஆசி.கந்தராஜா ஜேம்மன் பல்கலைக்கழகங்களில் விவசாய விஞ்ஞானம் கற்றவர். அத்துறையிலேயே ஆய்வும், ஆசிரியமும் செய்த பழத்த அனுபவமும் மிக்கவர். மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களிலும் அதே துறையில் பணியாற்றியவர். மத்திய கிழக்கிலும் தாவரவியல் தொடர்பாக பல நிறுவனங்களில் நிபுணத்துவ ஆலோசகராகவும் விளங்கியவர். இப்போது தன் அனுபவங்களை தமிழில் தர முயற்சிக்கின்றார்.

ஆசி. கந்தராஜா என்ற அறிவியல் அறிஞரின் ஆக்கங்கள் நமக்கு அவசியம் வேண்டுகவை. அவை அறிவியலை கூற முனைந்த போதும் அதனுள்ளே மொழி, பண்பாடு என்ற விடயங்கள் தேங்கி நிற்கின்றன. அவை இலகு நடையில் நகைச்சுவை கலந்து விளங்க வைப்பவை. அவற்றை வெறும் அறிவியலாகவோ அல்லது புனைவாகவோ கொள்ள முடியவில்லை. இரண்டும் கலந்த கலவை. அறிவியல் உண்மைகளைத் தான் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கோணங்களை மிக நுணுக்கமாகப் பயன்படுத்தி அந்த பண்பாட்டிற்கேயுரிய மொழி வழக்குகளைச் சேகரம் செய்தும் பதிவிட்டும் தருகிற புதிய புனைவு 2-த்தி, இது புதிய வரவு, தமிழுக்குக் கிடைத்த நன்கொடை.

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

இந்தத் தொகுப்பில் இருக்கும் அவரது கட்டுரைகள் ஒரு இன்ப வாசிப்பு அனுபவத்தை எனக்குத் தந்தன. புனைவுக் கட்டுரை என்ற வழவில் அவர் தமது படைப்பிலக்கிய திறமையைத் தாவர உலகம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை மிக சுவாரஸ்யமாகச் சொல்வதில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். பல அறிப விவரங்களை, வாழ்வியலோடு சம்பந்தப்படுத்தி வெகு யதார்த்த நடையில் வெளிப்படுத்தும் இந்தக்கட்டுரைத் தொகுப்பு அபுனைவு எழுத்தில் ஒரு புதிய முயற்சி மட்டுமல்ல, பாராட்டப்பட வேண்டிய யத்தியும்கூட. அவரது இனிமையான பாழ்ப்பாணத் தமிழ் படிக்கும்போது கீதம் இசைக்கிறது. தள்ளும் நடையில், கோசு மொழியில் கதை பின்னும் பாணியில், நமக்குத் தெரியாத விஷயங்கள், கிண்டலும் ஹாஸ்யமும் கொண்ட கதையாடலில் ஊடுவாயாக புகுத்தியிருப்பது மிகுந்த சுவாரஸ்யம். புறாவரைத் தூண்டல் போட்டு இழுப்பது ஆசிரியருக்குக் கைவந்த சாகசம். அருந்த எழுத்துக்குப் பழகிப்போன அறிவியல் வல்லுனர்கள், படிமருக்கும் புதியபடி எழுதுவது என்பது எளிதலை. அதைத்தான் செய்திருக்கிறார் ஆசி கந்தராஜா.

வாணந்த்
உலகம், இந்தியா

